

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · quart període · sèrie P · núm. 74

Ple del Parlament

Sessió 37, tercera i darrera reunió, dijous 18 de desembre de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Projecte de llei d'adopció de mesures urgents en matèria d'habitatge i urbanisme 200-00013/15	3
Projecte de llei per a la modificació de la Llei 18/2017, d'1 d'agost, de comerç, serveis i fires, i del Decret llei 1/2009, de 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials 200-00006/15	25
Interpel·lació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball 300-00232/15	43
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del treball autònom 302-00181/15	49
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'increment del cost de la vida a Catalunya 302-00182/15	61
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del treball autònom (continuació) 302-00181/15	72
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'increment del cost de la vida a Catalunya (continuació) 302-00182/15	73
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el transport públic 302-00183/15	74
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la participació i el nou model energètic 302-00187/15	84
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'abordatge del sensellarisme 302-00184/15	96
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els recursos associats a la dependència severa 302-00186/15	106
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els assentaments irregulars amb relació a la seguretat i la convivència 302-00185/15	117
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el transport públic (continuació) 302-00183/15	128

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la participació i el nou model energètic (continuació)	
302-00187/15	129
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'abordatge del sensellarisme (continuació)	
302-00184/15	130
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els recursos associats a la dependència severa (continuació)	
302-00186/15	131
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els assentaments irregulars amb relació a la seguretat i la convivència (continuació)	
302-00185/15	132

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 37.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major, la lletrada Anna Casas i Gregorio i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau.

Projecte de llei d'adopció de mesures urgents en matèria d'habitatge i urbanisme

200-00013/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió de Territori i Habitatge. (*Remor de veus.*) Els prego silenci una altra vegada, conseller Dalmau. (*Rialles.*) Això ha sigut un atac bondadós i nadalenc (*el president riu*), no pateixi. Debat i votació del dictamen de la Comissió de Territori i Habitatge i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre el projecte de llei d'adopció de mesures urgents en matèria d'habitatge i urbanisme.

En primer lloc, d'acord amb l'article 123.1, intervindrà la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern, l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, permetin-me que doni primer la benvinguda als representants d'Esquerra Republicana de Catalunya, als secretaris d'Habitatge i Urbanisme, directora general d'Urbanisme, representants d'Incasòl, de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya i, per descomptat, als representants de diferents entitats, ajuntaments que ens acompanyen avui. Jo crec que, en fi, tots els que ens acompanyen avui donen bona mostra també del treball conjunt que hi ha hagut amb el Col·legi d'Arquitectes, arquitectes tècnics, Observatori Metropolità de l'Habitatge, Federació de Cooperatives d'Habitatge de Catalunya, Sindicat de Llogateres, API de portals immobiliaris, Federació de Municipis i Cohabitac. Si me n'he deixat algun, em sap greu, són els que estic veient en aquests moments. I, com dic, dona bona mostra del treball conjunt que hi ha hagut no només amb els grups parlamentaris, sinó també amb les diferents entitats i col·legis professionals.

Hi ha un principi bàsic, abans de començar la meva intervenció, que voldria traslladar, i és que el benefici és legítim quan aporta un guany a la comunitat, mentre que no pot ser considerat benefici si omple una butxaca o poques butxaques i, en canvi, deixa pèrdues en contra de tothom.

Avui portem a debat l'aprovació de la llei de mesures urgents en matèria d'habitatge i d'urbanisme. Aquesta és una llei de defensa d'un dret fonamental, el dret a l'habitatge, i també de l'enfortiment d'un nou marc legal que empari, precisament, la defensa d'aquest dret.

I abans de passar al detall o a algunes consideracions o aspectes més rellevants, demano als diputats i diputades que considerin l'habitatge com quelcom que va més enllà de quatre parets i un sostre. Si el dret a l'habitatge trontolla, falta la seguretat personal, es posa en risc la possibilitat de construir un projecte vital digne i, en conseqüència, tremola el vincle entre les persones i la comunitat i, per tant, els principis fonamentals del sistema democràtic.

Defensar el dret a l'habitatge, per tant, és defensar la igualtat; defensar el dret a l'habitatge és defensar la llibertat efectiva, i defensar el dret a l'habitatge és defensar també la confiança de la ciutadania respecte a les seves institucions. No fer-ho, en canvi, és una invitació a tenir un país, uns barris i unes ciutats més insegurs, menys cohesionats i amb menys progrés.

El Govern de Catalunya està absolutament convençut, fermament convençut, que sense estabilitat no hi ha ni arrelament als barris, a les ciutats, ni tampoc cohesió. En canvi, el dret a la propietat millora la qualitat de l'espai públic, la seguretat, el sentiment de pertinença a la comunitat. I per això el Govern està honestament compromès a fer que aquesta afirmació sigui una realitat.

La creació d'habitatge està relacionada amb aquest factor. L'empresa d'obrir-nos camí a la vida es complica si no s'associa a una llar quan un finalitza el dia i pot tornar a una llar o a una casa. L'habitatge, com dic, ens permet arrelar, ens permet fer una xarxa social, ens permet pujar els fills –si es volen tenir–, estudiar, treballar, tenir cura dels nostres familiars i envellir amb serenor. La inestabilitat –els canvis de domicili forçats, la vida provisional...– evita la identificació de la ciutadania amb el seu entorn, debilita les connexions entre persones i erosiona la igualtat d'oportunitats i el progrés.

I encara hi ha un altre segon element que voldria que els diputats i diputades poguessin tenir en consideració. A Catalunya, com bé saben, s'ha produït un increment dels preus de lloguer. Aquesta dinàmica ha trencat els límits raonables de destinar-hi més d'un trenta per cent, que, com saben, són els ingressos que els experts recomanen destinar com a màxim a despeses derivades de l'habitatge.

Superar aquest trenta per cent implica també el risc de privació en altres àmbits essencials, com l'alimentació, com la salut, com l'educació, com l'energia, com les cures, com la cultura i, per tant, eleva el risc de desigualtat. Moltes llars a Catalunya, especialment de la gent més jove, s'han trobat pagant despeses en habitatges superiors, per descomptat, al trenta per cent i al quaranta i al cinquanta per cent d'aquests ingressos.

Quin és el resultat d'aquesta situació que els dic? Incertesa, renúncies, malestar. I aquest malestar afebleix Catalunya com a projecte raonable per viure i perjudica a tothom, en especial barris i municipis on viu la immensa majoria del poble de Catalunya.

Amb aquestes consideracions que els volia traslladar i que espero que tinguin en compte amb el que els hi he dit al principi, tenir en compte l'habitatge com quelcom més que quatre parets i un sostre, i que té molt a veure amb la cohesió del nostre país, aquesta llei avança en dues línies principals: la primera, ampliar i consolidar el parc d'habitatge assequible, i la segona, protegir l'habitatge habitual i aportar seguretat jurídica a qui els habiliti.

Sobre el primer eix, el que proposa l'increment del parc d'habitatge assequible, és cabdal que l'Administració procuri un escenari en què se simplifiquin i s'adeqüin els mecanismes perquè les promocions d'habitatge protegit no quedin encallades en tràmits legals, administratius, que siguin llargs i feixucs, sinó que puguem facilitar precisament una administració i una gestió àgil i eficient. Si escurcem els temps de despesa administrativa, augmentarem la capacitat que tinguem tots plegats d'executar aquest habitatge assequible.

Per construir més habitatge caldrà més sòl. Per tant, es fa indispensable l'increment de la reserva de sòl d'habitatge de protecció pública en els nous planejaments

urbanístics. Si no hi ha sòl, no hi ha parc, i si no hi ha parc, entrem tots en problemes com els que patim avui.

I és en aquest context que entra en joc la col·laboració entre les administracions. La reserva pública de solars és, precisament, un bon exemple per incorporar els municipis en les noves polítiques d'habitatge. I no em cansaré de repetir i agrair que els ajuntaments s'hagin posat al costat de les solucions. Comptem amb el món municipal en el seu conjunt per treballar-hi colze a colze.

La llei incorpora també mesures estructurals per posar els recursos públics al servei efectiu del dret a l'habitatge, i, en aquest sentit, fa possible la implantació d'allotjaments de dotació en sòl d'equipament comunitari de titularitat pública que fins ara no havia tingut una destinació específica.

Al mateix temps –important–, unifica el mòdul de protecció oficial d'acord amb els costos reals d'execució amb l'objectiu de garantir que les promocions d'habitatge protegit siguin viables econòmicament i assegurem un marc jurídic i de rendibilitat econòmica que ho faci viable. És una mesura que respon a la lògica que, si es vol construir més habitatge protegit, cal també assegurar que el sistema, que aquestes polítiques estructurals ho permetin i que sigui possible i que sigui sostenible econòmicament.

La llei també estableix la protecció permanent dels habitatges amb protecció oficial. A partir d'ara, els habitatges descrits com a HPO mantindran la protecció de manera indefinida i s'evitarà que aquesta qualificació caduqui amb el pas del temps. També m'ho hauran sentit dir moltes vegades, hem après la lliçó, prou destinar recursos públics a parc d'habitatge que va perdent la seva protecció. D'aquesta manera el Govern vol garantir que aquest esforç col·lectiu, que sovint està sostingut amb recursos públics, reverteixi a llarg termini en l'interès general.

Per reforçar la capacitat d'actuació pública, s'amplia també la partida de promoció d'habitatge assequible i la rehabilitació a partir de les finances dipositades a l'Incasòl. I la llei eixampla també els supòsits en què la Generalitat pot exercir el dret de tanteig i retracte. Aquesta eina permet, bàsicament, fer que l'habitatge de preu assequible tingui a Catalunya un percentatge equivalent al que hi ha respecte al nostre entorn europeu, als països més avançats en aquesta matèria.

Respecte al segon eix, ampliar i consolidar el parc d'habitatge assequible, la norma es centra en la protecció de l'habitatge habitual i en reforçar precisament la seguretat jurídica, la regulació del lloguer de temporada i el lloguer d'habitacions. Serveix per establir unes regles clares que siguin respectades per les dues parts i, per tant, que aportin seguretat a les dues parts –a les dues–, propietaris i llogaters.

Pel que fa al lloguer de temporada, caldrà fer constar la finalitat del contracte i acreditar-la, sigui per estudis, sigui per feina, sigui per motius mèdics, dipositant la documentació corresponent amb la fiança. I en el cas del lloguer d'habitacions, s'estableixen limitacions relatives als metres mínims i al nombre màxim de persones i s'apliquen les mateixes normes que al lloguer d'un pis sencer, d'un lloguer habitual, de lloguer habitual. A les zones amb problemes d'habitatge, la suma de les rendes de les habitacions no pot superar el màxim legal que tindria l'habitatge si actués com a única unitat.

La llei posa també el focus en la mobilització dels habitatges en desús. Parteix de la idea que ampliar el parc assequible no passa només per construir-ne de nou –que també–, sinó que també s'han d'activar aquells habitatges que poden ajudar en aquests objectius compartits que tenim de poder viure a un preu raonable a Catalunya.

I, finalment, es crea la comissió de supervisió de contractes d'arrendament d'habitatge, amb la participació dels àmbits d'habitatge, de consum i de turisme. Aquesta comissió tindrà com a funció protegir els drets de les persones arrendatàries, supervisar el mercat –incloses les plataformes digitals i de difusió d'ofertes– i garantir el compliment efectiu de la norma de lloguer.

Per tant, en conjunt, diputats i diputades, aquesta llei desplega mesures urgents perquè l'habitatge torni a ser un dret i no pas una font d'angoixa per als nostres conciutadans. Ho fa ampliant el parc assequible, protegint l'habitatge habitual, amb més claredat normativa, més capacitat d'execució, més garanties per a la ciutadania. Perquè quan l'habitatge falla, hi insisteixo, no només en queda una família afectada; es posa en risc la cohesió social, les oportunitats i la qualitat democràtica del nostre país. Quan l'habitatge funciona, el país funciona. I aquesta llei va precisament en aquesta direcció.

Moltíssimes gràcies.

El president

Un cop acabada la intervenció del Govern, a continuació, i d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula per presentar els treballs de la comissió la diputada Eva Candela López, que en fou designada relatora.

Eva Candela López

(Veus de fons.) Ja, però pensava que eren set, també. Gràcies, president. Consellers i conselleres, consellera Paneque... Bé, aquests dos minuts de menys m'obligaran a donar les gràcies així en general a tot el públic que avui ha estat convidat a aquesta sessió. Moltes gràcies a tots per estar aquí.

Veureu, arriba a aquest Ple el dictamen de la Comissió de Territori i Habitatge sobre el projecte de llei de mesures en matèria d'habitatge i urbanisme. La meua intervenció en aquest moment és com a ponent relatora, i després, avui sí, faré una valoració en nom del meu grup parlamentari.

Aquest projecte de llei procedeix del Decret Llei 2/2025, convalidat en sessió plenària de data 9 d'abril d'aquest mateix any 2025, sessió on també va ser votada la seva tramitació com a projecte de llei. Aquest projecte de llei ha estat tramitat pel procediment d'urgència extraordinària amb acord de la Mesa del 15 d'abril de 2025.

A la Comissió de Territori i Habitatge va ser nomenada la ponència, amb diputades –val a dir, totes dones– representants de tots els grups parlamentaris excepte d'Aliança Catalana, i es van iniciar les sessions d'audiència pública: concretament, quinze compareixences presencials, una que va ser retirada i quatre que van decaure. A més de les compareixences presencials, van haver-hi compareixences per escrit; se'ns han fet arribar propostes, reflexions, aportacions des de diferents àmbits i diferents organismes.

Acabades les compareixences i en el termini establert, s'han presentat 173 esmenes a l'articulat, i en la ponència s'han recomanat, no recomanat, retirat i transaccionat esmenes, arribant a un text del projecte de llei a la Comissió de Territori i Habitatge que es va dictaminar el dia 29 d'octubre. I avui aquest dictamen permetrà aquest debat en aquesta sessió plenària.

En la mateixa convocatòria de la comissió, alguns grups parlamentaris van anunciar la reserva d'esmenes per al debat i votació en el Ple d'avui. En concret, trenta esmenes reservades pel Grup de Junts, trenta-nou esmenes reservades pel Grup del Partit Popular, quaranta-quatre esmenes reservades pel Grup de VOX en Catalunya.

Posteriorment al dictamen de la comissió i dins també dels terminis establerts, els grups de Junts i Partit Popular han sol·licitat dictamen al Consell de Garanties Estatutàries al respecte del dictamen de la Comissió de Territori i Habitatge sobre l'esmentat projecte de llei que avui ens ocupa. El Consell de Garanties Estatutàries ha emès el Dictamen 5/2025 en data 2 de desembre.

En data 11 de desembre, els grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, Esquerra Republicana i Comuns han registrat quatre esmenes posteriors al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Els mateixos grups també, en data 17 de desembre, comuniquen a la Mesa del Parlament que han advertit una errada de les esmenes subsegüents de data 11 de desembre.

El text del projecte de llei que avui sotmetrem a votació consta d'una part expositiva i una part dispositiva estructurada en tres capítols, tretze articles, tres dispo-

sicions transitòries, una disposició derogatòria i tres disposicions finals. L'objecte d'aquest projecte de llei és l'adopció, amb caràcter d'urgència, de mesures que responen a les necessitats en matèria d'habitatge. I ho fa des de diferents vessants, així, el projecte de llei conté mesures en matèria d'obra pública, mesures administratives, mesures d'urbanisme i mesures d'habitatge, articles i disposicions que modifiquen diverses lleis, diversos decrets i diversos decrets llei.

Tot seguit iniciarem el debat parlamentari on els grups podran exposar i expressar la seva visió, la seva opinió sobre aquest projecte de llei, i després procedirem a la votació. En primer lloc, votarem les esmenes reservades per cada grup, després votarem les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries i, finalment, el text articulat del dictamen.

Com a ponent relatora del projecte de llei, voldria agrair el treball i l'esforç de les diputades que han participat en la ponència, els serveis del Parlament –el lletrat, el lingüista i la gestora. I sabem que en molts moments la feina no els hi hem posat gaire fàcil, però s'ha de dir que han estat a l'alçada de tot allò que se'ls hi ha requerit.

Agrair també als assessors dels grups parlamentaris la seva tasca, als membres de la Comissió de Territori i Habitatge i a tots els compareixents, tant presencials com per escrit, les seves opinions i aportacions.

Fins aquí la meua intervenció com a ponent relatora. I desitjo que tots els grups tinguem ara, doncs, un bon debat d'aquest projecte de llei.

Gràcies.

El president

Tot seguit obrirem el torn d'intervenció dels grups parlamentaris que han reservat esmenes per a defensar en el Ple per un temps màxim de set minuts, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus. En primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, president. Consellers, diputats, públic que assisteix avui a la sessió, bon dia. Avui, abans de parlar de la llei, a mi m'agradaria fer referència a una gran notícia per als ciutadans del nostre país, i és la presentació per part de la Comissió Europea del pla d'habitatge assequible, acabat de publicar.

La Unió Europea ja va posar el 2024 la crisi de l'habitatge a tot Europa com un dels principals problemes dels ciutadans i va crear un grup de treball amb experts per posar fil a aquesta greu situació. I es produeix un canvi de paradigma en les polítiques que s'han fet fins ara. I a mi m'agradaria aquí que en prenguessin nota, i m'agradaria posar-hi especial èmfasi, perquè fa molt de temps que des de Junts per Catalunya estem qüestionant el model fracassat dels partits que han jugat amb les polítiques d'habitatge, en alguns casos per justificar la seva existència, com els Comuns, i amb una intervenció sobre la propietat privada que només ha fet que espanyar el mercat. I el resultat és que avui no tenim mercat de lloguer. Així, la Comissió Europea reconeix que les mesures que s'han dut a terme fins ara no han funcionat i, de fet, deixa fora les polítiques de contenció de rendes del seu pla d'habitatge.

En segon lloc, una cosa molt important, parla de la inversió privada. Parla que cal atraure massivament aquesta inversió privada, perquè no hi ha cap país de la Unió Europea que, amb el repte que tenim davant amb l'habitatge, de milions d'habitatges que s'han de construir, ho puguí assumir amb fons propis i, per tant, fa una crida a la inversió privada. Ho dic per tota aquesta bancada d'aquí, perquè en prenguin nota, que és una cosa que ha defensat sempre Junts per Catalunya, i en cap cas això vol dir ser ni de dretes ni d'extremes dretes, sinó el que avui diu la Comissió Europea. (*Remor de veus.*)

Esperem, doncs, que llegeixin amb atenció...

El president

Silenci, si us plau...

Glòria Freixa i Vilardell

Esperem que llegeixin amb atenció aquest pla que presenta la Comissió Europea, perquè entendran que amb el dret de l'habitatge no s'hi juga i que calen mesures serioses, estudiades i que garanteixin els resultats que la norma pretenia –no fer mai més de Catalunya un banc de proves.

I el pla també fa referència a un tema que avui també tractarem, què és el lloguer de curta durada, perquè l'augment dels contractes de curta durada és una cosa que també posa sobre la taula la Comissió Europea perquè està tensionant el mercat. I ara diran «oh, és que nosaltres ja ho dèiem», però a mi m'agradaria que s'ho legissin amb atenció, perquè la Comissió Europea, quan parla de regulació, deixa molt clar que cal preservar els beneficis dels lloguers a curt termini per als ciutadans i alhora treballar per reduir els impactes negatius, que és just la línia que seguia Junts per Catalunya quan va presentar la seva regulació del lloguer de temporada, que parlava de regular i no de prohibir.

Perquè, mentre vostès avui presenten amb esmenes i per la porta del darrere aquesta regulació, estan carregant-se també el lloguer per a estudiants i per a persones que necessiten tenir un habitatge a prop dels centres sanitaris. I nosaltres, en canvi, enfortim els controls i mantenim la finalitat del contracte per entendre que és un tipus de contracte necessari.

La regulació és necessària, però si es basa en la contenció de rendes creiem que pot arribar a ser contraproductiu i fer desaparèixer aquest tipus de contractes. I és que ningú farà un lloguer temporal amb limitació de renda, quan la seva fiscalitat és molt més gravosa. Tributen amb un cent per cent d'imputació de rendes, quan els habituals tributen amb el seixanta per cent de la renda. Creiem que avui vostès haurien de retirar aquest punt i fer el seguiment del que diu la legislació de la Unió Europea en matèria d'habitatges de curta durada per no tornar a fer-nos entrar en aquest garbuix legislatiu que al final el que ha fet ha sigut dificultar més la vida dels ciutadans.

Però la llei avui parla de moltes altres coses per resoldre efectivament l'accés a l'habitatge que creiem que són molt rellevants. Parla de normes d'urbanisme, parla de normes també de modificacions de la llei d'habitatge, i Junts per Catalunya hi ha estat des del primer dia, i crec que ho saben molt bé; només cal veure la quantitat d'esmenes que la mateixa diputada Candela explicava que ha presentat Junts per Catalunya –altra cosa és si vostès ens han volgut en el seu equip. Però nosaltres hem escoltat tothom, hem escoltat el Col·legi d'Arquitectes, hem escoltat també les fundacions que treballen amb habitatge social i hem escoltat sobretot el món municipal.

Si vostès haguessin fet aquesta feina abans de fer la llei, s'haurien estalviat el ridícul d'haver d'esmenar la seva pròpia llei, perquè han hagut d'escoltar el que els hi deia el món municipal. Nosaltres avui sí que ho volem denunciar: ens han deixat fora a la resta de partits, no han escoltat el món municipal i s'ha tramitat una regulació prou important per als ciutadans per la porta del darrere via esmenes.

I ens diran: «El Consell de Garanties avala la llei.» El Consell de Garanties diu que aquesta llei no contravé l'Estatut d'autonomia, però, atenció, fa un advertiment a aquesta cambra i demana que es modifiqui el Reglament del Parlament de Catalunya perquè donin dret a totes les entitats i també a la resta de grups que quan es legisla per la porta del darrere facin el favor de donar també aquest termini de compareixences i esmenes perquè ens hi puguem pronunciar. També té dos vots particulars on es fa sentir clarament que no s'ha vetllat per l'autonomia municipal.

Bé, des de Junts per Catalunya hem treballat moltíssimes esmenes, creiem que esmenes importantíssimes on vostès s'haurien de sumar, com recuperar tots els edificis inacabats que hi ha en aquest país i que veuen a tots els seus municipis. Dema-

nàvem una modificació dels codis tècnics perquè aquests formin part del parc d'habitatge d'aquest país, que és molt necessari.

També demanàvem resoldre un problema de fa molts i molts anys i que afecta molts municipis, també governats per vostès, i són les urbanitzacions no recepcionades. Tampoc, de moment, n'han volgut parlar. I resoldre el problema de l'horta de Lleida, un problema que afecta molts ciutadans de Lleida que es troben amb els seus habitatges que no formen part de cap pla d'ordenació, i avui teníem una mesura històrica per resoldre aquesta situació tan greu per als ciutadans de Lleida.

Hem demanat suport tècnic, suport tècnic i pressupostari per als ajuntaments. Com volen que els ajuntaments implementin totes les mesures que hi ha aquí, que moltes d'elles són molt bones, sense aquest suport? També ens ho han fet treure.

I, sobre el registre de grans tenidors, parlen de dos tipus de grans tenidors: el de la llei espanyola i el de la llei catalana. Però és que la llei espanyola, *de la vivien-da*, ella mateixa diu que aquelles comunitats autònomes que tinguin competències..., són elles qui definiran què és un gran tenidor, i vostès ens barregen aquí els grans tenidors de la llei espanyola amb els de la llei catalana. Per tant, aquesta baixada de pantalons amb les nostres pròpies competències nosaltres no l'assumirem mai.

I, per acabar, el cinquanta per cent de reserva per fer habitatge protegit. Era el trenta; no hi ha cap grua en tot el país amb un trenta per cent de reserva obligada (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –ja vaig acabant, president– i ho passen al cinquanta. Però el més greu: preguntin a tots els alcaldes que hi ha aquí, si en aquesta llei vostès treuen l'excepció que tenien els municipis de menys de cinc mil habitants, qui anirà a posar una grua en tots aquests municipis? Preguntin a l'alcalde de les Borges del Camp, preguntin a l'alcalde de l'Albi. Ningú. I, per tant, creiem que aquesta mesura l'haurien de reconsiderar perquè no ajuda, sinó que perjudica, i molt.

I acabo, president. Votarem a favor de la llei en totes aquelles mesures que faciliten tot el que sigui l'accés a l'habitatge, perquè hi han mesures que han estat molt treballades i que s'han escoltat els sectors, però votarem en contra de totes aquelles mesures que compliquin encara més la situació actual en el món de l'habitatge. Perquè nosaltres no busquem un titular, sinó el benestar dels ciutadans del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyora consellera, els representants de les distintes associacions i àmbits sectorials que avui ens acompanyen, que els hi vull agrair aquí la seva presència... I recordar-li a la senyora consellera i també a la ponent relatora que falta una part de la gent implicada en aquesta llei: falta la part dels tenidors dels pisos que vostès en disposen. Vostès no els van voler escoltar a la comissió i ens van vetar la seva compareixença. Ens van vetar, ens van impedir que els propietaris dels pisos, vull dir, el que té el noranta-vuit per cent de l'habitatge avui a Catalunya, ni els escoltéssim. No hem pogut saber quines són les condicions que ells necessiten per posar els seus pisos a disposició de ser llogats. Ja no dic que no els facin cas, dic que ni tan sols els van voler escoltar, i avui tampoc els han convidat. Ens estan escoltant, sí, però no els han convidat.

Per tant, nosaltres diem que vostès legislen contra una part, aquells que vostès necessiten. En canvi, els obvien, ni tan sols els escolten. Per tant, senyora consellera, jo li haig de dir una cosa: vostè aquí ha fet una gran lloa del dret a l'accés a l'habitatge, per descomptat que hem de garantir l'accés a l'habitatge, però no és un dret fonamental. (*Remor de veus.*) Si vostè mira la Constitució, veu que no és un dret fonamental, per molt que rigui una part de les persones que avui venen. Que es lle-

geixin la Constitució i veuran que no és un dret fonamental, és una directriu política que l'obliga a vostè, senyora consellera (*aplaudiments*), l'obliga a vostè i no obliga els privats. L'obliga a vostè, que ha de posar pisos, ha de posar habitatge a disposició de les persones que necessiten un habitatge.

I des del Grup Popular el que diem és: «Hem d'extremar tots els recursos, tot l'esforç, perquè tothom tingui accés a l'habitatge –tothom.» I nosaltres som els primers que incorporem propostes i mesures per aconseguir aquesta finalitat. El problema és com ho fa vostè, que en comptes de facilitar ho impedeix, perquè està destruint el mercat.

I avui, amb aquesta llei, acabem d'enfonsar el mercat. Per molt que vostè digui que és una llei que facilitarà l'accés, vostè enfonsa el mercat amb aquesta llei. I, a més a més, introdueix tots els dogmes de l'esquerra radical que han fracassat a tot arreu i que ara, a més, la Unió Europea també els ha constatat, dient que tota la limitació de preus el que fa és impedir l'accés a l'habitatge. Tot i això, vostè hi persevera perquè té un acord amb l'esquerra radical, que li deu la investidura, i assumeix aquest dogma, tot i saber que està enfonsant el mercat.

Per tant, des del Grup Popular fem una esmena a la totalitat a aquest projecte de llei perquè entenem que és un projecte de llei contrari al que es necessita i que, a més a més, atempta contra la propietat privada, que aquest sí que és un dret fonamental, al que vostè no fa cas, i, a més, està eliminant la lliure disposició de les persones sobre els seus béns. I, a més a més, està limitant aquesta disponibilitat perquè està actuant sobre els béns dels privats com si fossin públics, perquè vostè no té capacitat a l'hora de generar prou habitatge ni facilitar les condicions perquè es construeixi l'habitatge que es necessita a Catalunya perquè tothom hi tingui un accés, perquè l'únic que fan és posar barreres.

I vull dir una cosa molt important, i és que aquesta llei sí que introdueix una sèrie de mesures de caràcter urbanístic. I les coses que ha fet amb el Col·legi d'Arquitectes..., és cert, el que va fer és legislar sobre una llei d'arquitectura sense consensuar les coses que presentava i, per tant, les ha corregit. I les millores que hi ha introduït en l'àmbit urbanístic per agilitzar, etcètera, són millores menors, perquè no ha modificat el conjunt de la llei i, per tant, genera inseguretat jurídica per a molta gent. Per tant, des d'aquesta visió, totes les millores que s'hi han introduït són parcials i no aconseguiran l'objectiu que persegueix, perquè no tenen una seguretat jurídica suficient per garantir.

I, després, posa un límit. Perquè vostès, a l'hora de fer la reserva de sòl, estan, per una banda, dient que agilitza les llicències i facilita la disposició de sòl, i, per l'altra, posa una barrera brutal. Escolti'm una cosa, la reserva del trenta per cent..., què més necessiten empíricament per saber que és un fracàs? A Barcelona, des de que Ada Colau va imposar el trenta per cent, es van paraitzar totes les construccions. Escolti'm una cosa, en els vuit anys d'Ada Colau només es van construir cinquanta-quatre habitatges i, d'ells, dotze... (*Remor de veus.*) Sí, amb el trenta per cent privat... (*Remor de veus.*) Miri, miri's vostè el balanç, perquè vostè veu més... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Si us plau, si us plau... La diputada de poder ser escoltada, si us plau.

Àngels Esteller Ruedas

Per tant, des d'aquesta visió..., protegir dotze pisos. Llavors, ara ho eleven a cinquanta. Però, miri, trenta per zero és zero i cinquanta per zero és zero. Ja ho poden anar fent per tota Catalunya. El que faran serà impedir que es construeixi habitatge. Per tant, des d'aquesta visió, nosaltres creiem que aquesta llei lo que farà serà regular més, controlar més, intervenir més i restringir més.

I, després, se'ns cola per la porta de darrere el temporal. Escolti'm, un govern ha de conèixer la realitat sobre la que ha de viure a l'hora de poder legislar. L'arren-

dament temporal –a més a més, ho fan a través d'una esmena– és un reglament absolutament necessari. A les grans ciutats, especialment la ciutat de Barcelona i tota l'àrea metropolitana, hi ve moltíssima gent a estudiar, a tractaments mèdics. El talent..., miri, aquí hi ha el conseller d'Empresa; el talent, tan necessari, ja em dirà on s'allotjarà. Quan els centres d'investigació volen que vinguin persones que necessiten contractes temporals, ja em diran..., si ara l'assimilen a l'habitual, on aniran? Es quedaran sense habitatge. Per tant, des d'aquesta visió, destruirà sectors també de la nostra economia.

I els propietaris no posaran els seus pisos a lloguer perquè vostè els assimila a la renda. És un pis moblat, és un pis que té unes condicions molt diferents a l'altre, i acabarà d'enfonsar... Ha enfonsat l'habitatge permanent i ara enfonsarà el temporal.

I vull fer aquí un comentari per dir que nosaltres sí que vam demanar un dictamen al Consell de Garanties, però, escolti'm una cosa, aquest és un dictamen polític. El Consell de Garanties s'ha desdit dels dos dictàmens anteriors. El lloguer de temporada és competència de l'Estat, i així ho diu el Consell de Garanties en els dos dictàmens anteriors. I ara, en canvi, ha fet un dictamen polític i l'assimila, quan té la competència de les obligacions civils amb l'article 149.1.8 i l'Estatut d'autonomia també ho reconeix. Per tant, nosaltres sí que presentarem un recurs d'inconstitucionalitat.

I vull acabar dient, senyora consellera, que vostè amb aquesta llei lo que aconseguirà serà menys construcció, menys habitatge nou, menys inversió i molt més control de preus, i eliminar lo que és el control de preus, que no abaixa preus, sinó que el que està fent és eliminar el que és la disposició d'habitatge, s'acabarà d'enfonsar l'oferta. I nosaltres, des del Grup Popular, com deia, estem en contra d'aquest projecte de llei perquè les petites millores que introdueix no són substancials a l'hora de poder fer una avaluació correcta, d'aconseguir un millor i més ampli parc d'habitatge, que es necessita..., la construcció privada, la construcció pública, les cooperatives, que també fan una gran feina, però ningú d'ells podrà fer-ho sol. I es necessita un marc afavoridor de la inversió, un marc que doni seguretat jurídica i que faci que tots els agents hi participin. I vostè avui amb aquesta llei elimina la part dels agents que necessita, intervé el mercat...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada...

Àngels Esteller Ruedas

...i fa una regulació que és una expropiació encoberta de la propietat privada.
Gràcies.

El president

I, finalment, per defensar les esmenes reservades al Ple, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Moltes gràcies. Bé, ha arribat el dia, després de tot el tràmit parlamentari, que de debò que ha sigut molt molt intens. S'ha de tenir en compte que parlem, doncs, d'una llei que està construïda sobre la base d'un decret d'urgència, no?, que està fet a correu i corrents i que, malgrat el tràmit parlamentari que hem viscut, continua mostrant errors de fons. Hem vist, per exemple, certa improvisació. Veiem intervencionisme, discrecionalitat administrativa i també una reducció preocupant de l'espai d'autonomia municipal i també privada.

El dictamen del Consell de Garanties Estatutàries jo crec que ho deixa prou clar, no? Diu que hi ha hagut un abús del decret llei, que s'ha accelerat el procediment i s'ha menystingut la participació real del món local. Jo crec que això s'ha de destacar, perquè això és força greu. Perquè una llei que afecta l'urbanisme, que afecta

l'habitatge sense escoltar realment els municipis, doncs, és una llei que neix viciada ja d'origen.

A més, aquesta llei crec que s'aguanta pels pèls i deixa també esquerdes obertes que no podem ignorar, com la inseguretat jurídica i l'increment del control administratiu sobre la propietat privada. De fet, el Consell de Garanties Estatutàries acaba emetent un dictamen que és insuficient, i no només insuficient, sinó també complaent, que omet dimensions fonamentals de la seguretat jurídica i el dret a la propietat, convertint-se així, *de facto*, en còmplice d'un gir que és profundament intervencionista sobre el mercat de l'habitatge, fallant, doncs, en la seva funció de vetllar per la seguretat jurídica.

I a nivell de la ponència nosaltres, des del nostre Grup Parlamentari de VOX, hem treballat amb rigor en més de quaranta esmenes, com bé comentava la ponent relatora, sobretot amb un objectiu clar, no? Nosaltres preteníem poder millorar el text normatiu, reforçar la seguretat jurídica i defensar sobretot els drets dels ciutadans. Perquè s'ha de tenir en compte que Catalunya porta més d'una dècada sense produir habitatge protegit propi i, per tant, el dèficit que tenim avui dia, doncs, és enorme. I davant d'això el Govern ens ha respost amb un text ple de retocs normatius i reformes urbanístiques que poc o res tenen a veure amb l'emergència habitacional que patim avui dia a la nostra regió.

Les nostres esmenes buscaven corregir disfuncions tècniques, eliminar ambigüitats –que hi segueixen havent– i reduir la discrecionalitat administrativa que tant de mal acaba fent al sector, no? I, per posar-ne alguns exemples molt concrets, vam portar a terme el tema de la qüestió dels aparcaments en habitatge protegit, que era obligatori fer places d'aparcament encara que no hi hagués en absolut cap demanda. De fet, nosaltres, des de VOX, vam defensar que era una imposició absurda que avui dia feia inviables moltes de les promocions. De fet, és una cosa que van denunciar inclús en ponència des del propi sector, en aquest cas des de l'APCE.

I ara sí que hem vist, doncs, que s'introdueix una disposició addicional amb una aparent flexibilització. I dic «aparent» perquè el que ens trobem és que ara el promotor només en quedarà exempt si l'ajuntament així ho vol. Llavors, és que és un «sí, però no». I en aquest cas és que ens quedem pràcticament en les mateixes, perquè el promotor en aquest cas es quedarà a l'empara de l'ajuntament de torn. I jo crec que és un redactat que encara genera més incertesa i més inseguretat, no?

Després, per exemple, hem defensat eliminar el nou apartat 2 de l'article 43 de la llei d'urbanisme, que redueix a la meitat les cessions obligatòries de sòl, però només per als anomenats «promotors socials». I dic això perquè aquest concepte és un concepte que no està ni tan sols definit. I això és una cosa que crea desigualtat entre operadors, i també –per què no dir-ho?– considerem que pot obrir la porta a decisions a dit i també a cert clientelisme polític, no?, ja que ens trobarem, doncs, que uns cediran el cinc per cent i altres del deu per cent per al mateix projecte.

Després, també hem alertat sobre el tema de la nova obligació per als venedors d'habitatges en zones tensionades, ja que hauran d'acreditar que no són grans tenidors abans de poder vendre. Això és una mesura que no crea en absolut cap habitatge, només fa que generar més desconfiança i bloqueig del mercat.

I, després, encara més greu és l'ampliació del dret de tanteig i retracte i la pròrroga automàtica de la qualificació de l'habitatge protegit en zones tensionades, sense definir..., cap mena de claredat, doncs, quina serà la seva duració, i molt menys sense establir un límit temporal d'aquesta qualificació permanent.

I, després, com si no n'hi hagués prou, s'introdueix, que ara ho comentaven també, per la porta del darrere tot el tema relacionat amb la regulació dels arrendaments de temporada, alterant completament el seu règim jurídic, ja que a partir d'ara el propietari haurà d'acreditar i, per tant, haurà de justificar la causa de temporalitat del contracte, que això a la pràctica el que vol dir és que aquesta causa temporal no queda..., si no queda degudament acreditada, doncs, l'Administració no reconeixerà

el contracte com a arrendament de temporada i el passarà a considerar arrendament permanent, o sigui, d'habitatge habitual. És a dir –perquè jo crec que això s'ha de dir–, que ens trobem davant d'una clara inversió de la càrrega de la prova i també d'una situació de sospita permanent sobre aquest tipus de contractes, no?, ja que ara la llei parteix de la presumpció que el contracte no és de temporada, si el propietari no demostra degudament el contrari.

Jo crec que inclús el que és més greu, que és la clau de la qüestió i el quid d'aquesta qüestió, és que la Generalitat s'atribueix la facultat de decidir quins contractes queden sotmesos al règim de la LAU. Clar, estem parlant d'una llei estatal que és precisament la que regula els contractes de lloguer. Per tant, podem veure clarament com s'estan envaint competències que són exclusivament de l'Estat. I és que, a més a més, això és un canvi de les regles del joc del lloguer, i precisament per la porta del darrere, i, el que és més greu, sense tenir una cobertura competencial, perquè no tenim competències en aquest sentit. I no només això, sinó amb un impacte directe a la seguretat jurídica.

I jo crec que..., ja no em queda més temps, però, en definitiva, és una llei que genera encara més incertesa i més inestabilitat. I a mi m'entristeix, no?, perquè, com saben, jo he viscut aquesta ponència amb molta intensitat; de fet, un resultat de més de quaranta esmenes... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I, sincerament, penso que una llei que acaba afectant l'urbanisme, que acaba afectant l'habitatge, hauria d'anar amb una estratègia clara del foment de la construcció de l'habitatge, tant privat com públic. I, sobretot, fomentant també la seguretat jurídica (*alguns aplaudiments*) –i ja acabo, eh?–, fomentant, doncs, la seguretat jurídica i que hi hagi garanties i, sobretot, que es puguin crear l'escenari perfecte perquè es puguin generar aquestes noves llars. I aquesta llei precisament no genera més llars i sobretot llars accessibles, que és el que necessitem avui dia a Catalunya.

I res, dir que m'entristeix una mica, sincerament, el final d'aquest tràmit parlamentari, perquè en el nostre cas, des del meu grup parlamentari, no només jo, sinó també l'equip que m'ha acompanyat durant tota aquesta ponència, hem fet esmenes amb rigor i amb seriositat, i veure que no han estat acceptades, que era precisament per millorar el text normatiu...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Mònica Lora Cisquer

...sincerament, m'entristeix.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per expressar el seu posicionament sobre el text del dictamen i, si escau, sobre les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, per un temps màxim de set minuts per grup parlamentari, té la paraula en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Molt bon dia, president. Consellera, consellers, diputades, diputats, president d'Esquerra Republicana, Oriol Junqueras, secretària general d'Esquerra Republicana, Elisenda Alamany, Sindicat de Llogateres, representants també del sector social de les fundacions que avui ens acompanyen, representants també del Govern, del Departament de Territori, però en especial em dirigeixo també al Txema i a la Rosario, que poden perdre el seu habitatge aquests dies que han de venir... Nosaltres, Esquerra Republicana, quan vam decidir que l'objectiu prioritari era entomar el repete de construir l'habitatge com a dret fonamental, teníem clar que ens adreçàvem al

conjunt dels ciutadans i ciutadanes del nostre país. I és des d'aquest Parlament de Catalunya, amb les competències que té Catalunya i que té aquest Parlament, exercint la sobirania..., és el que estem fent: construir l'accés a l'habitatge com a dret fonamental.

Per tant, el que estem fent avui no és una invasió de competències de ningú, sinó exercir l'autogovern del nostre país. Aquest Parlament sempre ha anat al davant, sempre ha garantit drets i llibertats al conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya: quan es va constituir, amb la llei de contractes de conreu, i avui, quan regulem i adoptem mesures que milloren l'urbanisme del nostre país per fer possible sòl per construir habitatge públic de lloguer amb caràcter permanent.

Per tant, quan algun diputat o diputada que m'ha precedit deia «no hi ha mercat de lloguer, no hi ha oferta de lloguer»..., el que no hi ha és oferta de lloguer permanent, perquè han trobat la manera d'escapolir-se del lloguer permanent i, per tant, estar subjectes a la limitació dels preus de lloguer a través del lloguer de temporada i del lloguer per habitació. Això és el que ha passat, senyora Freixa, que s'han buscat un camí per continuar especulant amb un dret que és bàsic i essencial. (*Alguns aplaudiments.*) Ho deia la consellera de Territori, efectivament.

Una segona afirmació, adreçada a la senyora Esteller: la propietat privada té límits. Quin és el límit de la propietat privada? La funció social. No visquem ja en els temps dels romans, en els que la propietat era il·limitada. No visquem en aquells moments. En aquests moments els límits són la garantia del bé comú. I vostès –vostès, aquesta part de la bancada– legislen i treballen per a la minoria, per a aquells que s'enriqueixen de forma permanent i que viuen a cavall de la immensa majoria de la ciutadania.

I ara vaig (*aplaudiments*) on toca anar. Avui..., és una bona notícia per al conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, efectivament, perquè limitem el lloguer de temporada al que ha de ser: oci, vacances i altres qüestions que no tenen res a veure amb la vocació i voluntat de viure en un habitatge de forma permanent. Per tant, ho limitem. I el que diem: que tot allò que no és ni vacances ni oci és lloguer permanent; estudiants, persones que venen a rebre un tractament mèdic, etcètera, està subjecte a la LAU. En la temporalitat no importa el temps de durada del contracte, sinó que el que importa és l'objectiu que es persegueix, que és viure-hi de forma permanent o de forma temporal perquè tens una necessitat. Per tant, és això el que fem.

I el que fem és trencar el barraquisme vertical en el que s'han convertit els habitatges que són fraccionats en habitacions per tal d'evitar que se'ls hi apliqui la limitació de preus de lloguer. Això és el que estem fent nosaltres. Hi ha un informe..., Càritas ho explicava en un mitjà de comunicació: 400.000 persones malviuen en habitacions a l'àrea metropolitana de Barcelona. Ens hauria de caure la cara de vergonya. Ahir van desallotjar quatre-centes persones d'una nau, malvivint en una nau. (*Alguns aplaudiments.*) Cent persones continuen malvivint davant d'aquesta escola. Ens hauria de caure la cara de vergonya.

Mirin, i avui el Parlament de Catalunya fa un pas més en la garantia dels drets dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. No em cansaré de dir-ho les vegades que calgui. Moltes vegades ho hem fet en solitud, sols. Esquerra Republicana, els Comuns i poca gent més. I la CUP. I poca gent més. I els sindicats de llogateres i les entitats veïnals que ens han acompanyat. Avui podem dir que hi ha una majoria, una majoria progressista, a favor dels drets, a favor dels drets i les llibertats.

Perquè, mirin, sense un sostre que t'aixoplugui, difícilment –difícilment– pots projectar futur, pots projectar-te en el futur. No es pot parlar de drets si tu no tens un sostre on viure. Ja et poden dir que tens dret a la salut, a l'educació, a la igualtat efectiva; el que ens dignifica, el que ens fa o el que ens permet projectar-nos en el futur és tenir un sostre, un sostre digne.

I en això Esquerra Republicana no parerà. I no pararem de treure l'habitatge d'aquesta lògica especulativa en la que ha entrat de forma sistemàtica. El president de

la Generalitat ha fet un pas més quan diu «hem de treure l'habitatge de la lògica del mercat»; doncs l'encoratjo a que continuï treballant en la línia de treure l'habitatge de la lògica especulativa del mercat. I Europa també va cap aquí, tot i que són conservadors. Sí, el Consell d'Europa, tot i que són conservadors, en la línia en la que hem desenvolupat..., és en la garantia de la construcció de l'habitatge com a dret fonamental.

I vaig acabant, president. Hi insisteixo: autogovern, perquè és més sobirania, perquè és la manera de garantir drets i llibertats al conjunt dels ciutadans. Drets que són individuals, llibertats que són individuals, però que en el conjunt de les individualitats és aquesta llibertat col·lectiva per la que estem treballant.

I, mirin, la solució als reptes de l'habitatge, la solució a la construcció de l'habitatge com a dret fonamental, es farà des de Catalunya o no es farà des d'enlloc. I això ha passat abans i continuarà passant en aquests moments. *(Alguns aplaudiments.)* Malgrat la dreta *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*, l'extrema dreta i la dreta extrema. Perquè és això.

I acabo, president, i deixi'm que acabi amb un prec: que aquest Parlament es continuï indignant, però alhora resolent, perquè no haguem de veure més gent dormint al carrer; que aquest Parlament s'indigni cada vegada que hi ha un desnonament a qualsevol indret del nostre país, però que trobem la solució perquè no hi hagi desnonaments. I, per tant, aquest Nadal, tots plegats, quan aixequem les copes i ens mirem i ens fem molts bons desitjos per a tots plegats, recordem les persones que viuen al carrer o les que poden perdre el seu habitatge.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera..., conselleres, consellers –que han arribat, alguns, en aquest moment... Avui votem una victòria. Avui votem una bona notícia, avui votem un avenç. I votem una victòria que és sobretot gràcies a la tasca que han fet el Sindicat de Llogateres i els moviments pel dret a l'habitatge. Aquesta victòria és vostra, principalment. *(Alguns aplaudiments.)*

És vostra gràcies a la capacitat de mobilització que heu tingut, a la capacitat de mobilització de portar milers, centenars de milers de persones al carrer per exigir que hi hagi un accés a l'habitatge digne per a tothom i s'acabi amb això de viure de rendes i de l'especulació. És victòria vostra perquè la proposta de regulació del lloguer de temporada a partir dels seus usos és principalment vostra i, a més a més, ha estat més que avalada pel Consell de Garanties Estatutàries gràcies a la generositat i a la iniciativa de Junts per Catalunya i el Partit Popular. I serà vostra també la negociació i el resultat de la regulació a través de la LAU, que acabarà de tancar el forat del lloguer de temporada quan s'aconsegueixi aprovar a Madrid.

També és de la PAH, a qui també vull reconèixer tot el que van ser ells de pioners en la lluita pel dret a l'habitatge. El que avui fem és votar una nova llei del «sí se puede», i el «sí se puede» l'hem de reconèixer a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca.

El que avui votem surt encara més reforçat, com deia, gràcies al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, que reforça que, efectivament, des de Catalunya podem regular els usos del lloguer de temporada i podem regular que la suma del preu de lloguer que es paga per les habitacions no pugui estar per sobre del preu de l'índex que marca per al lloguer de tot l'habitatge.

Perquè ara mateix s'estan llogant habitacions a cinc-cents i a sis-cents euros, i això és inassumible per moltes famílies i per moltes persones que no poden ni tan sols pagar ja un lloguer sencer, evidentment, però és que ja no poden pagar ni habi-

tacions. Moltes d'aquestes dues mil persones que estan dormint al carrer a Barcelona són persones que fins i tot tenen una feina, però una feina per la qual no poden destinar sis-cents euros a pagar una habitació, perquè potser estan cobrant nou-cents o mil euros i no poden destinar sis-cents euros a pagar una habitació.

Moltes de les persones que ahir van desnonar i van expulsar i han deixat al carrer, del B9, podrien pagar una habitació a un altre preu, raonable, però no poden pagar sis-cents o set-cents euros, i moltes no tenen papers per poder fer un contracte de lloguer. Per tant, el que fem amb aquesta mesura és avançar en la garantia del dret a l'habitatge per a tothom, però sobretot per a les persones que estan en una situació de més vulnerabilitat.

Acabem o avancem per acabar amb el frau i el forat dels lloguers de temporada, però, consellera, tornem a regular, però si no es sanciona, no serveix de res. Ens diuen que no posen sancions per seguretat jurídica. Vam estar treballant setmanes, sinó mesos, amb el seu equip per tancar de la manera més segura el règim sancionador, i ara resulta que un any després hi ha inseguretat jurídica? No, el que hi ha és manca de voluntat política per aplicar allò que s'ha aprovat i allò que s'ha acordat. Aquesta regulació no serà la fi del frau del lloguer de temporada si des del seu Govern no s'inspecciona i no es sanciona. Des d'Habitatge i des de Consum, conseller Sàmper.

Per tant, regulem, avancem, celebrem aquesta victòria, però posem les eines perquè sigui veritat. Perquè la llei arriba abans a les persones que estaven vivint al B9 que a Idealista o a qualsevol dels grans propietaris en aquest país. *(Alguns aplaudiments.)*

Un altre dels temes que jo sí que vull posar sobre la taula és la pròrroga de la protecció de l'habitatge oficial a zones de mercat tensionat, que saben que també és un dels temes que ha tractat el Consell de Garanties Estatutàries. I vull posar sobre la taula que el Consell de Garanties Estatutàries el que deia és que de la manera que estava plantejada no era clara i generava inseguretat jurídica. Nosaltres hem presentat, conjuntament amb Esquerra Republicana i el Partit Socialista de Catalunya, esmenes tècniques que blinden jurídicament aquesta possibilitat. Perquè el que sí que diu també el Consell de Garanties Estatutàries és que si es justifica la situació d'emergència i és una mesura acotada en el temps i acotada territorialment, es pot aplicar una pròrroga en la protecció oficial. Teníem una previsió de que es perdrien aproximadament 35.000 habitatges de protecció oficial d'aquí al 2030. Gràcies a això, i mentre hi hagi declaració de zona tensionada i mentre hi hagi emergència, frenarem aquesta sagnia dels habitatges de protecció oficial al mercat lliure. Ara, quan construïm aquests cinquanta mil habitatges de protecció oficial de què sempre parla el Govern, aconseguirem que com a mínim no se'ns en vagin uns quants per la porta de darrere.

I ara vull acabar dedicant algunes paraules als grups de Junts per Catalunya i el Partit Popular. Dir que la Comissió Europea la directiva que ha aplicat no és política, no és de dretes ni d'esquerres, és no saber què és la Comissió Europea. La Comissió Europea està presidida per la senyora Ursula von der Leyen, del Partit Popular Europeu, i hi ha una majoria de dretes i d'esquerres. *(Aplaudiments.)* Per tant, el que aprova respon a una majoria de dretes i d'esquerres, que, com ja sabem, estan a favor dels rendistes i dels grans propietaris. Per tant, poc es podia esperar de la Unió Europea. *(Remor de veus.)*

Però és que, a més a més, seguir dient que el que fa la Unió Europea és dir que s'ha de fer el que Junts per Catalunya porta dient... *(persisteix la remor de veus)*, és que jo no em cansaré de dir-ho...

El president

Silenci, si us plau...

Susanna Segovia Sánchez

...vull dir, han tingut..., trenta-tres dels quaranta-cinc anys que portem en democràcia el president ha estat de Junts per Catalunya, abans Convergència i Unió, incloent-hi el senyor Pujol, que, ara que l'estan rehabilitant, suposo que no diran que no és de Junts per Catalunya també. Per tant, vostès tenen trenta-tres de quaranta-cinc anys, no han fet absolutament res per garantir el dret a l'habitatge en aquest país –res, absolutament. Cinc-cents habitatges de l'Incasòl en deu anys. I els hi repetiré cada vegada, perquè vostès l'únic que fan ara és viure de les rendes d'estar a l'oposició i dir que s'ha de fer tot el que no han fet mai a la vida. Per això no formen part d'aquesta proposta, senyora Freixa –per això no en formen part.

Igual que el Partit Popular, que després diu que també defensa els llogaters. La principal..., i l'augment exponencial dels preus del lloguer va començar amb la reforma de la LAU del president Aznar, que va abaixar a tres anys els contractes de lloguer i va posar incentius fiscals de gairebé zero fiscalitat a les socimis. I això és responsabilitat de vostès. Per tant, fer això també és intervenir en el mercat. És intervenir en el mercat a favor dels rendistes, dels especuladors i dels grans tenidors. *(Aplaudiments.)*

Com els hi deia, avui estem celebrant una victòria. Una victòria que és del Sindicat de Llogateres, una victòria que és el Txema i la Rosario, que també ens acompanyen i estan a punt de ser desnonats perquè el seu edifici l'ha comprat un gran tenidor i l'està venent a trossos. És una victòria de que en aquest Parlament, per primer cop en molts anys, s'escolta el Sindicat de Llogateres, s'escolta la PAH, s'escolten els promotors socials i no s'escolten els agents de la propietat immobiliària amb el senyor Carles Sala, ni Alvals ni el senyor Joan Clos.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, diputats de la bancada dreta, jo els escoltaré quan ensenyin un sol país on el seu model funcioni, perquè a hores d'ara, ja ho ha dit la Susanna, aquí lo que tenim és el model provinent d'Aznar, que, per cert, no Junts, sinó l'antiga Convergència –que no tenen res a veure–, li va donar els seus vots per a una majoria absoluta, tot i que no els necessitava. Per tant, no em diguin que el model d'ara no funciona, perquè lo que tenim són *parches*.

Ara bé, sí que hi ha un país on hi ha un model que funciona i és Viena, on es combina l'habitatge públic amb, precisament, un munt d'impostos a la gent que vostès defensen per poder tenir el dret a l'habitatge. Perquè allà els hi sembla una barbaritat, una sociopatia que l'habitatge no sigui un dret, igual que d'aquí a un temps, potser, ens ho sembla a nosaltres, igual que ens ho sembla amb la sanitat, igual que ens ho sembla amb l'educació.

I, per cert, quan diuen que s'enfonsarà el mercat i no hi haurà pisos de lloguer, exactament què volen dir? Han trobat la forma d'emportar-se els pisos com es van endur les fàbriques? Perquè, si no, el que em sembla és que estan dient que s'incomplirà la llei. Per tant, consellera, jo aniria apuntant que tenen uns amics potencialment perillosos en aquesta bancada.

A més, m'agradaria que honestament ens poguéssim mirar als ulls i dir-nos que valen més un parell de zeros al banc que no que a Barcelona s'acabi amb que hi hagi tres intents de suïcidi al mes relacionats amb l'habitatge. Perquè ara mateix, si obren el mòbil i Idealista, es trobaran que els pisos més barats són un baix interior sense ascensor, vint-i-cinc metres quadrats, 550 euros al mes, temporada; segon pis, deu metres quadrats, 650 euros al mes.

Potser si no tinguessin els sous que tenen estarien una mica més amoïnats, aquí. Que està molt bé omplir-se la boca amb l'Espanya que s'aixeca cada dia a treballar i..., que després no siguin capaços de mostrar que això, que regular l'habitatge és el més important que hauria d'estar passant en aquest país.

I que aquesta llei ara s'apliqui sí que és responsabilitat seva, consellera, perquè, si no, serà l'enèsima llei que qui ha de fer que s'apliqui... Qui en aquest país ha estat fent que es complissin les lleis ha estat gent que està, precisament, avui omplint aquesta bancada, des de la 24/2015 en endavant. Si s'han aturat desnonaments en aquest país no ha sigut perquè posessin sancions, no ha sigut perquè estiguéssim els serveis de seguretat i l'ordre al costat de les lleis, precisament els teníem en contra; cada desnonament aturat aquí ha sigut pel moviment per l'habitatge. Per tant, a veure si ens posem les piles, perquè, si no, acabaran tenint raó, aquesta gent.

Pensin que les properes eleccions poden anar de dues coses: poden anar de que considerem el dret a l'habitatge tan important com la sanitat o l'educació i que aquí cap veí té menys drets que els que portem més anys, o poden anar de que ha entrat el ressentiment, campí qui pugui, «tonto» l'últim i «primer, els de casa». Això és lo que estem decidint en aquesta legislatura. Espero que s'ho prenguin molt «en sèrio».
(*Alguns aplaudiments.*)

Tanmateix, jo..., tampoc seria com perquè ens donéssim cops al pit, perquè en darrera instància avui el que estem regulant és que no es puguin cometre il·legalitats sobre una regulació que ja teníem. Si poséssim un exemple seria una cosa així, com si quan Maria Antonieta va dir allò de «que mengin pastissos», ens ho haguéssim pres superclarament i haguéssim dit: «els pastissos són una cosa molt important, taxem-los i diguem que hi ha un preu topall». I haurien dit uns quants: «*Al tate*: el tallo en trossos i així puc apujar el seu preu.» I uns altres que haguessin dit: «Compte, li canvio la caducitat i així en puc apujar el preu.» Tot el drama que estan muntant sobre que ja ningú posarà els pisos a lloguer, que els estudiants no tindran on viure..., els estudiants ara no tenen on viure, després sí que tindran on viure, simplement estem fent que no cometin il·legalitats.

O sigui, a mi em sembla fascinant que la dreta, amant de l'ordre i de la legalitat, amant de que realment les lleis es compleixin, estigui aquí ploriquejant perquè, bàsicament, es controlaran una miqueta els lloguers. És a dir, no sé qui s'ha perdut l'enèsim capítol de la regulació del lloguer, però, honestament, és així de minso (*l'oradora fa un gest per indicar una quantitat molt petita*), el que avui estem aprovant.

Per tant, cap endavant: prohibir la compra especulativa, abaixar els preus dels lloguers, que al cap i a la fi en aquest país van sortir 170.000 persones al carrer dient «s'ha acabat, cal abaixar els preus», no «s'ha acabat i veiem si regulem una mica més, que no es pugui especular tant».

(*L'oradora sospira.*) Estic contenta, tanmateix, us haig de dir la veritat (*rialles*), perquè... Us haig de dir que estic contenta, estic contenta. (*Alguns aplaudiments.*) Mirin, Howard Fast, Espàrtac, explicava: «He pensat penosament quan s'arrossega sobre la sorra calenta una cadena.» I explica que quan un home arrossega una cadena pensa molt poc, en molt poques coses, i que la major part del temps és millor precisament no pensar en una altra cosa que quan es tornarà a menjar, quan es tornarà a dormir, quan es podrà viure de nou. I afegeix: «Als homes se'ls transforma en bèsties i així no pensen en els àngels.»

Doncs bé, aquí i ara, a la nostra Barcelona, això és el que ha estat passant. A la nostra Barcelona, a la nostra Girona i al conjunt del país, perquè des de dalt fins a Terres de l'Ebre no hi ha hagut garantit allò més important, això que no deixa dormir a les nits, que és: «em renovaran el contracte?», «em passarà com a les companyes que estan aquí i demà passat els meus pisos seran *colivings*?», «podré pagar?»...

Perquè la gran majoria de la gent estem a dos nòmies d'acabar al carrer. Estem a una vida sencera i una loteria que mai no ens tocarà d'estar a prop dels seus ami-

guets, però només a dos nòmnes d'acabar al carrer. Sota aquestes mesures, al final lo que hi ha és poder acabar amb una mena de rosaris que hem de resar cada dia a un déu pagà dient «si us plau, si us plau, que no canviï gaire la cosa». I aquesta és la nostra cadena, i això, el que ens impedeix pensar en els àngels. I aquesta és la manera en la que ens intenten evitar estabular com si fóssim bèsties en pisos de vint-i-cinc metres amb un terç del nostre sou.

I tota la «tonteria» d'Ayuso, d'Albiol, de VOX, de la versió medievalista en català de VOX, de l'antiga Convergència ara reconvertida en partit de l'Upper Diagonal, que somien en Trumps, en Mileis en Melonis i Kasts, i que clamen sobre la llibertat, estaria bé que es preguntessin quines llibertats, si no podem decidir ni tan sols quedar-nos als nostres barris, dels que, per cert, abans deien que eren barris no desitjables i perillosos.

Lo bo d'avui –per això deia que estava contenta– és que si tothom guarda un profund silenci, aquí al costat del so podran escoltar com somiquegen els fons Vantor i companyia, que ara podran fer una miqueta menys de negoci venent-se el nostre país. I això, malgrat els «patriotistes» ferotges. Els «patriotistes», que, bé, de patriotes tenen el que jo tinc de propietària, perquè patriotes són els que lluiten per la sanitat, per l'educació, per l'habitatge; patriotes són el Sindicat de Llogateres i la PAH, la Coshac i la resta del moviment per l'habitatge. Perquè si estimar el país no és lluitar per qui hi viu, si el patriotisme no és estimar els teus en un nosaltres que no sap i no li importa ni els cognoms ni d'on vens, el patriotisme no és més que nacionalisme banal.

I, per tant, avui podem estar una mica contents, però també profundament decebuts, perquè ahir vam fer història. I història va ser el desnonament massiu més gran de quatre-centes persones que estan al carrer. I si precisament són importants el Sindicat de Llogateres i la Coshac, per mi no és perquè puguin fer grans mobilitzacions, per mi no és només perquè sàpiguen negociar; per mi és perquè el que estan ensenyant en aquest país és que ens fa el mateix mal un desnonament sigui del Karim, sigui del Txema o sigui de la Maria Rosa. Això és el que ens estan ensenyant. Són la millor garantia ara mateix de que precisament aquesta bancada d'aquí no hagi ocupat tot l'hemicicle.

Per tant, respecte. Moltíssimes gràcies a tots. Si estem aquí avui és només per vosaltres.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

En el món del dret hi ha una dita que adverteix que per saber l'abast d'una llei cal mirar quantes en deroga i com les deroga. La seva proposta inclou afegitons, modificacions i derogacions que en cap cas fan honor al títol: no contempla mesures urgents ni en matèria d'habitatge ni en matèria d'urbanisme.

De fet, sospitem que la presentació d'aquest projecte de llei a debat és una mera conseqüència d'aquest Govern, que puflula sense pressupostos. Així s'entreu, de fet, en la mateixa exposició de motius. Es dediquen a estudiar, analitzar i recosir el contingut tècnic d'uns textos legals formulant un reguitzell de modificacions que no resolen els problemes d'habitatge que pateix el país ni faciliten el dret d'emancipació i d'arrelament dels nostres joves.

La dinàmica que se seguia fins ara al país era comprar un pis petit per, a mesura que la família creixia i les condicions laborals i retributives milloraven, vendre'l i adquirir-ne un de més confortable i adient a les noves necessitats. Avui en dia els joves no tenen capacitat econòmica per liquidar l'import que se'ls exigeix d'entrada ni prou solvència per poder signar una hipoteca bancària.

Per si això no fos prou trist, l'Administració tributària ja ha anunciat que a partir del 2026 intensificarà controls sobre les quantitats que els progenitors puguin aportar per al pagament de la hipoteca dels seus fills; aportacions que hauran de tributar com una donació, no fos cas que aquest Govern perdés pistonada a l'hora d'escanyar un xic més els contribuents catalans.

Parlen d'emergència habitacional i proposen modificacions de llei per, pretesament, aprovar mesures urgents en matèria d'habitatge i, en acabat, no permeten ni que els pares ajudin el jovent a comprar la seva primera llar. Quin cinisme, no?

Avui els nostres joves ja no poden comprar, en el millor dels casos poden llogar. Bé, podrien llogar si el parc d'habitatge no estigués tensionat i col·lapsat per culpa dels partits polítics que han convertit Catalunya en una ONG. La inseguretat jurídica, la pressió normativa i la criminalització exercida sobre els propietaris, la impunitat amb la que proliferen i s'eternitzen les ocupacions il·legals, l'intervencionisme en el preu del lloguer han desincentivat que els titulars dels immobles lloguin, reduint així l'oferta de pisos i frenant en sec les rehabilitacions integrals d'edificis degradats dels barris vells.

Vostès són els responsables d'imposar requeriments tècnics inflexibles en matèria d'habitabilitat, de l'obligatorietat de reservar vora un trenta per cent dels habitatges per a protecció oficial, de delimitar els imports dels lloguers. Primer atempten contra la viabilitat econòmica de les promocions i després es planyen que no hi ha habitatge, que no se'n construeix?

En comptes d'enganyar la gent amb conceptes com «llicència bàsica en projecte bàsic i termini de concessió d'un mes», com si no calgués una segona llicència amb la presentació del projecte executiu, el que haurien de fer és centrar-se en corregir i revertir la situació crítica que viuen constructors, gremis professionals i empreses del sector de la construcció tant en l'àmbit de l'obra pública com en el de la promoció privada, perquè realment és d'ells de qui depèn la construcció de nous habitatges al país i són ells els que generen milers de llocs de treball contribuint al teixit empresarial del país.

El sector sobreviu atrapat en un marc normatiu i administratiu tan dens i complex que sovint es veu abocat a la inacció o el desistiment. Amb les modificacions i derogacions que preveuen no aporten ni qualitat ni seguretat, es limiten a garantir més burocràcia i més sobre costos. Prorrogaran, per tant, la situació actual: concursos deserts, renúncies contractuals i el risc imminent de tancament de petites i mitjanes constructors. Un país que no actualitza els contractes públics, que no adapta els mecanismes de revisió de preus, condemna les empreses a entrar en fallida.

És evident que calen normatives urbanístiques, ambientals, de seguretat, d'eficiència energètica, però no poden mutar intermitentment. No poden aparèixer exigències noves cada any ni aplicar-se desigualment segons el municipi. Aquests canvis normatius constants generen costos afegits impossibles de preveure, i anticipar-se és essencial per a qualsevol empresa. Si una empresa no pot preveure el cost real d'una operació, no invertirà. Si exigeixen puntualitat absoluta sota penalització en l'execució d'obra pública, però en acabat no paguen la factura quan toca, com volen que hi hagi candidats a les licitacions?

Poden triar títols esperançadors, però la realitat és que amb les seves polítiques estan desincentivant el lloguer de pisos, la promoció d'habitatge i la inversió immobiliària. Just el contrari del que pretenien.

El president

Finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Candela López.

Eva Candela López

Moltes gràcies, president. Consellers, consellera... Consellera Paneque, miri, el president Illa, en el seu discurs d'investidura, ens deia: «Cal posar en marxa totes

les capacitats, tot el potencial, tota l'energia per portar a terme la tercera gran transformació de Catalunya.» Ens presentava les prioritats d'aquesta gran transformació, essent l'habitatge la primera en anomenar; una Catalunya que garanteixi l'accés a l'habitatge com un dret fonamental.

Sí, diputades i diputats, avui l'accés a l'habitatge s'ha convertit en la barrera més gran de desigualtat de la nostra societat. I amb un objectiu clar treballa el Govern de la Generalitat des del primer dia. Conscients, però, que la crisi de l'habitatge no es resoldrà d'avui per demà i que calen polítiques estructurals mantingudes en el temps, alhora que la intervenció pública en l'àmbit de l'habitatge és urgent i prioritària.

Aquest objectiu clar ha estat la base del full de ruta marcat pel Govern i de les seves accions, que així ha anat demostrant. El Govern està impulsant polítiques públiques d'habitatge ambiciosos, des de la construcció d'habitatge públic a la mobilització de sòl, amb més ajudes, amb més recursos –bastants més recursos– i amb el desenvolupament dels instruments legals que es tinguin a l'abast.

Avui arriba al Ple d'aquest Parlament, per al seu debat i votació, un projecte de llei important que reflecteix això que us deia, un projecte de llei que ha estat possible per un gran acord de les forces progressistes d'aquest Parlament: Esquerra Republicana, els Comuns, la Candidatura d'Unitat Popular i els Socialistes i Units per Avançar. Un acord que *molesta* a alguns diputats i diputades d'aquest hemicicle. Els molesta la capacitat que tenim de sumar majories. (*Alguns aplaudiments.*) Volen presentar aquests acords, certs diputats i diputades, les forces progressistes, com a generadors de caos i d'inestabilitat. Alguns inclús busquen la confrontació constant, i no només aquí, també la busquen fora, al carrer, quan la realitat, malgrat que els hi pesi a tots vostès, és que som capaços de dialogar, de negociar i de pactar, i, mirin, d'aprovar lleis conjuntament, com avui farem.

Diputades i diputats d'aquesta part de l'hemicicle, escoltin, els pactes progressistes permeten polítiques progressistes; polítiques progressistes que busquen que la llibertat i el benestar siguin reals per a tothom, no només per a uns quants –per a tothom. Vostès jo crec que van perdent relat. Les polítiques que vostès rebutgen donen resultats i s'estan consolidant.

I avui fem un pas més, un pas important amb mesures que afecten directament l'àmbit de l'habitatge des de diferents vessants, amb la finalitat de contribuir a augmentar una oferta d'habitatge que doni resposta a la demanda existent i que permeti un equilibri del mercat. Aquest projecte de llei aborda la definició i característiques dels arrendaments d'habitatges de caràcter temporal i també el d'habitacions, i amb un objectiu, amb un objectiu molt clar: evitar que aquesta modalitat sigui l'escletxa que s'aprofita per esquivar els topalls del lloguer. Miri, ho diem de forma clara i alta: els lloguers de temporada i el lloguer d'habitacions tindran els mateixos límits que el lloguer habitual. Avui aprovarem això. (*Alguns aplaudiments.*)

També aborda, el projecte de llei, el concepte d'equipament d'allotjament dotacional, d'equipament d'allotjament temporal de protecció, amb mesures que facilitaran la seva implementació. Ampliem els supòsits en què l'Administració podrà exercir el tanteig i retracte a fi d'augmentar el parc d'habitatge públic protegit. I, a més, que tots aquests habitatges es qualifiquin de protecció pública de manera permanent. També que la qualificació d'habitatge protegit en zones de mercat residencial tensat serà vigent mentre duri aquest mercat tensat. I d'altres mesures, com l'agilització i facilitació de tràmits per aconseguir que l'habitatge de protecció pública es pugui construir en menys temps.

Miri, avui també hem escoltat els diputats d'aquesta part de l'hemicicle, però m'agradaria només contestar dues coses. Diputada Freixa, el pla, el projecte, el pla de la Unió Europea, és fill dels socialistes perquè és una de les condicions que els socialistes van arrencar per arrencar la legislatura, d'acord? (*Alguns aplaudiments.*) Vol dir que... (*Remor de veus.*) Creu vostè, a més..., creu que no estem escoltant...

El president

Silenci, si us plau...

Eva Candela López

...com deia, els alcaldes, que no estem escoltant els alcaldes?

El president

Silenci, senyor Colomines...

Eva Candela López

Vostè creu que no estem escoltant-los? Ho sap perfectament, que no és així. Hi ha algunes de les mesures que vostès han proposat en les seves esmenes que nosaltres som molt conscients que caldrà estudiar, però som rigorosos, les estudiarem amb calma i poder seran objecte d'una altra iniciativa parlamentària.

Senyora Esteller, el tema del dret a la propietat ja el vam discutir al darrer Ple, el vam discutir. I avui crec que ha tornat a agafar el mateix discurs que tenia de l'altre dia, l'hem maquillat una mica i l'hem posat aquí. Ja el vam discutir, el tema del dret a la propietat, en el darrer Ple.

Bé, jo crec que avui és un dia important, i que ha sigut gràcies a moltíssimes persones que estiguem avui aquí. I jo voldria agrair, des del nostre grup, també als serveis del Parlament la feina que han fet per poder avui tenir preparat aquest projecte de llei.

Agrair l'esforç i el treball, l'actitud de les companyes diputades d'Esquerra, de Comuns i de la CUP; dels seus equips, que han treballat molt dur i molt rigorosament tots aquests mesos.

També agrair al meu grup parlamentari la confiança que ha dipositat en mi per portar endavant aquest treball; als assessors del nostre grup, que han treballat infatigablement; també als serveis de la conselleria de Territori, en especial a la secretària d'Habitatge, Lúcia Guillén, al secretari d'Urbanisme, Víctor Puga, i a la Consol Prados. Crec que el seu sentit de servei públic és indiscutible.

I, finalment, dos agraïments: a la consellera Paneque i al president Illa, per la seva fermesa, per la seva convicció, decidint i assumint responsabilitats, actuant amb ambició. L'accés a l'habitatge és avui un deure de país.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, cridem a votació.

Senyores i senyors diputats, procedim a votar el dictamen de la Comissió de Territori i Habitatge sobre el projecte de llei d'adopció de mesures urgents en matèria d'habitatge i urbanisme. En primer lloc, votarem les esmenes reservades als grups parlamentaris.

Votem ara les esmenes reservades pel Grup Parlamentari de Junts. Votem les esmenes 27, 79, 96, 120, 134, 139, 140 i 149.

Comença la votació.

Aquestes... *(Veus de fons.)* Sí... Al senyor Castellà no se li activa el vot. Tenim un problema, doncs. Demano als serveis tècnics... *(Veus de fons.)* Ha quedat reflectit, el vot, tanmateix? *(Veus de fons.)* Perquè em sembla que vostè tenia delegat el vot. *(Veus de fons.)* No, no, tenia delegat el vot tot el dematí. *(Veus de fons.)* No deleguem el vot per franges horàries, diguem-ne. *(El presidentriu.)*

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Seguidament, votem les esmenes 63 i 151 del Grup Parlamentari de Junts.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 73 vots en contra, 47 vots a favor i 15 abstencions.

A continuació, votem les esmenes 67, 80, 82, 83, 85, 86, 87, 88, 90, 91, 92 i 93.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 72 vots en contra, 37 vots a favor i 26 abstencions.

Votem ara les esmenes 81, 89, 143 i 144.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 71 vots en contra, 52 vots a favor i 12 abstencions.

Votem ara l'esmena 84.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 83 vots en contra, 35 vots a favor i 17 abstencions.

Seguidament votem l'esmena 109.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 83 vots en contra, 50 vots a favor i 2 abstencions.

I, finalment, votarem les esmenes 110 i 111.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 98 vots en contra, 35 vots a favor i 2 abstencions.

A continuació, votarem les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Votem, en primer lloc, l'esmena número 4.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 118 vots en contra, 17 vots a favor i cap abstenció.

Seguidament, votem les esmenes 21, 28, 44, 53, 97, 99, 101, 106, 108, 119, 121, 124, 126, 128, 133, 138, 141 i 148.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara les esmenes 35, 155, 156, 158, 159, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 169, 170 i 171.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 107 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

A continuació, votarem l'esmena 65.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 72 vots en contra, 17 vots a favor i 46 abstencions.

Seguidament, votem les esmenes 66 i 150.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 72 vots en contra, 28 vots a favor i 35 abstencions.

I, finalment, votem l'esmena 131.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 107 vots en contra, 17 vots a favor i 11 abstencions.

Votem ara les esmenes reservades del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Votem, en primer lloc, les esmenes 1, 2, 6, 9, 12, 20, 25, 29, 33, 36, 41, 42, 45, 48, 50, 54, 60, 94, 95, 98, 100, 103, 105, 107, 113, 125, 132, 142, 154, 157, 160 i 168.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 107 vots en contra, 11 vots a favor i 17 abstencions.

Seguidament, votem les esmenes 14, 16, 52, 64, 102, 114, 122, 127, 145 i 147.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 107 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Finalment, votem les esmenes 112 i 137.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 122 vots en contra, 11 vots a favor i 2 abstencions.

A continuació, votarem les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries presentades pels grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, Esquerra Republicana de Catalunya i Comuns.

Votem les esmenes 1, 2 –en relació amb la qual ha estat admesa una correcció d'errades–, 3 i 4.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 72 vots a favor, 63 vots en contra i cap abstenció.

A continuació, votem el text del dictamen del projecte de llei. En primer lloc, de conformitat amb allò que estableix l'article 124.2 del Reglament, passem a votar articles i apartats del dictamen atenent les peticions de votació separada que han formulat els grups parlamentaris.

En primer lloc, votarem els articles 3.13, 5.1, 6, la disposició derogatòria i el preàmbul.

Comença la votació.

Els articles esmentats, la disposició derogatòria i el preàmbul han estat aprovats per 72 vots a favor, 63 vots en contra i cap abstenció.

Seguidament, votarem l'article 3.5 *quater*.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 107 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara l'article 3.20.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 72 vots a favor, 26 vots en contra i 37 abstencions.

Seguidament, votarem l'article 5.1 bis.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 72 vots a favor, 63 vots en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem l'article 5.1 ter.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 72 vots a favor, 28 vots en contra i 35 abstencions.

Votem ara l'article 5.7.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 72 vots a favor, 63 vots en contra i cap abstenció.

Finalment, votarem la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El text del projecte de llei de mesures en matèria d'habitatge i urbanisme ha quedat aprovat per 107 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Projecte de llei per a la modificació de la Llei 18/2017, d'1 d'agost, de comerç, serveis i fires, i del Decret llei 1/2009, de 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials

200-00006/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Empresa i Treball (*remor de veus*) sobre el projecte de llei per a la modificació de la Llei 18/2017, d'1 d'agost –silenci, si us plau–, de comerç, serveis i fires, i del Decret llei 1/2009, de 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials. En primer lloc, d'acord amb l'article 123.1, intervindrà el conseller d'Empresa i Treball, l'honorable senyor Miquel Sàmpel Rodríguez.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Bé; gràcies, president. Consellers, conselleres, diputades, diputats... En primer lloc, permetin-me agrair la presència dels representants del Consell d'Empreses Distribuïdores d'Alimentació de Catalunya –CEDAC–, de Barcelona Oberta, de l'Associació d'Establiments Emblemàtics, de l'Associació Nacional de Grans Empreses de Distribució, de Pimec Comerç, del Consell de Cambres, de Femcat, de la resta de membres del sector, la resta d'agents socials. Uns agraïments de forma molt especial als grups parlamentaris per les seves aportacions, per enriquir amb les esmenes aquesta llei. Un agraïment molt especial a la relatora, Conchi Jiménez, per la bona feina feta, i, de forma molt especial, un agraïment a la directora general de Comerç, Marta Angerri, i a tot el seu equip de col·laboradors.

President, diputades, diputats, avui aquest Parlament vota la modificació de la llei de comerç, que ha de permetre adaptar el marc normatiu als reptes reals d'un sector clau per a l'economia catalana. Vull també manifestar el meu agraïment al Grup d'Esquerra Republicana; una gran part d'aquesta llei va ser feta pel conseller Torrent i també pel seu equip. Un sector que representa més del quinze per cent del PIB, dona feina a mig milió de persones i configura un teixit de prop de noranta mil establiments minoristes, motor de vida de tots els nostres barris i pobles.

El comerç de proximitat és essencial. Essencial, primer, per al dinamisme de les economies locals, per a la pervivència de carnisseries, forns o fusteries; en definitiva, dels oficis. També és essencial per a la seguretat ciutadana, perquè el comerç genera confiança als carrers: per als nens i nenes en el seu camí cap a l'escola i per als avis i àvies, que saben que poden sortir, fer un encàrrec i trobar una porta oberta o una mirada coneguda. Però també és bàsic per a la neteja, l'enllumenat i el manteniment dels nostres carrers, i té, sobretot, una funció clau en la cohesió social i en la prevenció de l'exclusió, perquè és un model relacional que ajuda a evitar la solitud no desitjada de moltes persones.

Fa anys que vivim una diversificació dels canals de distribució de l'oferta comercial: s'estenen les compres *online*, apareixen nous formats –com les *pop-up stores*– i sorgeixen nous models de negoci. La distribució comercial sempre ha estat i estarà subjecta a canvis estructurals i conjunturals, perquè és el reflex de les transformacions econòmiques, socials i ambientals del món que ens envolta. Aquests canvis modifiquen els hàbits de consum i obren noves possibilitats per a les persones consumidores.

Davant d'aquesta realitat, el paper de les institucions és més que clar: aprofitar les virtuts de les noves tendències i minimitzar les externalitats negatives que se'n deriven. En definitiva, cal garantir un joc d'equilibris: que la compra en línia sigui compatible amb la compra presencial, que el comerç de proximitat es pugui digitalitzar i que el repartiment a domicili no congestioni carrers i voreres. Equilibris perquè els drets d'uns no trepitgin els drets dels altres. I, tot això, fer-ho d'acord amb la pervivència d'un model català de comerç que sempre ha estat un model d'èxit, perquè se centra primer en les persones, segon en el plantejament urbà i tercer en una visió de la sostenibilitat de 360 graus, econòmica, ambiental i social.

Davant d'aquesta situació i els reptes que se'n deriven, cal posar al dia la Llei 18/2017 i el Decret Llei 1/2009 per superar els buits legals existents, procediments poc adaptats i una ordenació territorial que no respon a les necessitats actuals. Com els deia, aquesta modificació representa un pas endavant en l'adequació del marc normatiu als reptes reals del sector, i es concreta en cinc grans objectius que els vull exposar de manera molt sintètica.

Primer objectiu: donar més autonomia als ajuntaments per ordenar el seu teixit comercial. S'elimina, per exemple, el límit temporal que impedia ordenar trames urbanes consolidades supramunicipals en ciutats conurbades, perquè la realitat comercial no entén de fronteres administratives i cal donar flexibilitat als municipis per planificar de forma conjunta implantacions que beneficiïn el conjunt de la ciutadania.

Segon objectiu: impulsar el comerç de proximitat. I s'ha fet, entre d'altres, reconeixent els establiments emblemàtics o històrics que han crescut amb nosaltres, que ens expliquen com a país i que són peça clau del nostre patrimoni comercial. D'altra banda, si parlem de proximitat, cal fer més fàcil que el petit comerç arrelí. Per això s'ha flexibilitzat la implantació dels PEC –els petits establiments comercials–, que en municipis amb una població igual o inferior a cinc mil habitants es poden ubicar, quan el planejament ho permeti, evitant barreres innecessàries.

Tercer objectiu: dinamitzar els municipis rurals. Que la primera Llei aprovada en aquesta legislatura fos l'estatut de municipis rurals no és cap casualitat. I el Govern ha volgut començar situant el món rural al centre del projecte de país. No és un gest simbòlic, és una decisió política clara garantir que cada poble de Catalunya tingui futur, serveis i oportunitats per viure i prosperar dignament. I aquesta modificació de la llei de comerç fa un gir clar en aquest sentit: reconeix la realitat dels municipis rurals i posa la vida dels pobles al centre amb un nou article específic, el 54 bis, que garanteix serveis bàsics, facilita el relleu i la continuïtat dels negocis locals i dona eines perquè cada municipi pugui mantenir activitat econòmica, cohesió social i futur. No és només comerç, és equilibri territorial i de país. Amb aquest enfocament, passem a un model que dona més capacitat de decisió a les comunitats locals i respecta la diversitat territorial. No parlem només de comerç, parlem de mantenir vida als pobles, reforçar el teixit social i construir un país més equilibrat i més resilient.

Quart objectiu: avançar en la simplificació administrativa i la tramitació unificada. La llei unifica i estandarditza els tràmits comercials –implantació, canvi d'activitat, titularitat o remodelació– en un portal únic en comunicació simultània amb els ajuntaments i la Direcció General de Comerç, i estableix el desplegament tecnològic necessari perquè en el termini d'un any tots aquests tràmits operin per via unificada.

Cinquè objectiu: consolidar un model comercial més sostenible, just i transparent. A aquest efecte, la llei ordena l'impacte de la venda a distància amb solucions flexibles de recollida, retorn i microdistribució urbana sense penalitzar cap canal. Entén la mobilitat com una oportunitat de servei de proximitat amb establiments comercials de dimensió limitada vinculats als intercanviadors ferroviaris. Introdueix criteris d'ordenació contra el malbaratament alimentari en el calendari d'obertures i reforça la transparència en les vendes promocionals amb una informació de preus clara i una competència més lliure i més lleial.

En conjunt, aquests cinc conjunts que els hi explicava expliquen el sentit profund d'aquesta reforma legal. Aquesta llei arriba al Parlament amb la voluntat de situar el comerç de Catalunya a l'alçada dels reptes que tenim com a país. Una llei que ens ha de permetre avançar cap a un model competitiu, sostenible i equilibrat. És una llei transversal, una norma que neix de la coordinació entre diferents departaments del Govern i que reconeix el paper central dels ajuntaments. Integra ordenació del territori, activitat econòmica, drets de les persones consumidores i impacte en l'ocupació. I ho fa amb una visió de conjunt que entén el comerç com a motor econòmic, social i urbà. I, en definitiva, és una llei pensada per aplicar-se des del territori amb

els ens locals com a actors claus i fonamentals, i amb una governança compartida que garanteixi coherència i equilibri.

Acabo, però no sense abans agrair, com he dit al principi, l'esforç, el diàleg i les aportacions de totes les entitats i associacions que han participat en aquest procés i que ens acompanyeu, algunes de les quals avui, com us deia, esteu aquí. També vull reconèixer la feina tècnica que hi ha al darrere d'aquesta llei, ho he dit al principi: la Direcció General de Comerç. I insisteixo en les aportacions fetes pels grups parlamentaris, i de manera..., vull fer un agraïment molt especial al treball, al diàleg constructiu amb tots els grups, amb tots els agents que han fet que avui puguem presentar aquest text, que penso que és molt positiu per al nostre país, per als consumidors i per al nostre comerç.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Un cop acabada la intervenció del Govern, a continuació, i d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, la diputada Conchi Jiménez Cruz, que en fou designada relatora. Té un temps de cinc minuts, acordat amb la Junta de Portaveus. Endavant.

Conchi Jiménez Cruz

Moltes gràcies. Consellers, conselleres, diputats, diputades, representants que ens acompanyeu avui, Generalitat, el Departament de Comerç, la directora, subdirectora, i companys de l'equip tècnic del departament, molt bon dia a tots i totes. Comparec avui davant del Ple com a ponent relatora del projecte de Llei de modificació de la Llei 18/2017, de comerç, serveis i fires, i del Reial decret 1/2009, d'ordenació dels equipaments comercials, per exposar com hem treballat per tal de tenir el dictamen que ens arriba després del treball fet a la ponència.

Aquesta no és una llei d'un sol grup ni d'una sola mirada. És el resultat d'un treball llarg, intens i rigorós, amb aportacions diverses, amb esmenes, transaccions i acords que han permès millorar el text inicial i adaptar-lo millor a la realitat del comerç del nostre país.

Hem fet quatre sessions d'audiències d'organitzacions, grups socials i experts en el marc de la ponència. S'han fet vint compareixences presencials a ponència més tres en que es va canviar la substanciació presencial de les audiències per aportacions per escrit. La ponència s'ha reunit sis dies. S'han presentat 208 esmenes per part dels grups parlamentaris, de les quals noranta-tres han resultat transaccionades; quaranta-sis, recomanades, i quaranta-nou, no recomanades. A més, s'han retirat vint esmenes.

A part, de les esmenes, han quedat reservades per defensar al Ple a petició dels grups parlamentaris que les han volgut mantenir: de VOX, han quedat catorze esmenes; del Grup Parlamentari del Partit Popular n'han quedat vint-i-dos; del Grup Parlamentari de Junts n'han quedat sis; del Grup Parlamentari dels Comuns n'han quedat tres; del Grup Parlamentari d'Esquerra no n'ha quedat cap; del Grup Parlamentari Socialistes no n'ha quedat cap; del Grup Parlamentari d'Aliança Catalana..., no havien presentat cap esmena ni havien participat de cap de les reunions ni de les ponències ni de cap cosa, per tant, no ha quedat res pendent.

Avui portem a aquest Ple, per debatre i votar, el dictamen que ha aprovat la Comissió d'Empresa i Treball amb els canvis aprovats en el preàmbul i l'aplicació de l'esmena tècnica sobre l'estructura. Com a ponent relatora, no faré cap menció del contingut de les modificacions, tal com s'ha de fer, però sí que vull, per acabar, destacar la predisposició i la col·laboració dels grups parlamentaris en la cerca dels consensos des del primer moment. El gran nombre d'esmenes transaccionades així ho avala.

I, si m'ho permeten, com a ponent relatora, i ja per acabar, en nom de tots els grups que hem estat i que hem fet una feina molt intensa..., agrair, en nom de tots

els grups parlamentaris que hem treballat en la ponència..., volem donar les gràcies a l'equip que ha assessorat la ponència: a la lletrada senyora Anna Casas, a l'assessora lingüística Núria Lucena i a la gestora parlamentària Roser Espona. Moltes gràcies a tots i totes per la gran feina que jo crec que hem fet.

I res, i ara obrirem el debat i les exposicions de cada grup parlamentari.
Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Tot seguit, obrirem el torn d'intervencions dels grups parlamentaris que han reservat esmenes per defensar en el Ple per un temps màxim de set minuts, tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus. I, en primer lloc, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, vicepresidenta. A ver si tenemos suerte hoy y nos dejan acabar con la intervención. Consellers, diputats... Es importante poner en valor el modelo que ha sido durante décadas el alma de nuestros pueblos y ciudades: el pequeño comercio, el comercio local y el comercio rural.

Pues bien, esta modificación legislativa, al margen de ser una chapuza de socialistas y separatistas –solo hay que ver la enmienda técnica–, no solo no protege al comercio, sino que lo machaca, lo regula y lo abandona ante una competencia desleal sin precedentes. Lo único que han hecho es reconocer lo que lleva VOX diciendo meses. Decían que estábamos locos cuando decíamos que no tenía ningún tipo de sentido regular en materia de *botigues fosques* porque en Cataluña no había. Y ahora lo han reconocido, y ahora resulta que todos se han sumado al carro. Muchas gracias por reconocer lo que hay que hacer. (*Alguns aplaudiments.*)

Algunos no entienden que el comercio es imprescindible para nuestra economía, nuestro empleo, pero también para seguir manteniendo nuestra civilización, costumbres y tradiciones. Y esto alguna bancada de la izquierda no lo entiende, solo ve al comercio como una gran máquina de extorsión fiscal en que poder recaudar. Y por eso esta ley se presentó como una supuesta modernización del sector comercial, pero, sin embargo, en la práctica va a suponer un caos para miles de comerciantes que sostienen la economía de proximidad, la cohesión social y la vida de nuestros barrios y municipios rurales.

Miren, en primer lugar, esta ley desprotege claramente al pequeño comercio, no establece medidas efectivas de apoyo frente a la competencia desleal de grandes operadores ni garantiza condiciones justas para quienes trabajan con márgenes ajustados y una enorme carga fiscal y administrativa. El resultado es evidente: cierre de persianas, pérdida de empleo y desaparición comercial. Solo tienen que recorrer cualquier barrio de Cataluña y ver como la típica panadería, carnicería y ferretería están cerrando y abren carnicerías halal, peluquerías árabes y otro tipo de comercios. (*Alguns aplaudiments.*) Ustedes son los responsables.

En segundo lugar, la ley abandona al comercio local y al comercio rural. No hay una apuesta real por mantener la actividad económica en los pueblos ni políticas suficientes para evitar que el comercio desaparezca en las zonas menos pobladas; solo intentar poner alguna conexión más a internet y poca cosa más –ridículo. Cuando se pierde una tienda en un pueblo, no solo se pierde un negocio, y esto es lo que algunos no entienden: se pierde un servicio esencial, un punto de encuentro y una garantía de arraigo al territorio, cosa que ustedes rechazan constantemente.

Y de ahí la tercera cuestión, y es imprescindible: esta norma no invierte en el relevo generacional. No hay incentivos para que los jóvenes continúen negocios familiares ni para facilitar la transmisión de comercios históricos y emblemáticos. Se habla mucho de futuro, pero se olvidan de que sin relevo generacional no hay futuro posible para el comercio de proximidad. Y a este paso, como decía anteriormente,

el único futuro que hay es para los «pakis», las carnicerías halal y las peluquerías árabes.

Además, la ley limita la inversión comercial interna, poniendo trabas a quienes quieran crecer, modernizarse o adaptarse a los nuevos hábitos de consumo, como limitar los metros. Mientras tanto, no se establecen límites al comercio extranjero, que entra en nuestro mercado sin las mismas obligaciones fiscales, laborales y fitosanitarias que exigen a los comerciantes locales.

Y, por supuesto, no podemos olvidar una de las mayores injusticias de esta ley: negar a los marchantes la posibilidad de prorrogar sus licencias por quince años más. Solo hay que ver las enmiendas que hoy se van a someter a votación, unas enmiendas... Por cierto, el único partido que ha presentado una propuesta de disposición adicional para que miles de familias catalanas que dependen del comercio ambulante puedan seguir con su empleo ha sido VOX. Una enmienda que permitía, efectivamente, prorrogar quince años más las licencias de actividad. Pero, como siempre, los socialistas, separatistas prefieren quitarles el trabajo a familias que llevan treinta años cotizando y contribuyendo y pagando impuestos para dárselo a los que acaban de llegar –una vergüenza.

Pero no solo eso, además hemos presentado otro tipo de enmiendas. Hemos presentado enmiendas al artículo 16. Los quinientos metros limitan el acceso a la instalación de empresas, que les será inviable cumplir con este requisito. Porque esta enmienda lo que busca es proteger al comercio local y ambulante frente al problema, a la posible expansión de estructuras logísticas de empresas de venta a distancia que podrían implantarse sin límites ni condiciones de equilibrio competitivo y suponiendo un obstáculo imposible para muchas pymes. Lo estamos viendo en muchas ciudades, aquí al lado, a pocos metros, grandes empresas logísticas que están abandonando..., y lo que están haciendo es expulsar al comercio de toda la vida.

Por eso también realizamos enmiendas al artículo 19. La transparencia y la competencia justa protegen tanto al consumidor como al comercio. Buscamos reforzar la protección del comercio de proximidad y de los mercados ambulantes frente a prácticas comerciales que pueden resultar engañosas y que generan competencia desleal. Evidentemente, esto no les interesa y lo han rechazado.

Realizamos modificación del artículo 36 para proteger los derechos laborales y favorecer la coordinación territorial y sectorial en la autorización y modificaciones horarias. Es muy necesario para evitar que la ampliación de horarios comerciales afecte negativamente a los trabajadores, garantizando sus descansos y conciliación familiar, y para prevenir situaciones de competencia desleal entre municipios o sectores por horarios dispares. Esto..., la CUP se llena mucho la boca, igual que al señor Albert, que hoy no está, levantando el puño, pero cuando presentamos enmiendas para proteger la conciliación y para proteger los horarios de los trabajadores se esconden y votan en contra. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, además, hemos presentado enmiendas al artículo 3 para que las excepciones en municipios turísticos incluyan la garantía del respeto a los derechos laborales y a la protección del comercio tradicional, muy importante y muy degradado. Y esto es fundamental para evitar que las flexibilizaciones horarias o normativas en zonas turísticas perjudiquen al tejido comercial tradicional y local y, por supuesto, no perjudiquen a las condiciones laborales de los trabajadores.

Pues bien, claro, alguno preguntará: ¿qué ha pasado con todas esas enmiendas que mejoran el texto, que mejoran las condiciones laborales, que mejoran el comercio local, que mejoran el comercio de nuestra tierra? Las han rechazado todas, y no por sectarismo –que lo son–, sino precisamente porque mejoraban el texto, cosa que ellos no quieren, no pretenden.

Además, hay un tema que es fundamental, y es la hipocresía permanente de la izquierda y del separatismo, que..., cuando presentaron una medida concreta para seguir incidiendo vía decreto en el tema de las *botigues fosques* decían que estaba-

mos locos, que cómo podía ser que la derecha –nos llaman «derecha»– querían hacer eso. Ahora resulta que la propia izquierda pretende y ha propuesto retirar todas las enmiendas y todo el redactado. Menos mal que van al sentido común.

Y por eso –acabo muy brevemente, señor presidente– acabo diciendo que el comercio no puede ser una máquina de extorsión fiscal, como ustedes pretenden de manera reiterada y constante. El comercio da vida, el comercio es tradición, el comercio es economía, el comercio nos da una proyección económica. Si no incidimos y protegemos nuestro comercio local, los que vendrán de afuera nos lo quitarán y nos sustituirán, porque lo están haciendo, lo están haciendo gracias a todos ustedes.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes reservades del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Consellers i consellera, bon dia a tots i a totes. Bé, avui portem a aprovació definitiva aquesta llei que actualitza la 18/2017, de comerç, serveis i fires, i també el Decret llei 1/2009, d'ordenació d'equipaments comercials, i el que fa és adaptar-los a una realitat que, és cert, ha canviat profundament en els darrers anys.

El comerç a Catalunya viu transformacions accelerades: l'impacte del comerç electrònic, la logística urbana, la pressió sobre el comerç de proximitat, els canvis en els hàbits de consum, la necessitat de la sostenibilitat ambiental i –no ho oblidem– la defensa dels drets laborals de les persones que treballen en aquest sector.

Aquesta llei respon a aquests reptes, i ho fa des d'una mirada d'equilibri entre activitat econòmica, cohesió social, sostenibilitat ambiental i drets, i perquè el repte del país és aquest, modernitzar el model comercial sense precaritzar-lo, sense expulsar el comerç de proximitat i sense deteriorar la vida als barris i als pobles.

Parlar de comerç és parlar d'economia, sí, però sobretot és parlar de cohesió social, de condicions de treball, d'usos del temps, de cures, de convivència, de sostenibilitat ambiental. I en un moment de transformació accelerada, si no ordenem bé el model, el que creix és el desordre i qui paga la factura som sempre els mateixos i les mateixes.

Des del Grup Parlamentari dels Comuns volem començar valorant positivament el treball tant de la relatora, en primer lloc, com de la resta de la ponència, la bonhomia i la bona companyia, les audiències realitzades, el diàleg amb les entitats, amb els ajuntaments, amb els agents socials, així com també amb la lletrada, la lingüista i la gestora.

Aquest ha estat un procés intens però també molt útil, perquè el text final millora substancialment el projecte inicial. I ho fa en bona part, volem creure, gràcies a l'aportació del nostre grup.

En primer lloc, vull destacar les esmenes dels Comuns que han estat plenament acceptades. Aquestes esmenes que venen a reformar els elements centrals del nostre model: la defensa del comerç de proximitat com a peça clau de cohesió social tant de la vida urbana com de la rural, la necessitat d'una competència més equilibrada entre els grans operadors i el petit comerç, la reducció dels impactes ambientals associats a la distribució, la lluita contra l'excés d'envasos i l'impuls de pràctiques més sostenibles en la distribució i el comerç.

I aquestes millores, deixin-m'ho dir, no són menors. Volen dir barris i pobles amb activitat econòmica diversa, carrers vius, més seguretat, més relació social i menys dependència d'un model basat exclusivament en el repartiment intensiu. També volen dir donar eines als ajuntaments, que són qui gestionen el dia a dia del comerç i de l'espai públic, perquè puguin ordenar millor aquestes activitats.

I, en aquest sentit, és important remarcar el paper del món local com a garant de l'equilibri entre activitat econòmica i qualitat de vida. Els ajuntaments de totes les mides, des de Barcelona fins a Sant Jaume de Frontanyà, necessiten instruments que siguin clars, necessiten recursos i necessiten, sobretot, seguretat jurídica per intervenir quan cal, per prevenir conflictes i per protegir l'espai públic com un bé col·lectiu. Aquesta llei avança en aquesta direcció, però caldrà desplegar-la amb ambició i amb col·laboració institucional real.

En segon lloc, volem posar en valor allò que hem transaccionat, que ha estat molt. Aquestes transaccions han permès arribar a consensos amplis i introduir millores substancials en aspectes com l'ordenació del comerç electrònic, en copsar la realitat de les botigues fosques o fantasmes –que no tindran consideració d'establiment comercial–, el foment de la venda omnicanal del comerç de proximitat i una regulació més clara de les activitats promocionals, com ara les rebaixes.

Aquestes esmenes transaccionades mostren que és possible combinar activitat econòmica amb normes que siguin clares, amb seguretat jurídica i amb protecció del teixit comercial local, evitant les competències deslleials i els impactes negatius que podria tenir sobre els barris i els municipis.

Vull destacar també dues esmenes dels Comuns que s'han incorporat a l'exposició de motius i que tenen un valor polític i simbòlic molt important per nosaltres. En elles es reconeix explícitament la necessitat de tenir en compte els drets laborals de les persones treballadores del sector logístic i del repartiment, així com la importància de la negociació col·lectiva en l'aplicació de mesures com l'obertura en dies festius. Aquestes referències tenen un valor polític clar: deixen constància que la modernització del comerç no pot fer-se a costa de la precarització laboral ni del dret al descans ni de la degradació de les condicions de treball. El progrés econòmic només és real si va acompanyat de drets i de qualitat d'ocupació.

I, finalment, vull referir-me a les esmenes que el nostre grup manté vives, tot i que no han estat recomanades per la ponència. Les mantenim perquè responen a preocupacions reals del territori i de la ciutadania: la protecció del descans veïnal en la càrrega i descàrrega del repartiment nocturn, la reducció de la contaminació acústica i una regulació més estricta dels horaris i dels impactes en CO₂ de la distribució urbana. Encara que no hagin estat incorporades en aquesta fase, creiem que són esmenes coherents amb l'esperit de la llei, i per això demanem el vot favorable del conjunt de la cambra.

D'altra banda, ens abstindrem en aquells articles recomanats per la ponència que exceptuen el principi general de la llei dels equipaments comercials, que prioritza la trama urbana consolidada.

En definitiva, avui aprovem una llei que no és perfecta, però que és millor que el punt de partida que teníem. Una llei que reforça el comerç de proximitat, que ordena el comerç electrònic, que avança en sostenibilitat i que introdueix, gràcies a l'aportació dels Comuns, una mirada clara de justícia social, drets laborals, concertació social, comerç de proximitat, convivència i sostenibilitat. Modernitzar sí, però mai a costa del temps, la salut i la dignitat de qui fa possible cada dia que aquest país funcioni.

Dit això, també volem deixar clar que aquesta llei no ho resol tot. La regulació del comerç és, evidentment, un camp viu, sotmès a canvis constants, especialment pel que fa al comerç digital, la logística urbana i els nous hàbits de consum. Per això serà imprescindible avaluar l'aplicació de la norma, escoltar el món local i el sector i estar disposats a introduir-hi millores, si cal.

També serà clau garantir mecanismes de seguiment i transparència que permetin mesurar l'impacte real de la llei. Legislar no és només aprovar normes, és assumir la responsabilitat de veure com funcionen en la realitat i corregir-les quan no donen els resultats esperats.

Per tot això, el Grup Parlamentari dels Comuns votarà favorablement aquesta llei i continuarem treballant perquè el comerç a Catalunya sigui un motor econòmic, sí, però també un espai de drets, cohesió i vida als nostres pobles i ciutats.

Salut i bon treball.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller... Vull donar les gràcies a totes les associacions que avui ens acompanyen, que han participat activament en l'elaboració d'aquest projecte de llei, i que moltes de les qüestions que ens han plantejat en les seves compareixences han estat incorporades i altres no han pogut ser incorporades en aquest projecte de llei.

Jo vull començar fent un repàs de l'origen, no?, d'aquest projecte de llei. Des del Grup Popular, en el seu moment vam presentar una esmena a la totalitat perquè vam considerar que era un projecte de llei insuficient. Només regulava parcialment el comerç i, especialment, pivotava sobre dos eixos clars: regular, per una banda, les botigues fosques i, per altra banda, el *click and collect*.

Des d'aquesta visió, els dos motius pels quals s'introduïa aquest projecte de llei amb una regulació parcial han caigut: per una banda, les botigues fosques no són una realitat i, per tant, no s'han regulat, i, per altra banda, el *click and collect* ja no és obligatori, vam introduir esmenes des del Grup Popular per eliminar els cinc-cents metres que deien que era una penalització, que no tenia cap sentit, i avui en dia és una opció.

Per tant, això facilitarà que el comerç presencial o el comerç només electrònic tinguin aquesta capacitat logística d'adequar el seu producte i la seva organització empresarial a les condicions logístiques que ells considerin adequades. Per tant, això nosaltres considerem que és positiu, perquè eren dos obligacions, en aquest cas, les del *click and collect*, molt negatives.

El Grup Popular ha presentat quaranta-dos esmenes a aquest projecte de llei i, a més, ho ha fet amb una voluntat d'adaptar el projecte de llei a la realitat d'un sector que canvia, que està en progrés i, a més, en una gran transformació. Hi ha una realitat d'un mercat globalitzat on hi han diferents operadors i on hi ha una flexibilitat necessària, però no s'ha introduït en aquest projecte de llei aquesta flexibilitat. Les nostres esmenes anaven dirigides a ampliar aquest marc per introduir al sector la flexibilitat que necessita per poder competir en bones condicions en un mercat molt global, que ha canviat molt i, a més a més, tenint un comerç electrònic que opera durant les vint-i-quatre hores del dia.

Per tant, lamentem que no s'hagin introduït aquestes modificacions. I, per tant, l'aprovació que avui sotmetem en aquest plenari és una modificació molt parcial, una modificació que, tot i que el conseller ha dit que adaptava el marc normatiu..., no s'ha adaptat, és molt parcial, senyor conseller.

Vostè en la seva intervenció ha insistit molt en els ajuntaments, i està molt bé, perquè els ajuntaments en el territori han de tenir el seu paper, però s'ha oblidat molt de parlar del sector i no ha recollit en aquest projecte el que necessita el sector realment per tenir aquesta capacitat de ser més competitiu i introduir els elements de competitivitat que necessita, ni la flexibilitat, i totes les esmenes del Grup Popular dirigides a aquest camp s'han rebutjat. Per tant, nosaltres lamentem que no s'introdueixin aquestes mesures.

Per altra banda, com deia, en aquest projecte hem introduït unes propostes per afavorir i enfortir el que és el comerç de proximitat. Nosaltres considerem que cal ajudar a la professionalització, també el que és el relleu generacional, i ajudar a que

tinguin elements de competitivitat. Però les nostres esmenes anaven dirigides a enfortir, que el comerç de proximitat tingui la capacitat de resoldre els seus problemes, però no a costa de la capacitat, de la llibertat, d'altres operadors. Creiem que són àmbits complementaris, que un no ha d'excloure l'altre.

I, per tant, hem d'ajudar el comerç de proximitat, però sense evitar que altres comerços, altres operadors, que necessiten unes altres condicions, les tinguin. I això no s'ha aconseguit, perquè no ho han acceptat. I nosaltres creiem que els diferents operadors de comerç, cada un d'ells ha de saber en quines condicions ha d'operar. I hem de fer un marc suficientment flexible perquè tots ells puguin competir, i això no s'ha introduït.

Per tant, a nosaltres la flexibilitat horària no se'ns ha acceptat. Nosaltres consideràvem que els comerços..., les noranta hores de comerç setmanal..., cada comerç s'ho hauria de distribuir d'acord amb les seves condicions i la seva llibertat.

I, després, també vam demanar l'increment dels diumenges oberts. Vam demanar per a aquest any dos diumenges oberts i anar augmentant dos diumenges..., perquè, a més a més, ens traslladen que en la comissió, en el consell assessor, sempre queden comerços que no queden incorporats en els deu dies de la Generalitat, i vam demanar ampliar-ho a dos més. Tampoc se'ns ha acceptat.

I lo que nosaltres acceptarem és l'esmena que introdueix Esquerra Republicana per la qual el comerç alimentari pot seleccionar tres dies. I nosaltres li demanem al Govern més capacitat operativa, perquè al final ells en demanaven com a mínim cinc, i no s'ha acceptat per una qüestió operativa. Jo penso que el comerç ha de tenir prioritat i que hem de tenir molta més flexibilitat, perquè si anem tan a poquet a poquet avançant no abordarem el que és la necessitat del propi comerç.

Per tant, des d'aquesta visió, nosaltres creiem..., li demanem una cosa que hem demanat en ponència: reflexió, reflexió de respondre amb necessitat. I aquí vull agrair el treball de la ponent relatora, que ens ha donat en aquest cas moltes facilitats, i de la resta de ponents que també en aquest sentit ho han fet.

Per altra banda, nosaltres també hem considerat que era molt necessari reduir la burocràcia. El comerç avui en dia està asfixiat. Nosaltres valorem enormement la feina de tots els comerciants. Cal reduir burocràcia, cal reduir traves, cal reduir impostos, perquè tenen uns costos molt molt..., que són barreres per a ells. I tot això s'ha d'eliminar. També s'ha d'eliminar l'intervencionisme en moltes decisions que no tenen capacitat de prendre i se'ls hi imposen des de l'Administració, i les esmenes dirigides a flexibilitzar aquest marc tampoc se'ns han acceptat.

Tot i això, vull destacar les esmenes que s'han transaccionat. Dir-los que són esmenes positives. També aquí hi ha una bona definició del comerç emblemàtic, que també ajudarà a tenir una major protecció dins dels marcs possibles que es poden protegir. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I, després, també dir que lamentem que l'esmena que el Grup Popular ha presentat per prorrogar els quinze anys dels marxants no s'hagi acceptat, i que tampoc s'hagi acceptat una transacció, perquè els marxants es veuran afectats per una eliminació de les pròrroques de les llicències que posa en risc la seva activitat.

I aquesta visió del Partit Popular a l'hora d'ajudar el comerç de proximitat, però alhora també garantir que els altres operadors i comerços que també tenen unes altres modalitats, perquè són mitjans o grans comerços..., tots ells puguin competir en igualtat de condicions amb uns elements de competitivitat, sense aquestes limitacions del Govern, perquè necessiten flexibilitat, senyor conseller. I aquesta flexibilitat és una assignatura pendent.

I acabo, senyor president, demanant-li al Govern que presenti un projecte de llei integral que veritablement posicioni el comerç de Catalunya amb els elements de competitivitat que necessita perquè...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada...

Àngels Esteller Ruedas

...al segle XXI sigui competitiu.

Moltes gràcies.

El president

I, per defensar les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; gràcies, president. Conseller, consellers, representants del sector comerç que avui ens acompanyeu, benvinguts. Bé, com sabeu, aquest projecte de llei que avui portem a votació el va impulsar el Govern Aragonès ara fa tres anys i formava part de l'acord de govern amb el tripartit. Un projecte de llei que, bàsicament, com ja s'ha dit, pretenia regular dues coses: les botigues fosques o fantasmes i els punts de recollida. Però curiosament, conseller, no contenia propostes de millora per al comerç de proximitat; com si no tingués dificultats, el comerç tradicional, com si no tinguéssim problema en els municipis.

Per Junts per Catalunya aquest sí que era un problema clau, i per això vam introduir fins a tretze mesures que ens semblaven necessàries pel moment que viu el comerç i pels reptes que té el comerç, propostes que es va fer seves Pimec, que les va traslladar a la resta de grups parlamentaris. I avui celebrem que onze d'aquestes tretze propostes estan incloses en el text que avui aprovarem amb àmplia majoria, i que aprofita que a l'article 53 de la Llei 18/2017 que modifiquem hi ha un apartat que parla del foment de la competitivitat i ara inclourà onze mesures, gràcies a Junts, que ara detallaré.

Primera, ajudar els comerços tradicionals a complementar-se amb el comerç digital per millorar la seva competitivitat, perquè el futur de molts comerços passa per poder combinar justament aquest comerç físic tradicional amb el comerç digital.

Segon, establir programes d'especialització i suport a la digitalització per arribar al mercat global i dotar de programes amb el pressupost necessari. I com que això s'ha aprovat, estarem vigilants a que realment els propers pressupostos incloguin una partida per a aquest punt.

Tercer, fomentar la cultura col·laborativa i sinèrgies entre comerços i associacions, perquè aquest també és un tema clau per dinamitzar els espais comercials. Aquí nosaltres volíem anar més enllà: demanàvem que el Govern es comprometés a dinamitzar dos APEUs anuals, que hi hagués pressupost per ajudar dos APEUs anuals. Òbviament, quan parlem de col·laboració publicoprivada, de la part pública en parla molt..., tots en parlen molt, les esquerres en parlen molt, però de la part pública el Govern mai se'n recorda, de posar-hi els recursos.

Quart punt, impulsar programes de formació contínua i especialitzada per al comerç de proximitat en col·laboració amb els gremis, associacions, comercials, etcètera.

Cinquè punt, impulsar campanyes de sensibilització que posin en valor el paper insubstituïble del comerç de proximitat.

Sisè, establir programes d'ajuts al relleu generacional –també s'ha dit– per al petit comerç. Nosaltres aquí demanàvem la bonificació parcial de l'impost de successions en cas de defunció amb relleu i ajudes de l'ICF, i això el tripartit no ens ho ha volgut acceptar.

Setè, programes d'ajudes directes per a un nou establiment en aquells municipis que tenen tres establiments o menys perquè d'alguna manera se'n puguin crear de nous. Aquí també..., ho hem aprovat amb dotació pressupostària, i, per tant, també

estarem molt pendents en els propers pressupostos que hi hagi dotació per als municipis rurals i més petits.

Vuitè, protegir el comerç de la competència deslleial de certes plataformes digitals. França acaba de regular una taxa especial per als enviaments de poc import. Ara la llei ho inclourà a Catalunya. Veurem quin és el desenvolupament que en fa el Govern.

Novè, impulsar i promoure el trasllat d'activitats econòmiques que es fan ara en immobles que són aptes per a l'habitatge i baixar-los a les plantes baixes per, d'algun manera, dinamitzar més la trama urbana i, sobretot, alliberar espai d'habitatge amb un cost molt més baix que no pas la construcció de nous habitatges.

Desè, establir programes d'ajuts, bonificacions, cupons i altres eines que permetin la modernització, l'especialització, la digitalització, i això també amb dotació pressupostària. Per tant, també hi estarem molt vigilants.

Onzè, i darrer, vetllar per garantir a tot el territori el servei ininterromput de les comunicacions electròniques per poder efectuar les transaccions econòmiques amb targeta de crèdit. No ens pot passar, com ha passat alguns nadals, per exemple, que en dies de molta facturació en alguns llocs del territori no arribi la xarxa i caigui de forma significativa la facturació.

En resum, onze mesures clau, proposades de Junts, per ajudar el comerç de proximitat que s'aprovaran en aquesta llei.

Per altra banda, en el procés d'audiències, les associacions que avui ens acompanyen i d'altres han vingut ens han proposat mesures que creuen que són necessàries per ajudar a tirar endavant el comerç. I, òbviament, la majoria d'aquestes les hem inclòs com a esmenes a Junts, òbviament també altres grups parlamentaris, i, per tant, també les inclourem en aquest text que avui aprovarem.

Vull destacar algunes d'elles que ens semblen les més significatives. Primer, la protecció dels comerços emblemàtics, històrics, aquells de més de cent anys, perquè puguin durar, continuar molts anys més; regular millor la venda dels excedents per adaptar-los a les noves necessitats d'aquest tipus de comerç –em refereixo als *outlets*–; fixar el primer preu en cas de venda de rebaixes quan hi ha més d'un descompte consecutiu; fomentar el comerç en municipis rurals i en especial als micropobles, però aquí el tripartit tampoc ha volgut fomentar els APEUs rurals, que pensem que era una molt bona proposta que finalment ha caigut.

Amb tot això, pensem que aquesta llei, tot i no ser una llei pensada des de zero ni proposada pel Govern, perquè, hi insisteixo, només hi venien el tema de les botigues fosques i del *click and collect*, és una bona llei. I és una llei que ajudarà a millorar el comerç de proximitat, que és el cor econòmic i social dels barris.

Lamentem també, com han dit altres grups, que no hi hagi hagut un acord per dinamitzar o per ajudar els mercats no sedentaris. I aquí un altre cop el tripartit ho ha vetat.

Vigilarem, en tot cas, que aquest text que aprovem avui per àmplia majoria es desplegui amb determinació i amb tots els recursos necessaris.

I ara, abans d'acabar, si m'ho permet, president, abans de desitjar-los bones festes... Diputades, diputats, Catalunya té una història de comerç internacional de més de set-cents anys d'història. Els consolats de mar nascuts al segle XIII així ho certifiquen. El comerç és el nervi de la nostra nació. Venim de produir i comerciar arreu del Mediterrani des del segle XIII i arreu del món des del segle XVI, poques nacions tenen aquest actiu històric que tenim els catalans. Els nostres empresaris i emprenedors són, en el fons, comerciants que beuen d'aquest saber fer set-centenari. Com diria el president Rull, siguem dignes d'aquest passat, sentim-nos amb autoestima hereus dels nostres avantpassats i recordem que el futur del benestar de Catalunya depèn de mantenir aquest tarannà comercial i exportador de segles.

Senyors del tripartit, recordin això, si us plau. Els nostres empresaris estan empeltats d'aquest passat comercial i emprenedor; no desballestin el nervi emprenedor

català castigant sempre els mateixos, el noranta-nou per cent de les empreses, que són les pime, que generen riquesa i benestar. I no busquin solucions a Madrid, allà no tenen ni la tradició ni la visió històrica que tenim els catalans. Protegim els nostres comerciants, els nostres productors, els nostres treballadors, perquè només així podran gaudir del benestar i la felicitat que tots mereixem.

I ara sí, amb aquest missatge de desig de benestar i felicitat, els desitjo a tots molt bones festes.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, obrim un torn per tal que els grups parlamentaris que no tenen esmenes reservades puguin fixar llur posicionament. En primer terme, per fer-ho, per un temps de set minuts, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Diputades, diputats, consellers, conseller, directora i totes les entitats que ens acompanyeu... Ostres, espero, Joan Canadell, que, amb aquest clima nadalenc, no us torneu a enfadar si us diem «de dretes», perquè és que tota l'estona s'està assenyalant les esquerres com una cosa de tercers. Per tant, suposo que amb aquesta afirmació s'autodefineixen vostès mateixos, cosa que jo crec que és molt clarificadora i saludable, per altra banda.

En segon lloc, lluminosament partidaris d'aquesta tradició del nostre país, i després en parlaré, però jo no vull començar sense agrair a la relatora la feina que ha fet –crec que és compartit per tots els qui hem participat en aquesta comissió–: per la dedicació, perquè ha estat molt alta, per l'empatia –que no sempre existeix en política– i per l'honestedat i la generositat en l'exercici de la seva feina. Naturalment, cadascú des de les seves posicions polítiques, però, com es diu ara, si és així, *se dice* i no passa res. Es diu i no passa res. (*Alguns aplaudiments.*)

Mireu, el comerç, ho deien els altres companys, no només és per abastir la nostra població, naturalment, i ho hem viscut. Ho hem viscut en moments molt difícils –a la pandèmia–, que han estat crucials, fonamentals, essencials, que és el que són, no només per les necessitats bàsiques, sinó per tantes altres. No només és una activitat econòmica extraordinària importantíssima –milers d'empreses, desenes de milers d'empreses, centenars de milers de treballadors en viuen, de l'activitat comercial–, sinó que també és alguna cosa més, és l'ànima, és una part de l'ànima dels nostres barris i dels nostres pobles, perquè el comerç és proximitat, és veïnatge, és identificació, és reconeixement col·lectiu.

Els pobles i barris, els micropobles i els pobles rurals, amb veïns, amb veïns que hi són –abans hem aprovat la llei de l'habitatge–, que hi viuen, que senten la seva ciutat, el seu barri, el seu poble; que es coneixen entre ells, que tenen comerços de proximitat, que s'identifiquen, es recorden i es coneixen entre ells, fan barris més cohesionats, més sòlids. Fan ciutat de veritat, fan país, fan realitat, fan societat. I és fonamental, això, no perdre-ho, versus altres realitats, la dels *souvenirs* un darrere l'altre, la dels pisos turístics indiscriminats que provoquen ciutats enllaunades, ciutats fantasmes, ciutats irreals, ciutats sense vida.

Quan parlem de recuperar Barcelona, quan l'Elisenda Alamany parla de recuperar Barcelona, quan parla de recuperar la nostra Barcelona, estem parlant justament d'això. La salut del comerç és directament proporcional a la salut i a la cohesió de les nostres ciutats. I també –ho deia abans el conseller– és garantia de seguretat i un antídoto a la solitud que tanta gent, especialment gent gran, pateix.

Hem escoltat moltes entitats, moltes, i jo crec que ens permet tenir clar que segurament hem de fer una reflexió, tots i cadascun dels grups parlamentaris, sobre quin nou model de comerç..., cap a quin nou model de comerç hem d'avançar. I això s'ha de fer de forma molt cohesionada, perquè els models no poden ser només d'una part

petita o més o menys gran, sinó que ha de ser col·lectiva. Ha de ser de tot el sector i d'una majoria parlamentària rellevant. I per això aquesta reflexió l'hem de fer, segur. La realitat és molt diferent, la venda *online* i tantes altres realitats fan que el paradigma i els canvis siguin molt evidents. I, per tant, hem de reflexionar sobre això i avançar cohesionadament preservant el nostre model, que no és el model de Madrid. No pateixi, senyor Canadell. No és el de l'esquerra d'aquest país, no és el de la *libertad, libertad, libertad*, que després exclou una gran part de la societat. No, no és aquest. Per això jo crec que tenim el teixit i la capacitat de travar un model que compartim.

Hi hem incorporat moltes coses. Hi hem incorporat coses que ens sembla que són rellevants d'un text que era necessari, que era molt seriós, que era rigorós, que s'havia treballat molt amb el sector. I, per tant, vull agrair als que el van redactar, i particularment a l'anterior director general, en Jordi Torrades, la feina que van fer de treball i de cohesió i de diàleg amb tots els sectors. S'hi han incorporat qüestions vinculades a la preservació i la protecció dels establiments històrics o emblemàtics, efectivament. I s'ha d'anar més enllà, i en la llei de patrimoni hi haurem de treballar, i així hi ha el compromís d'una majoria de grups perquè això es treballi especialment en l'àmbit dels lloguers.

Hi hem incorporat moltes esmenes vinculades als municipis rurals. Hem aprovat una llei i no ens podem quedar només amb aquella llei de ruralitat, és imprescindible que l'anem desplegant en tots i cadascun dels àmbits sectorials que es treballen en aquest Parlament. I per això és molt positiu que hi hagi tantes esmenes i el compromís que es destil·la d'aquesta llei de fer comprometre el Govern a ajudar i acompanyar els municipis rurals per garantir que tinguin una realitat comercial, que tinguin vida comercial, perquè sense ella el despoblament, aquest que tant temem, és una realitat viva del nostre país.

Hem fet esmenes en aquesta línia, nosaltres també, de foment del comerç de proximitat, d'ordenació dels equipaments comercials, de simplificació de l'Administració. I segurament hem d'anar molt més enllà, però hi havia aquesta possibilitat de consens en tots aquests àmbits i ens sembla que ha estat molt positiu el treball que hem pogut fer.

I, finalment, també en l'àmbit de les fires, dels firaires, dels mercats, ens hem compromès, també, amb l'esmena que es va presentar i el debat que hi ha hagut en relació amb aquesta qüestió, a que per part del Govern hi hagi mesures concretes que garanteixin resoldre els buits legals que en aquests moments pateix aquest sector.

En definitiva, em sembla que hem fet una bona llei, un bon treball. Queda molta feina en aquest sector i en aquest àmbit a treballar. Queda molt suport que necessita per part de l'Administració el sector. A tot el sector els vull agrair la feina que han fet i la col·laboració que hem tingut. I, per descomptat, també a la gestora, la lingüista i la lletrada per la feina d'acompanyament que ens han fet durant tot aquest procés de debat i de reflexió. Moltes gràcies. Gràcies a les entitats, i al vostre costat.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable diputat. El Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular declina d'intervenir en aquest punt de l'ordre del dia i, per tant, per posicionar-se, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Consolidant el comerç local es generen llocs de treball estables i es contribueix al desenvolupament econòmic de les nostres viles i ciutats. Els diners gastats en aquests comerços petits, regentats sovint per cercles familiars, tenen un impacte molt més gran en l'economia de la comunitat que no pas els invertits en grans superfícies o centres comercials. Establiments de petit format que són punt de trobada en-

tre veïns, que contribueixen a la sociabilització i a la creació de llaços comunitaris i que garanteixen presència intermitent als carrers, millorant-ne, per tant, la vitalitat i la seguretat.

La lluita contra la desertització comercial no és fàcil. Els qui ostentem batllies sabem bé les dificultats diàries d'un sector que, un cop liquidat el lloguer i els manteniments de subministraments, amb prou feines obté beneficis. La competència deslleial de macroempreses com Amazon o dels kebabs, botigues vint-i-quatre hores, locutoris i «tot a cent» regentats per estrangers que sovint incompleixen normatives laborals i sanitàries amenaça la pervivència d'establiments històrics.

La despersionalització dels nostres carrers està servida. Avui viles i ciutats catalanes no només són irreconeixibles, sinó que són indistingibles d'una vila o ciutat espanyola, francesa o alemanya. La globalització ens desdibuixa la identitat local i nacional i ens omple els municipis de negocis forans que ningú sap ben bé com se'n surten, si no és per la venda de droga o pel blanqueig de diners.

L'anomenat «empresari ètnic», és a dir, aquell que presta serveis als membres d'una comunitat concreta –carnisseries halal, locutoris...–, prospera i substitueix àvidament el botiguer de tota la vida. Ja és hora que s'estableixin criteris clars per evitar la proliferació i impunitat de les anomenades «botigues fosques», que no compleixen normatives urbanístiques ni comercials. Ja era hora també que el teixit comercial tradicional incorporés noves formes de venda en línia, adaptant-se, ara sí, a una realitat que cada cop es perfila més digital.

A Catalunya, els establiments comercials suposen un catorze per cent del PIB català i donen feina a més de mig milió de persones. Són xifres prou importants per combatre la substitució silenciosa que amenaça el model comercial que sempre ens havia caracteritzat.

El comerç de sempre, que respon en la nostra llengua, que paga impostos, que manté vius els carrers, que genera cohesió social, ha d'imposar-se a models comercials aliens que no tenen cap arrelament amb Catalunya, que no respecten el nostre equilibri urbà i que contribueixen a fomentar guetos i contracomunitats; botigues despersionalitzades, de baixa qualitat, amb rotació constant, que ocupen espais comercials claus expulsant el comerç de tota la vida, un comerç de tota la vida que ja no pot pagar el lloguer ni competir amb qui té treballadors en situació irregular, sense horaris laborals i sense el cost que suposa la seguretat social.

Aquesta llei no arreglarà la pèrdua progressiva de competitivitat del nostre comerç, però sí que dona eines als ajuntaments per prioritzar l'interès local i evitar la concentració de negocis de baixa qualitat que degraden barris sencers. Per això, hi votarem a favor.

Allà on es fon el comerç de proximitat augmenta la desertització, la degradació i l'abandonament. Substituir el comerç tradicional per comerços d'importació té un impacte directe en la seguretat, el civisme, la convivència i la dignitat dels espais públics. Lluitar per la pervivència del nostre teixit comercial és, avui més que mai, lluitar per la pervivència de Catalunya i de la nostra identitat.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

Gràcies, president. Conseller, consellers, conselleres, ara com a ponent del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, moltes gràcies a totes les entitats i associacions que ens acompanyeu avui. A veure, que poso això una mica més a dalt... Molt bon dia. I moltes gràcies per estar avui aquí el Departament de Comerç: directora, subdirectora i personal tècnic, el Moisès, que està per allà també.

Intervinc ara com a ponent del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, per fixar la nostra posició sobre la modificació de la llei de comerç, serveis i fi-

res, una reforma necessària i oportuna que respon als canvis profunds que ha viscut el sector els darrers anys. El comerç a Catalunya és un element clau de l'economia i de la vida social dels nostres municipis, dels nostres barris i de les nostres ciutats.

Des de la visió del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el comerç constitueix un sector estratègic per a la generació d'ocupació de proximitat, per a la cohesió territorial i social i per la seva capacitat de vertebrar el teixit urbà i rural mitjançant la dinamització econòmica local. Aquesta visió enforteix la necessitat de polítiques públiques que afavoreixin, protegeixin i modernitzin el comerç urbà, els petits establiments i la seva adaptació als nous reptes tecnològics i de mercat. Avui portem a aprovació una reforma necessària, útil i profundament connectada amb la realitat del país; un país divers, amb ciutats dinàmiques, amb pobles i municipis rurals que no volen quedar enrere, que no volem que quedin enrere, i amb un sector comercial que és motor econòmic i de cohesió.

Des del nostre grup, volem començar agraint la feina de totes les parts que han treballat i que han aportat propostes de millora; a totes les entitats, associacions i agents socials que han fet les seves aportacions, tant a les compareixences com fora de les compareixences, que hem mantingut moltíssimes reunions amb molts col·lectius i amb moltes persones que ens han fet arribar totes les seves propostes. El nostre grup parlamentari els hem escoltat, hem intentat recollir el màxim i hem intentat fer totes aquestes esmenes i transaccions que fan una llei, el resultat de lo que avui votarem, una proposta més equilibrada, més clara i més justa, intentant trobar un equilibri entre totes les propostes rebudes, analitzant-les totes i introduint-hi totes les possibles.

És veritat que a vegades hi han coses que es plantegen..., i aquí algun grup parlamentari ho ha plantejat, que hi havien propostes que legalment no s'hi poden ficar, que no és una matèria que s'ha de regular també a la llei de comerç, com per exemple el tema dels marxants. Tenim compromís, el nostre grup parlamentari –jo, personalment, m'hi he compromès–..., primer, que no és una proposta que va presentar VOX, això és mentida, que la va presentar el Partit Popular. I el compromís que vam parlar amb Esquerra, Comuns i crec que Junts també, de seure en una taula, buscar una alternativa i mirar com ho fem per recolzar aquest col·lectiu que tenen problemàtica. Però hi ha una legislació, que és la legislació europea i, per tant, nosaltres aquí no ho podem barrejar, no hi pot entrar. I ara mateix lo que fem és posar sobre la taula, igual que aquesta qüestió, d'altres que puguem treballar a futur, seure amb tots els col·lectius, amb totes les persones, amb totes les entitats que necessitin que s'hi hagi de donar un impuls.

El dictamen aprovat per la Comissió d'Empresa i Treball té per objecte adaptar el marc normatiu del comerç a Catalunya a les transformacions econòmiques, socials, ambientals i digitals dels darrers anys. Jo vull destacar..., no tindré molt de temps; o sigui, en tenia moltes a destacar, de totes les qüestions. Jo crec que moltes ja s'han plantejat aquí. Però, sobretot, els objectius principals d'aquesta modificació són: actualitza la regulació del comerç presencial i del comerç a distància, reforça el comerç de proximitat i el comerç en arrelament territorial, introdueix canvis de sostenibilitat ambiental i mobilitat sostenible, millora la seguretat jurídica i redueix les càrregues administratives, i adequa determinats preceptes a la jurisprudència constitucional; és a dir, adaptem la normativa a la legislació actual.

És una llei que venia de la legislatura anterior. Agraïts per la feina que es va fer en el seu moment, però també és cert que han passat uns anys i aquesta llei s'ha de canviar. Es regulaven una sèrie de qüestions que en el seu moment estaven ben plantejades, però ara els tempos han canviat i, per tant, hem presentat moltes esmenes la gran majoria de grups parlamentaris i s'hi ha treballat.

Quatre pinzellades de les modificacions. Es reforça la promoció del comerç de proximitat com a element de cohesió. Es regula els punts de recollida de formes diferenciades. Els municipis rurals. Tenim la llei de municipis rurals i hem d'in-

corporar... No hem d'oblidar aquests municipis, els hem d'incorporar a tota la legislació que fem en aquest Parlament. Per tant, es regula als municipis, s'habiliten també com a punts de recollida –que els ajuntaments dels municipis petits puguin fer aquestes recollides–, es preveu el foment del comerç de proximitat amb el suport específic de l'Administració. Les anomenades botigues fantasma o botigues fosques, que es deien, queden excloses de la consideració d'establiment comercial. Es defineixen legalment els establiments emblemàtics o històrics o els establiments singulars. I tenim un munt de qüestions que aquesta llei creiem que hi proposa molta millora.

I per acabar, perquè no tindrè temps, hem fet incorporació d'ampliació dels festius i modificacions, sobretot, treballant per reduir el malbaratament alimentari. I una qüestió també clau: sense deixar els drets dels treballadors i les treballadores de banda, com bé apuntava el company diputat de Comuns. O sigui, no pot ser que les millores d'aquesta llei tinguin repercussió en els drets dels treballadors i treballadores. I, per tant, aquesta llei també incorpora això.

I, per acabar –que em queden vint-i-quatre segons i no vull passar-me molt del temps–, bé, per tot això, el Grup Socialistes creiem..., demanem el suport d'aquesta modificació legislativa convençuts i convençudes de que és un pas endavant.

I per acabar la meua intervenció, com no pot ser d'una altra forma, donar les gràcies a l'equip del Parlament –la lletrada, l'assessora lingüista, la gestora parlamentària... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo, eh?, dos minuts..., dos segons (*rialles*) –perdó, perdó. A la conselleria d'Empresa, en especial a la directora de Comerç, Marta Angerri, i a l'Anna Franco, la subdirectora, que hem treballat molt i amb moltes hores de feina, a l'equip jurídic del meu grup parlamentari, i en especial al Marc Rojas, per la feina i la dedicació que ha tingut i per totes les hores que hem estat treballant, qualsevol dia, sense importar si era dissabte, diumenge o si era a la nit. Res, a la resta de grups parlamentaris, donar-los les gràcies per la seva predisposició a parlar, sobretot Comuns, Esquerra, amb Junts i amb Partit Popular. Amb la resta no hem parlat quasi, no sé quina llei defensaven avui aquí.

Jo entenc i crec que la política és això: és treballar, parlar, negociar, escoltar, arribar a acords. Tot amb un únic objectiu: millorar la vida dels catalans i les catalanes.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar el dictamen de la Comissió d'Empresa i Treball sobre el projecte de llei per a la modificació de la Llei 18/2017, d'1 d'agost, de comerç, serveis i fires, i del Decret llei 1/2009, de 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials.

En primer lloc, votarem les esmenes reservades pels grups parlamentaris.

Votem ara les esmenes reservades pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, que són les esmenes, en primera instància, 26, 28, 29, 54, 55, 57, 63, 66, 74, 78 i 168.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 106 vots en contra, 13 vots a favor i 15 abstencions.

Votem ara les esmenes números 44, 72 i 120.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 121 vots en contra, 11 vots a favor i 2 abstencions.

A continuació, passem a la votació de les esmenes reservades del Grup Parlamentari Comuns.

Votem les esmenes números 39, 160 i 178.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 125 vots en contra, 9 vots a favor i cap abstenció.

Tot seguit, passem a la votació de les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

En primer lloc, votem les esmenes números 19, 73, 76 i 206.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 106 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

En segon lloc, votarem les esmenes números 105 i 176.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 71 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara l'esmena número 136.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 71 vots en contra, 52 vots a favor i 11 abstencions.

Votem a continuació de manera conjunta les esmenes 27, 47 i 49.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 117 vots en contra, 17 vots a favor i cap abstenció.

I finalment votarem les esmenes números 69, 70, 75, 77, 153, 170, 171, 175, 177, 196, 199 i 208.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 108 vots en contra, 15 vots a favor i 11 abstencions.

Passem a votar les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Votem ara l'esmena número 71.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 86 vots en contra, 37 vots a favor i 11 abstencions.

Votem a continuació les esmenes números 95, 115 i 173.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 82 vots en contra, 50 vots a favor i 2 abstencions.

A continuació votarem l'esmena número 99.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 71 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

I finalment votarem l'esmena 134.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 99 vots en contra, 35 vots a favor i cap abstenció.

A continuació votem el text del dictamen del projecte de llei.

En primer lloc, de conformitat amb allò que estableix l'article 124.2 del Reglament, passem a votar articles i apartats del dictamen atenent les peticions de votació separada que han demanat els grups parlamentaris.

En primer lloc, votem els articles 2, 3, 4, 5, 9, 10, 16, 17, 18, 19, 23.2, 25, 27, 28, lletra b de l'apartat 2 de l'article 30, la condició 3 de la lletra b de l'apartat 3 del mateix article 30, l'article 33, la disposició addicional i la disposició final segona del dictamen.

Comença la votació.

La disposició addicional, la disposició final segona del dictamen i els articles esmentats han estat aprovats per 120 vots a favor, cap vot en contra i 14 abstencions.

Votem ara l'article 23.1.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 96 vots a favor, 17 vots en contra i 18 abstencions. Hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat. *(Elena Díaz Torrevejano demana per parlar.)* Sí?

Elena Díaz Torrevejano

(L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...que els grups tenim un guió de votació diferent.

El president

Havien demanat... Doncs disculpi. Si els sembla, tornem a repetir aquesta votació. El Grup Parlamentari Comuns havia demanat votació separada d'aquest article 23.1. Abans hem votat el 23.2 i ara votàvem el 23.1. D'acord? Tornem a votar, tanmateix? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)*

Doncs, si els sembla, anullem aquesta votació i la tornem a repetir.

Votem l'article 23.1.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 114 vots a favor, 6 vots en contra i 14 abstencions.

Votem a continuació els articles 24 i 26 del dictamen.

Comença la votació.

Aquests articles han estat aprovats per 105 vots a favor, 26 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara la resta de l'article 30 del dictamen.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 105 vots a favor, 11 vots en contra i 18 abstencions.

A continuació votarem l'apartat 1 de l'article 35 del dictamen.

Comença la votació.

Aquest apartat ha estat aprovat per 79 vots a favor, cap vot en contra i 55 abstencions.

Votem tot seguit l'apartat 2 de l'article 35 del dictamen.

Comença la votació.

Aquest apartat ha estat aprovat per 66 vots a favor, 45 vots en contra i 23 abstencions.

Votem ara l'apartat 3 de l'article 35 del dictamen.

Comença la votació.

Aquest apartat ha estat aprovat per 114 vots a favor, 11 vots en contra i 9 abstencions.

Finalment, votem la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El text del projecte de llei per a la modificació de la Llei 18/2017, d'1 d'agost, de comerç, serveis i fires, i del Decret llei 1/2009, de 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials, ha estat aprovat per 105 vots a favor, 11 vots en contra i 18 abstencions.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El setzè punt de l'ordre del dia (*remor de veus*) –i els prego silenci a aquells diputats, especialment els que decideixin abandonar l'hemicicle– és la interpellació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Conseller, diputades, diputats, bé, la prova de que un no és res sense els seus col·laboradors és que en la meua intervenció anterior he deixat de mencionar la grandíssima Lara, la tècnica del grup, que ha estat imprescindible per a la feina que hem fet a la llei anterior. (*Aplaudiments.*)

La veritat és que aquesta és una interpellació, conseller, que no m'hauria agradat fer, i és perquè és per denunciar, per posar llum a una mala gestió, a una deficient gestió en la gestió amb relació a les entitats que procuren per la felicitat d'allò que més estimo, i, per tant, no m'hauria agradat mai haver de fer aquesta intervenció. Però jo crec que la gestió que han fet amb relació als centres especials de treball des del Govern és un monument al despropòsit, amb tota sinceritat. Van prometre bona gestió, van prometre prosperitat compartida i van prometre desburocratització, especialment aquest darrer punt des del seu departament. I jo crec que la gestió que han fet amb relació als centres especials de treball és l'expressió de que aquestes tres coses fan aigües, i fan aigües d'una forma clamorosa. Deuen 153 milions d'euros –153 milions d'euros; m'agradaria dir: un, dos, tres, quatre, cinc, fins a 153, perquè es vegi la dimensió del que ha passat–, i durant l'any 25 han cobrat zero. I jo vaig fer –bé, el meu grup, i em va tocar, vaig tenir l'honor de fer-la jo– una pregunta sobre aquesta qüestió al juliol, al juny-juliol. I em van dir: «Això ho arreglem.» Estem a desembre i estem igual.

Això es pot fer millor? Sí. Sí, sí. Miri, nosaltres ho fèiem millor. (*Aplaudiments.*) Perquè l'any 24, el mes de juny, juliol, l'any 24 a mitjans d'any es va cobrar la meitat; no, el vuitanta per cent, perdó –el vuitanta per cent. Es pot fer millor? Sí. A Navarra i a la Rioja, per exemple, ho cobren cada mes; vençut noranta dies, però, clar, agafen el cicle i cada mes, doncs, van cobrant. Al País Basc, a primers d'any els hi paguen el noranta per cent. Sí, es pot fer millor. *S'ha* de fer millor. I, amb tota franquesa, estem parlant de centres especials de treball, de persones vulnerables. De debò creu que en aquesta qüestió, no havent pagat en tot l'any 2025 ni un euro, es pot parlar de bona gestió? De veritat creu que sense haver pagat ni un sol euro es pot parlar de prosperitat compartida, justament amb els més vulnerables?

Miri, els centres especials de treball –vostè ho sap– formen part, normalment, d'entitats més grans, que formen part d'entitats que es dediquen a la discapacitat, a donar suport a les persones amb discapacitat; que procuren per la seva felicitat, per la seva autonomia, per la seva qualitat de vida, per la seva capacitat de decidir, que els donen suport, que els garanteixen oportunitats, en definitiva, que els donen *dignitat*, que és el que mereixen totes les persones –siguin d'on siguin, per cert, i vinguin d'on vinguin.

En aquest sentit, els centres especials de treball és un recurs més d'aquests centres. Són un instrument en l'àmbit del treball per fer possible inserir-los laboralment, garantir el treball digne, garantir un treball amb valor, garantir un treball productiu, perquè això els dona molta dignitat –molta dignitat. Són entitats molt ben gestionades, sense ànim de lucre –n'hi han que sí, després en parlaré. Entitats ambicioses. I entitats que van néixer..., miri, van néixer d'una cosa que mou muntanyes: van néixer, fa trenta, quaranta, cinquanta anys, de l'amor –de l'amor, d'on neixen moltes coses– dels pares vers els fills; que es negaven, uns pares, a tenir tancats els seus fills a casa pel fet de que tinguessin una..., que patissin o que visquessin, convisquessin

amb una discapacitat. I alhora van decidir fer-ho amb rigor, amb professionalitat, amb molta serietat. I avui són entitats molt potents, molt sòlides, que fan una grandíssima feina. I jo crec que no els podem tractar així.

Però, a més a més, és que no escolten, no escolten el sector, i prenen decisions d'esquena, al marge o sense escoltar el sector –diguem-ho com vulguin. Tens la sensació, una mica, de que estan encantats d'haver-se conegut, diguem-ne, no? És a dir, sí, aquesta gent en sap molt, d'això. Escolteu-los una mica. Escoltem-los una mica quan fan propostes. Per exemple, miri, han decidit que les persones que donen suport a les persones amb discapacitat que treballen als centres especials de treball, el nombre de persones que es tenen donant suport van en proporció, naturalment, al nombre de persones amb discapacitat que hi treballen. I han decidit que aquest còmput el faran un dia a l'any: el 22 de setembre. Podria ser, no ho sé, el 28 de desembre –seria una bona data–, podria ser un altre dia. I això no té sentit, perquè el dia 22 de setembre, o el 14 de febrer, pots tenir més o menys treballadors perquè tens uns projectes en funcionament i uns altres no. Perquè tens, per exemple, persones que fan de monitors –persones amb discapacitat, que també ho fan– en determinades escoles, o que fan de..., i que en aquests moments estan..., no, no hi són. Llavors, per què no fem el còmput anual? Perquè amb això perdem molts recursos, perden molts recursos les entitats.

I després n'han decidit una altra que és bastant més grossa, que és que en el còmput del nombre de persones amb discapacitat, a l'hora de veure quantes persones amb suport tindran, les baixes es descompten. O sigui, les baixes de les persones amb discapacitat no computen a l'hora de la suma per veure quantes persones de suport tenen. I jo em pregunto: què es pensen que fan les persones que donen suport a aquestes persones amb discapacitat que treballen? Que se'ls estan mirant mentre treballen? No, els acompanyen; els acompanyen a la vida: els acompanyen en la relació amb els metges, amb la família, en les seves activitats extralaborals i, naturalment, també les laborals. Per què les restem, aquestes hores? A part que hi ha una qüestió també, que és: la gent aquesta té contractes indefinits. Per tant, si vostès no els hi paguen aquestes hores, aquests dies, aquests mesos que estan de baixa aquestes persones, l'entitat les ha de finançar, en qualsevol cas. I em sembla que això és injust i és un error. Això suposa..., calculen entorn del dotze al vint per cent –que ara no ho saben del tot– de pèrdues, de menys recursos.

Però després està passant una altra cosa: posen els mateixos o menys recursos, però cada vegada entren més entitats; entren entitats, entren empreses amb ànim de lucre. De forma que han de tenir o no han de tenir suport les empreses amb ànim de lucre del suport a les persones amb discapacitat? És un debat. El que segur que no ho ha de finançar, el que seguríssim que no ho ha de finançar són les entitats d'iniciativa social sense ànim de lucre; això segur.

Per tant, nosaltres els demanem que sobre tot això reflexionin, que escoltin el sector i que assumeixin algunes d'aquestes demandes, que ens sembla que són de sentit comú.

Perquè, a més, hi ha una altra qüestió. Aquestes entitats –ja l'hi he dit al començament– no estan aïllades. És a dir, el que els hi ha passat amb els 153 milions que els deuen no afecta només els centres especials de treball, que ja seria greu: afecta tots els serveis d'aquestes entitats, perquè aquestes entitats en presten molts. I per a una entitat que té un pressupost, doncs –el pressupost que tenen aquestes entitats–, relativament modest, és una patacada no rebre ni els recursos que es donen des de l'Estat, a través de la Generalitat, de complement, de pagament d'una part del salari mínim interprofessional, que és una milionada –sí, sí–, ni del personal de suport.

Per tant, és evident que el que està és lesionant profundíssimament la viabilitat, la solvència i la capacitat de treball d'aquestes empreses. I tanmateix, se'n surten.

Per això, en nom del nostre grup, volíem agrair a totes aquestes entitats la feina que fan, el sobreesforç que han fet i la capacitat que tenen de servir a aquestes persones

tan vulnerables, a les persones més vulnerables, a persones amb discapacitat, moltes d'elles, a més, amb altres vulnerabilitats derivades de la seva situació familiar, i que, tanmateix, malgrat tots aquests problemes, segueixen tirant endavant.

A totes elles, moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. Ara, per respondre, és el torn del conseller, l'honorable conseller d'Empresa i Treball, el senyor Miquel Sàmper Rodríguez.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Diputat Elena, permeti'm que, abans de començar, li agraeixi el que ha fet vostè abans, ja que hi ha hagut la concatenació o continuïtat amb l'aprovació de la llei de comerç. Vostè ha agraït la feina que ha fet la diputada Conchi Jiménez, i jo li vull agrair que vostè ho hagi reconegut, perquè no és una actuació que acostumi a passar en política i, per tant, li vull agrair que hagi reconegut la feina feta per la diputada.

I li vull agrair també, i l'hi dic amb molta sinceritat, que hagi presentat aquesta interpellació. Vostè ha dit que li hagués agradat no haver-la de presentar. Estic totalment d'acord amb el que vostè ha manifestat, però sí que hi ha hagut una dificultat, sí que hi ha hagut un problema. Nosaltres estem aquí per donar la cara i que vostè m'ho demani, doncs, em penso que és del tot oportú. I, per tant, vull començar reiterant el que ja va comentar en el seu moment el president de la Generalitat, la consellera Romero, de que hi havia hagut un retard. Això és una realitat. Entomo la responsabilitat en primera persona. Però permeti'm, també. Vostè ha parlat de moltes coses; també ha parlat de que es podria fer debat de com s'han de fer els pagaments; hi estic totalment d'acord. I permetin-me que expliqui quina és la nostra posició al respecte.

En primer lloc, vull afirmar que Catalunya és avui en dia –i això no és una qüestió nostra, és una qüestió dels diferents governs que hi han hagut– el primer territori de l'Estat que més recursos públics destina de suports al CET, amb un model propi orientat a les persones treballadores amb discapacitat. Fa més de quaranta anys que Catalunya aposta pels CETs. És una aposta sostinguda en el temps, compartida per governs de diferents colors polítics, que han convertit el nostre país en un referent en el suport a les persones amb discapacitat i en la promoció de la inserció laboral.

La trajectòria de les quatre dècades que vostè mencionava demostra que Catalunya ha estat i continua estant al capdavant i que el model català de centres especials de treball està molt per sobre de la mitjana de les altres comunitats de l'Estat, tant pel volum de recursos destinats com per la qualitat del sistema i l'impacte social i laboral que en genera. Per tant, el compromís –i vull destacar-ho– del Govern amb els centres especials de treball és, hi és, i els puc afirmar que és més ferm que mai.

En aquest sentit, també, serveixi aquesta interpellació per remarcar que avui mateix s'ha fet efectiu el pagament al CET del primer període corresponent als mesos de gener, de maig de l'any 2025, amb 46 milions d'euros. Aquesta és la realitat. Així mateix, avui s'ha fet pública la convocatòria anticipada que permetrà ja el mes de gener que es puguin presentar les sol·licituds de subvenció corresponents als mesos d'octubre fins a desembre. Igualment, les sol·licituds dels mesos de juny a setembre s'estan revisant i la resolució d'aquestes subvencions serà una realitat els propers dies.

Dit això, permetin-me situar aquesta qüestió en un marc bastant més ampli, perquè qualsevol decisió sobre el model de suport als centres especials de treball no pot prendre's d'una manera fragmentada ni a demanda –i aquí entrem en el debat que vostè mateix proposava–, ha de ser fruit d'un acord entre el Govern i el departament i, per descomptat, amb el sector, amb una visió de país i amb un model que sigui sostenible en el temps.

En aquest sentit, vull remarcar –i no sé si vostè ho sap, diputat– que aquest any, concretament el dia 6 de març, es va celebrar una reunió entre la Direcció General d'Economia Social i les entitats Cocarmi, Dincat, Federació de Centres Especials de Treball, Ecom, Amb Feina, CETIP, ONCE, Cocemfe i Fòrum de Salut Mental. En aquesta reunió es va plantejar l'escenari de l'any 2025 amb una revisió del model al llarg de la legislatura. I, certament, s'han complert tots els objectius, excepte la presentació dels dos primers períodes, que s'han endarrerit tres mesos respecte al termini previst, a causa d'un retard en la modificació de la pactada nova ordre de bases.

En els darrers anys, en cada exercici s'ha incrementat la partida destinada al CET, especialment la vinculada a la subvenció salarial, per tenir en compte tant els increments del salari mínim interprofessional com l'augment de la plantilla i dels nombres de CET sol·licitants. I avui ja els anuncio també que, de cara l'any 2026, el Govern preveu un increment de la partida destinada als CET per fer front a l'increment del salari mínim interprofessional previst per a aquell any.

L'any 2025 s'ha fet un pas molt rellevant, incrementant els percentatges del suport salarial per a tots els tipus de discapacitat: seixanta per cent de subvenció salarial per a persones amb especials dificultats, trenta per cent per a les persones sense especials dificultats, amb un increment addicional del cinc per cent per a cada col·lectiu. I, a més, s'ha reconegut també un cinc per cent addicional corresponent a l'any 2024 que el sector reclamava com a pendent.

Catalunya manté un model propi, per tant, amb una aposta clara pels equips multidisciplinaris de suport, amb una dotació molt superior a la mitjana estatal, que només finança 1.400 euros per persona atesa i any. L'any 25 també s'han flexibilitzat alguns requisits que el sector considerava difícils d'acomplir, com l'obligació que les persones amb discapacitat comptessin com a demandants d'ocupació ocupats o l'ampliació d'un any del termini perquè els equips de suport acreditin la formació mínima. Aquest model no és casualitat. Respon a la convicció que l'acompanyament especialitzat és clau per garantir la qualitat de l'ocupació i ha estat en tot moment un model compartit amb el conjunt del sector.

A més, hi ha una aposta clara perquè els CETs siguin competitius amb el programa InnvESS, dotat amb 12 milions d'euros, que dona suport a projectes d'innovació. Aquesta convocatòria s'ha resolt aquest mateix mes de desembre beneficiant desenes de CET. També s'ha impulsat un programa específic per a l'atenció de les persones treballadores amb envelliment prematur, amb una dotació de 3 milions d'euros, que es va resoldre i pagar fa uns mesos. I precisament perquè tenim un compromís ferm i real amb els CET i amb les persones que hi treballen, cal aclarir bé una altra qüestió que s'ha posat sobre la taula: la situació dels equips multidisciplinaris de suport.

I aquí vull ser clar, diputat Elena: no hi ha hagut cap retallada en la convocatòria dels equips multidisciplinaris del 25. L'import és exactament el mateix que l'any anterior: 32 milions i mig d'euros. Dels 32 milions i mig d'euros adjudicats l'any passat, se'n van revocar, això sí, 1.250.000 euros, de manera que l'import final atorgat va ser de 31,25 milions d'euros, una quantitat pràcticament idèntica a la resolució d'EMS de l'any 2025. Algunes diferències en els imports percebuts responen a l'aplicació estricta de les bases reguladores, especialment pel que fa a les baixes de llarga durada, que no poden ser objecte de subvenció si no hi ha prestació efectiva al centre.

Aquest Govern ja va anunciar que, a partir de l'any 2026, es subvencionaran tots els EMS actius durant l'any i no només en una data concreta. Reafirmem aquest compromís perquè és una mesura justa. Dit això, i sempre amb una voluntat de millora, ens comprometem a obrir un treball conjunt amb el sector durant l'any 2026 per analitzar l'impacte dels canvis i acordar, si s'escau, ajustos consensuats.

I, fet aquest aclariment, permetin-me anar més enllà, perquè, més enllà de qüestions concretes i específiques, hi ha reptes estructurals dels models dels centres especials de treball que ens interpel·len com a país i que ens obliguen a mirar al futur amb responsabilitat conjunta. La taxa d'inserció al mercat ordinari és avui inferior a

l'u per cent i cal revertir aquesta situació. Els enclavaments laborals s'utilitzen molt poc com a eina real de transició cap a l'empresa ordinària. Les mesures alternatives a la contractació directa s'han desvirtuat i, en alguns casos, substitueixen ocupació real, i la formació encara no és una prioritat estratègica en molts CET. De cara a l'any 26, aquest Govern seguirà reforçant el seu compromís amb els CET per mantenir el model català. Cal donar recorregut, com a mínim durant un any, als canvis introduïts aquest any de forma consensuada, hi insisteixo, per poder-los valorar i avaluar adequadament. I això també permetrà millorar la liquiditat del CET, ja que les subvencions es rebran també a sol·licitud del sector de forma quadrimestral.

Així mateix, anuncio que el Govern desplegarà, l'any 2026, una nova edició del programa Diversitat i Empresa amb una dotació de 4 milions d'euros, que inclourà una línia específica de treball amb suport a l'empresa ordinària. Es tracta d'un programa amb vocació estructural que va molt més enllà d'un projecte pilot. No es limita només a un nombre tancat de beneficiaris i que té com a objectiu impulsar la inserció efectiva..., efectiva –perdó– de persones amb discapacitat a l'empresa ordinària (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, vicepresidenta–, amb els suports necessaris i amb la implicació activa del teixit empresarial.

Seguirem treballant amb el sector per incorporar aquests aspectes que es considerin necessaris en una nova ordre de base reguladora, amb l'objectiu que els ajuts i les subvencions al CET s'adaptin millor a les circumstàncies i a les condicions dels equips tècnics i a partir, també, d'una anàlisi d'impacte de les ordres anteriors. No prendrem cap decisió, diputat, sense tenir en compte allò que pensi el sector, allò que pensin totes les persones implicades.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Ara per fer la rèplica, té la paraula, per un torn de cinc minuts, el diputat Joan Ignasi Elena i Garcia. (*Sona un senyal acústic.*) Jo no he tocat res. (*Rialles.*)

Joan Ignasi Elena Garcia

Ara tindrem una allau de diputats. Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Conseller, jo crec que no era el to de qui ha estat un any sense pagar, crec, d'una certa autosuficiència. Miri, ahir va haver-hi una... La primera reflexió que m'ha vingut quan ha dit que avui...: ja és casualitat, eh?, que en 365 dies sigui avui el dia que, ai las!, la transferència comença a circular. Per cert, transferència de 46 milions. En són 153, eh? També, que quedi clar. Però han calgut una interpel·lació i dos preguntes o més per parlar d'aquest tema, perquè avui justament hagi sortit. Benvingut sigui! I benvingut sigui i espero que no sigui necessari, l'any que ve, que hi hagi aquest capteniment per part dels diputats de l'oposició.

Ahir la síndica va dir una cosa que va estar molt bé –Ja m'ho havia dit moltes vegades quan estava al Govern–: «Com costa demanar perdó!» Diu. «Al govern –als governs i a l'Administració– li costa molt demanar perdó. Li costa més que rectificar. Li costa més que impulsar coses que no feia. Com costa!» Faci-ho. Jo crec que ho ha de fer, perquè les ha posat en un embolic a moltes de les entitats. I, a més a més, els van donar com a alternativa crèdits de l'ICF. Aquests crèdits després s'han de pagar amb interessos. Això ho pagaran també? Formarà part de la subvenció..., ai, de la convocatòria propera, aquest decalatge que s'ha produït econòmic? És important saber-ho, perquè a elles aquesta qüestió els preocupa.

Em diu que va arribar a acords el 6 de març. D'això farà un any aviat. Suposo que s'ha reunit amb ells entremig. I li deuen haver dit que, entre allò que van pactar i el que han estat les convocatòries, no és el mateix, que hi han diferències. Home, si s'hagués vist, potser, al setembre, octubre i novembre, potser ho hauria detectat. Perquè, a veure, em diu que està tot acordat, però, aleshores, per què carai fan mani-

festos aquestes entitats?, que són entitats molt serioses, són entitats molt grans. Són federacions que mouen molta gent i han arribat a un consens per fer aquesta reclamació. Deu ser que deu ser veritat que no hi estan d'acord. Potser no tenen raó, però no hi estan d'acord. No em digui que està consensuat. I em diu que ho consensuarà tot. Va fer una convocatòria, que ells diuen que no hi ha consens, i sembla que n'ha fet una altra, ara ens diu! Per tant, aquesta tampoc deu tenir el consens. O en tot cas no la coneixen. Per tant, des de tots aquests punts de vista, no anem bé.

També els vull demanar una cosa. Vostès governen aquí i governen a Madrid. A la conferència sectorial, on es reparteixen els recursos, hi ha una cosa que no es té en compte, una cosa menor: no es té en compte el nombre de persones discapacitades que es tenen ocupades en centres especials de treball per cada comunitat autònoma. En aquest repartiment, això no es té en compte. Home, doncs que es tingui en compte, que sigui un factor a tenir en compte. No és el mateix tenir-ne trenta, de persones empleades, que tenir-ne deu. És relativament raonable; sobretot si estem parlant que és una partida que complementa el salari mínim.

I vostès, home, diuen: «Hem pujat la partida destinada a cobrir el salari mínim perquè ha pujat.» Home, és que no hi ha més remei. Això no és que sigui precisament un mèrit, és que, si s'apuja el salari mínim, doncs s'ha d'apujar la partida de cobrament de pagament del salari mínim.

Nosaltres els demanem també que estudiïn la possibilitat de fer un mecanisme semblant al del concert; és a dir, que es cobri mensualment, que es pagui com les nòmines. Perquè, al final, són persones que presten serveis per un servei públic, per una feina que és de..., que hauria de fer, diguem-ne, que és un servei públic, que es paga amb recursos públics. I, per tant, que aquestes persones tinguin els recursos cada mes per pagar les seves nòmines. Com passa amb l'escola concertada, com passa en altres concerts vinculats a la salut, que es cobri cada mes.

I, finalment, es poden mantenir els mateixos recursos, però, si els criteris són diferents i se'n paguen menys, al final la gent té menys recursos. Això és així. Però, a més a més –i amb això acabo–, si a més a més hi han més entitats que hi participen, perquè també hi participen entitats amb ànim de lucre, les entitats sense ànim de lucre tenen menys recursos. I això em sembla que no és acceptable.

Per això l'hi dic: no estem dient aquí si n'han de tenir o no n'han de tenir. Senzillament, que els recursos que van de suport a les empreses que tenen afany de lucre no el poden pagar les entitats sense afany de lucre. En tot cas, que decideixi fer, el Govern, una convocatòria específica per a ells i aleshores parlarem de quina és la posició política de cadascú amb relació a aquest suport.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. És el torn, ara, de rèplica del conseller i té la paraula, també per un temps de cinc minuts, l'honorable Miquel Sàmper Rodríguez.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Miri, diputat, jo no tinc constància d'haver optat per tenir un to desagradable amb vostè, ni arrogant ni res similar. Crec que he explicat, només començar, que, efectivament, hi ha hagut un retard en l'execució de les ordres de bases i que, per tant, doncs, entomava que, efectivament, aquest retard havia existit. He començat per aquí. Crec recordar que ha sigut així. Després ho miraré per si m'he equivocat en el to o en alguna cosa. Això és una qüestió.

Segona. Per tant, no vull entrar tampoc en la justificació d'aquest retard. No hi vull entrar. Sí que dic que el tema estava pactat. Això és així. I, per tant, també m'agradaria dir-li una cosa que hauríem de recordar. Hi ha una proposta de resolució, crec que és la número 12, d'aquest Parlament en la qual tots dibuixàvem un camí, un camí respecte dels CETs, eh? Crec que hauríem de no ser contraris a allò que hem aprovat mitjançant una proposta de resolució amb posteriors peticions.

I això també penso que és una cosa que haurien de tenir molt present. Hi ha una proposta de resolució, la número 12 d'aquest Parlament –té a veure, precisament, amb els CETs–; tots ens vam comprometre a una qüestió, que justament és la que hem fet nosaltres, eh? Són les coses que hem acabat executant. I ho reitero: aquest retard no s'hauria d'haver produït.

Miri, jo, sobre els CETs, no m'agradaria que hi hagués cap mena de conflicte, perquè estic totalment convençut que l'objectiu final, amb independència del camí, diputat Elena, segur que és el mateix, eh? El camí sí que penso –el debat que vostè ha dit en la seva primera intervenció– que és discutible, que és treballable, que ho podem fer amb el sector i amb tots els grups parlamentaris, només faltaria, però crec que l'objectiu és el mateix, que és consolidar un sistema, com vostè ha mencionat, que té quaranta anys d'història. I nosaltres no en sortirem, d'arribar a aquest punt final, que penso que és el que tots defensem.

I en aquesta línia volem mantenir el lideratge públic en la definició del model català dels CETs, com s'ha fet fins ara, amb una interlocució, hi insisteixo, constant amb el sector i constant amb els grups parlamentaris. Volem apostar per que el sistema sigui just, sostenible, coherent i centrat, com sempre ha sigut en aquests quaranta anys, en les persones. Volem fer-ho realitzant, a través d'Ivàlua, un estudi sobre la situació dels CETs a Catalunya. Volem tenir dades, també. Volem tenir dades actualitzades. I volem publicar, l'any 2026, un nou decret de registre dels centres especials de treball que inclogui la categoria dels CETIS, que també pensem que és una qüestió important.

Finalment, doncs, com els hi he manifestat, crec que amb les dues intervencions, però vull destacar-ho ara per l'inici de la seva segona intervenció, nosaltres reiterem, des del Govern, que estem oberts al diàleg, al treball compartit, a la millora contínua, hi insisteixo, amb el sector, amb els grups i amb tothom que ho consideri necessari. Volem preservar aquesta història de CETs d'aquests quaranta anys. I el que volem és fer-ho, senzillament, perquè sigui millor, per, com vostè ha dit al principi, perquè al darrere hi han persones vulnerables que ho necessiten, perquè hi han pares –vostè ha fet alegació a l'amor– i hi estem totalment d'acord.

Per tant, jo també l'hi vull dir molt clarament: vull agrair que hagi fet aquesta interpellació. L'hi dic sincerament. No m'hagués agradat passar per alt que hi ha hagut aquest retard. I a disposició, hi insisteixo, per seguir treballant i per millorar un model d'èxit que té Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, també, conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del treball autònom

302-00181/15

Tot seguit, passem al dissetè punt de l'ordre del dia, en aquest cas la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del treball autònom; presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I per exposar-la té la paraula, en primer lloc i per un temps de cinc minuts, la diputada Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Bé; moltes gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, per presentar la moció, els demanaré que fem un exercici d'empatia i que ens posem a la pell, doncs, de milers de botiguers, de marxants, restauradors, agricultors, ramaders, pescadors, artesans, transportistes, artistes i professionals. Perquè són persones autònomes,

emprenedores i valentes que, amb molta paciència, esforç i illusió, tracten de dur endavant el seu projecte de feina i de vida, però que, al mateix temps, han de fer front a una carrera dura i plena d'obstacles cada dia, perquè treballen una jornada de dotze hores al dia. No es poden posar malalts; de fet, només demanen la baixa o el cessament d'activitat per malaltia greu. Només la meitat dels autònoms fan vacances, i un cop a l'any i una durada d'una setmana. Tenen una facturació inestable, però suporten costos rígids i a l'alça. Responen patrimonialment dels deutes derivats de la seva feina i, malgrat això, l'Administració els dona l'esquena amb elevats impostos i burocràcia administrativa.

Per això, diputats i diputades, voldria que prenguem consciència que estem davant de 567.000 persones autònomes a Catalunya, que són el col·lectiu econòmic més vulnerable i, per tant, és el que més necessita que l'Administració estigui al seu costat. I això és, de fet, el que les associacions d'autònoms reclamen al Govern. A més, voldria posar en valor que les persones treballadores autònomes generen activitat econòmica, PIB, i creen llocs de treball. I aquesta contribució a l'economia i l'ocupació justifica també que el Govern adopti mesures de foment tant en l'inici com en la continuïtat del treball autònom. I és en base a aquesta doble responsabilitat per ajudar el col·lectiu econòmic més feble i per promoure el treball autònom que des del Partit Popular hem treballat i presentem aquesta moció per contribuir a donar solució als seus problemes.

La moció, ja ho saben, engloba un ampli conjunt de mesures que responen a diverses reclamacions més que justificades dels autònoms. I voldria destacar les principals línies d'acció, com són mesures de rebaixa en l'IRPF per als qui tenen rendes baixes i mitjanes; mesures d'atenció, d'acompanyament i assessorament als autònoms per part de la Generalitat amb una tramitació fàcil i ràpida; revisió i millora dels actuals programes d'ajuts als autònoms perquè se'n puguin beneficiar més i millor, i promoció de l'emprenedoria en els graus universitaris.

Així mateix, en la moció hem inclòs un conjunt de mesures de suport i de foment als autònoms a nivell nacional, d'acord amb el contracte amb els autònoms que formalitza les obligacions del Partit Popular amb els autònoms de tot Espanya i en què, especialment, ens comprometem a aplicar l'exempció de l'IVA als autònoms amb un volum anual de negoci inferior a 85.000 euros, donant compliment a la directiva europea que el Govern de Pedro Sánchez no vol adoptar i que, recentment, ha estat denunciat per la pròpia associació de treballadors autònoms davant la Comissió Europea.

Abans de finalitzar aquesta primera intervenció, voldria agrair les esmenes que han presentat el Partit Socialistes, Esquerra Republicana, Junts i VOX i la bona predisposició dels representants dels grups parlamentaris, doncs, per negociar i acceptar transaccions, amb l'ànim de completar algunes de les mesures que des del Partit Popular presentem avui per millorar la situació del treball autònom a Catalunya.

Perquè, sens dubte, és hora de substituir el camí d'obstacles per una catifa vermella a les persones autònomes i prestigiar aquest col·lectiu de gran pes i potencial en l'economia i la societat catalana.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señora vicepresidenta. *Conseller Sàmper*, diputados... Señora Casanovas, diputada del PP, usted pedía empatía, y pedía empatía a la bancada de la izquierda, los que han cometido el mayor atentado permanente y reiterado contra los autónomos en tan poco tiempo y de manera tan deliberada. O sea, es usted una ilusio-

nista. Y, además, supongo que pedirá empatía a la izquierda porque, evidentemente, a Montoro o a Rajoy no se les podía pedir, porque es que cuesta mucho hablar de autónomos y no recordar el gran hachazo fiscal que nos cometió el señor Montoro, y sobre todo Rajoy, con el aumento del IVA. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero, bueno, vamos a entrar en materia porque hay un tema que creo que es fundamental, y es que se intenta, en base a esa empatía, virar el rumbo y, por tanto, creo que es positivo. Y creo que es positivo porque el atentado permanente que sufren los autónomos no es de recibo. No es de recibo porque, entre el nuevo sistema de cotización, la subida del IRPF, la carga burocrática, la apertura del comercio extranjero y las imposiciones lingüísticas e ideológicas, los autónomos no pueden más.

En Cataluña, como se ha dicho aquí, estamos en el punto más bajo desde el año 2010. Alrededor de 560.000 autónomos, según el estudio nacional del autónomo –ENA–, en 2024, lo que supone el quince por ciento del total de ocupados en nuestra región. La mayoría, integrados en el RETA y sin asalariados a su cargo. Y esto es importante. Es decir, son liberales profesionales que les cuesta mucho levantar la persiana, que les cuesta mucho levantarse cada mañana, a las cuatro o las cinco de la mañana, para poder dar un buen servicio a nuestra región, cosa que evidencia la enorme vulnerabilidad económica del colectivo ante cargas fiscales excesivas y complejos sistemas de declaración y liquidación. Es decir, no es solo que les cuesta trabajar, les cuesta tirar esto adelante, les cuesta emprender e invertir, sino que, además, tienen que asumir una carga burocrática asfixiante y, además, tienen que pagar grandes costes de gestoría porque ellos no tienen tiempo ni para poder tomarse un café.

Pues bien, en vez de crear autónomos y fomentar el emprendimiento lo estamos destruyendo, como se está viendo.

Y miren, apostar por los autónomos en Cataluña no pasa por medidas puntuales y transitorias, sino que urge un plan de protección integral. La Generalitat de Catalunya, con su burocracia, presión fiscal e inseguridad jurídica, hace más daño a un pequeño comercio, a un lampista o a un repartidor que cualquier otra administración pública. ¿Y por qué? Porque para ustedes el autónomo, que es autónomo que se levanta a las cinco de la mañana, es un gran empresario más –esa teoría política de la señora Vega, ¿no?–, y, por tanto, es una fuente más de ingresos para las arcas públicas, una fuente para ingresar, para asfixiar y para apretar. Sí, sí, para eso. Y por eso les machacan, les asfixian y les maltratan a impuestos, ¿verdad? ¡Claro, hombre!

Pero, ¿sabe lo que pasa?, ¿cuáles son las consecuencias de todo eso? Pues ya lo están viendo: cada vez tenemos menos autónomos –insisto: el menor número en quince años–, cada vez los catalanes apuestan menos por emprender y, en cambio, eso sí, cada vez más vemos rótulos de toda la vida rotulados en árabe, que, por cierto, evidentemente a esos no los multan, a esos nos lo sancionan, los promocionan. Ese es su modelo, y en eso es en lo que ustedes están incidiendo. (*Aplaudiments.*)

Pero debo anunciar que hay alternativa. A pesar de este proyecto antieconómico, hay una alternativa, una alternativa y una esperanza: que hay un proyecto sólido y viable que implantará VOX cuando llegue a gobernar esta región. Y antes de que ustedes frivolicen con eso, atiendan, porque es importante. ¿Saben lo que haremos? Reduiremos la presión fiscal de manera contundente y bajaremos la carga burocrática, eliminaremos impuestos propios y rebajaremos el tramo autonómico del IRPF, tan importante. Eliminar la cuota de autónomos para quienes ingresen menos que el salario mínimo. No lo entiendo, cómo se puede comprender que una persona que cobra el salario mínimo interprofesional no paga IRPF, pero, en cambio, sí que tiene que pagar la cotización de la seguridad social y sí tiene que pagar IRPF como autónomo, no es normal. Y, por tanto, hay que reducir el IRPF y hay que reducir los tipos. Pero, sobre todo, implantar un plan de ayudas para la conservación de empresas familiares y centenarias y facilitar el relevo generacional. Combatir la compe-

tencia desleal, el top manta y la venda ambulante ilegal. Y, por último, eliminar la imposición lingüística que tanto daño hace a nuestra región.

Y como se me acaba el tiempo, quiero, evidentemente, expresar el agradecimiento de poder transaccionar una serie de medidas, una serie de propuestas, una serie de enmiendas con la diputada del PP; precisamente el trabajo ha sido muy bueno, porque pone de relieve ese ataque sistemático que tiene la izquierda contra los autónomos y pone de relieve también, concretamente, las dos propuestas. Uno, que es la transposición inmediata de la Directiva 2020/285, que en España, a pesar de otros países, aún no se ha puesto en marcha y es fundamental. Y, por último, pone de relieve (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) lo que les cuesta a los autónomos –acabo, señora presidenta– en los municipios rurales poder tirar adelante los comercios, tirar adelante las panaderías, las carnicerías, todo esto.

Por lo tanto, gracias por las transacciones. Y nosotros, a pesar de la izquierda y del ataque sistemático, defendemos a los autónomos.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Natàlia Fabian Corbacho.

Natàlia Fabian Corbacho

Gràcies, president. Conseller, senyors diputats, senyores diputades... La veritat és que vull començar el meu discurs de forma diferent de com ho tenia preparat, perquè després d'escoltar el senyor Garriga i la quantitat de mentides que arriba a dir en totes les seves intervencions... Només comentar-li que em sobta si vostè pensa, ja que parla dels rètols i de la llengua catalana, que per dir-ho en una llengua que no sigui aquesta és menys mentida el que vostè diu. Només volia començar així la meua intervenció. (*Aplaudiments.*)

Bé, quan parlem de..., anem a la qüestió. Quan parlem de treball autònom no estem parlant només d'activitat econòmica, sinó de responsabilitat institucional i de com les polítiques públiques acompanyen o a vegades dificulten projectes vitals i professionals. Els treballadors i treballadores autònoms, que sostenen una part molt significativa de l'activitat econòmica del nostre país, generen ocupació, innovació i activitat arreu del territori, des de les grans ciutats fins als pobles més petits. Sense el seu esforç quotidià, moltes activitats productives i molts serveis simplement no existirien. Ara bé, reconèixer aquest paper no pot portar-nos a simplificar el debat. El treball autònom és profundament divers, hi conviuen realitats molt diferents, amb necessitats també molt diferents, i per això les polítiques públiques que adrecem han de fugir de solucions uniformes i de mesures genèriques que no tinguin en compte aquesta diversitat.

Abans de continuar, voldria també posar en valor la predisposició al diàleg mostrada per la diputada Míriam Casanova. En un debat com aquest és molt important reconèixer quan hi ha voluntat d'escolta, de contrastar propostes i d'arribar a acords, i l'acceptació d'algunes de les nostres esmenes és una mostra que, més enllà de les diferències, és possible avançar quan es posa l'interès general i la millora de les polítiques públiques al centre.

Un dels grans reptes que apareixen de manera recurrent en aquest debat és la càrrega administrativa. La burocràcia excessiva no és només una molèstia, és un fre real al desenvolupament de l'activitat econòmica. I, en aquest sentit, el debat d'avui ens ha de permetre parlar de com avancem cap a una administració més eficient, més propera i més orientada a les persones, i posa sobre la taula la necessitat d'acompanyar millor els treballadors autònoms al llarg de la seva trajectòria professional, no només en el moment de l'inici de l'activitat, sinó que els hi cal acompanyar

nyament en la seva consolidació, en els moments de dificultat i en els processos de transformació.

Aquest acompanyament passa, entre d'altres coses, per facilitar l'accés a la informació, el finançament adequat i a la formació. També, per garantir que els autònoms puguin accedir amb més facilitat a oportunitats com la contractació pública o els processos de digitalització i innovació. És en aquest marc que pren sentit disposar d'espais d'atenció específics per al treball autònom, concebuts no com a simples finestretes informatives, sinó com a punts d'acompanyament integral.

Un altre element central del debat actual és l'eficàcia dels ajuts públics. Donar suport al treball autònom és necessari, però també ho és garantir que aquest suport funciona. Per tant, s'han d'avaluar els programes d'ajut, s'han d'analitzar els resultats i adaptar-los a les necessitats reals; no és només una opció, sinó que és una responsabilitat institucional. Aquesta mirada rigorosa és especialment important quan parlem de recursos públics. Cal assegurar que els ajuts arriben a qui realment els necessita, que els requisits no esdevenen una barrera i que els terminis són compatibles amb la realitat del col·lectiu.

La moció d'avui ens convida a reflexionar sobre el paper del treball autònom en l'equilibri territorial. El món rural necessita activitat econòmica i l'autoocupació pot ser una eina clau per fixar població i generar oportunitats, però això requereix polítiques específiques adaptades al territori i amb una visió de llarg termini. En aquest context, l'autoocupació juvenil és una oportunitat que no podem desaproveitar; facilitar que els joves puguin desenvolupar el seu projecte vital i professional als pobles és una inversió de futur, però aquesta aposta ha d'anar acompanyada de suport real, d'assessorament i de condicions que facin viables aquests projectes.

Mirant cap al futur, el debat sobre el treball autònom també ha d'incorporar la dimensió formativa, promoure l'esperit emprenedor en l'àmbit universitari i educatiu, no només fomentant la creació d'empreses, sinó preparant els professionals amb capacitat d'innovar, adaptar-se i generar valor en un entorn canviant.

Finalment, dir que des del nostre grup parlamentari defensem un model de suport al treball autònom basat en el rigor, la responsabilitat institucional i el diàleg; un model que posa les persones al centre, que acompanya i que protegeix i que entén el treball autònom com una peça clau del projecte col·lectiu de país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per presentar o per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, bon dia.

Primer de tot, vull començar agraint a la diputada Míriam Casanova la predisposició a la negociació en tot moment. Crec que ens hem entès; crec que fins i tot amb els objectius que volem compartir. Hem tingut un diàleg que crec que podem continuar tot i el que passi amb aquesta moció. Crec que precisament veiem la política de la mateixa manera. La política és la negociació i la possibilitat real d'arribar a un acord. I, per tant, aquesta és la nostra funció i compartim aquesta mateixa mirada. Hem de resoldre problemes, no crear-ne més. I, per tant, des d'aquest punt de vista, li vull agrair la seva predisposició i la seva voluntat de negociació que ha tingut amb el nostre grup parlamentari i amb aquest diputat en concret.

D'altra banda, li agraeixo l'esmena que ens acceptarà. N'havíem presentat sis, d'esmenes, de diferents punts, sobretot en aquells que tenen relació amb la fiscalitat. Però també m'agradaria posar damunt la taula algunes reflexions que, tot i que algunes poden ser compartides, crec que també són rellevants. Al final, bona part

del problema que actualment tenim amb les persones treballadores autònomes, que pateixen les persones treballadores autònomes, és el propi sistema i la construcció d'aquest sistema. I aquest sistema el va construir essencialment el Partit Popular i Convergència i Unió en aquella època aquí a Catalunya. Per tant, és un sistema que té dèficits estructurals. Per tant, cal abordar aquests dèficits de caràcter estructural.

I comencem amb el principal dèficit de caràcter estructural, que és el propi RETA. El RETA acaba marcant i definint que, fins i tot dins els propis treballadors i treballadores autònomes, hi hagi grans desigualtats respecte a les seves aportacions fiscals i, per tant, que tinguem treballadors i treballadores autònomes que, tenint uns ingressos superiors a sis mil euros mensuals, pràcticament paguen el mateix que d'altres que estan a l'entorn del salari mínim interprofessional. De fet, el seixanta-cinc per cent de les persones treballadores autònomes –el seixanta-cinc per cent– cobren aproximadament el salari mínim interprofessional –el seixanta-cinc per cent.

De fet, també cal fer una comparativa entre la fiscalitat que repercuteix sobre les treballadores autònomes i la fiscalitat que repercuteix, per exemple, sobre les grans empreses. Nosaltres hem presentat una esmena en aquest sentit que creiem que era rellevant i que considerem que és un dels elements claus per iniciar el canvi de model. No pot ser que una persona treballadora autònoma pugui arribar a pagar un quaranta-cinc per cent d'IRPF quan les grans empreses arriben a un màxim del vint-i-cinc per cent de l'impost de societats. Si reduïm un cinc per cent aquesta aportació en l'IRPF d'un treballador o una treballadora autònoma, té un impacte positiu per al treballador d'entre quatre-cents i sis-cents euros anuals. Si incrementem un cinc per cent, entre un cinc i un set per cent l'impost de societats per a aquestes grans empreses, obtindríem més de 4 milions –més de 4 milions– en recursos fiscals. Per tant, la diferència és evident on hem d'actuar. Hem de rebaixar o alleugerir la pressió fiscal sobre els treballadors i treballadores autònomes, que, en efecte, no arriben a final de mes, i hem d'incrementar la pressió fiscal sobre les grans empreses d'aquest país que s'estan enriquint a costa de tots nosaltres. Això és el que hem de fer.

Una altra de les reflexions que també li volia traslladar –i ho vull compartir en aquesta cambra– és que bona part de la seva moció insta el Govern de l'Estat. Jo l'encoratjo a que faci com Esquerra Republicana, a que demani el traspàs d'aquesta competència i que, per tant, puguem legislar en aquesta cambra tot allò que vostè vol legislar sense haver d'instar el Govern de l'Estat. Crec que aquesta seria una bona solució i alleujaríem, i molt, la pressió que actualment estan patint els treballadors i treballadores autònoms del nostre país. Per cert, segons dades de l'Observatori del Treball i Model Productiu, són, a data de 31 de desembre, 568.097 persones.

Però és que, a més, tot això no està compensat amb el sistema de protecció social. Un treballador i una treballadora autònoma cobren un trenta-set per cent menys de pensió que qualsevol treballador del règim general –un trenta-set per cent menys–, una mitjana de 908 euros mensuals en contra d'una mitjana de 1.440 euros mensuals. I això encara s'agreuja més amb les dones, amb un cinquanta-quatre per cent. I no només això, sinó que aquestes prestacions –aquestes prestacions–, les cobren molt més tard. Perquè un treballador o treballadora autònoma només accedeix a la jubilació de mitjana a partir dels 66,2 anys; en canvi, ja ho sabem tots, la jubilació és als 65.

Bé, crec que tenim molta feina a fer; sobretot, i l'encoratjo, diputada, a que demanem aquest traspàs competencial i que la puguem fer des d'aquest Parlament, que segur que la farem molt millor.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, finalment, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Maite Selva i Huertas.

Maite Selva i Huertas

Gràcies, president. Diputats, consellers, la situació del treball autònom és un tema que des de Junts per Catalunya portem a l'agenda política amb insistència, perquè els autònoms són l'espina dorsal de la nostra economia. Més de 500.000 persones a Catalunya es lleven cada dia per aixecar la persiana, facturar, crear riquesa i llocs de treball, i sovint ho fan contra tota mena d'obstacles burocràtics i fiscals. Per tant, celebrem que aquesta moció arribi al Ple, perquè els autònoms catalans no necessiten més discursos; necessiten menys traves, menys impostos i més respecte institucional. Compartim una part important del diagnòstic: els autònoms estan ofegats, el model actual no funciona i cal un canvi profund en la manera de com se'ls tracta. I en compartim també l'objectiu: cal actuar ja per donar-los suport real, no només discursos.

A Catalunya, l'autònom no és un privilegiat, com diuen el PSOE, Sumar i Podemos; l'autònom és la persona que assumeix tots els riscos, que crea ocupació i que massa sovint és el primer a pagar i l'últim a cobrar. I, malauradament, en els darrers anys hem vist com les polítiques del Govern socialista a Madrid han anat just en la direcció contrària: més pressió fiscal, més burocràcia, més cotitzacions obligatòries i menys escolta a la realitat del teixit productiu català. Des de Junts ho hem denunciat una vegada i una altra i ho hem fet allà on calia fer-ho: al Congrés dels Diputats. Vull deixar-ho ben clar: si avui moltes de les pitjors propostes contra els autònoms no han tirat endavant és perquè Junts hi ha plantat cara. (*Alguns aplaudiments.*) Hem frenat imposicions injustes, hem condicionat votacions i hem utilitzat la nostra força política per defensar Catalunya i els seus treballadors per compte propi. Aquesta és la diferència de Junts: no fem política de submissió ni de blocs ideològics; fem política útil i de país.

Ara bé, des de Junts volem deixar clar que la solució no vindrà només des de Madrid ni des d'un estat que històricament ha ignorat la singularitat econòmica de Catalunya; la solució passa per més capacitat de decisió des de Catalunya, un marc fiscal adaptat a la nostra realitat i menys polítiques uniformitzadores dictades des d'un govern socialista allunyat del carrer i de l'economia real.

Ara bé, des de Junts creiem que aquesta moció, tot i ser positiva, necessita alguns matisos tècnics i concrecions polítiques per ser realment eficaç, i hem preparat una esmena que agraïm que ens l'hagin acceptat; esmena que no només millora al text, sinó que incorpora propostes que Junts ja porta temps treballant i defensant en aquest Parlament.

El punt 4.c de la moció parla d'eliminar els tributs propis i les taxes que suporten els autònoms. I, escolti'm, l'objectiu és excel·lent, però quan diem eliminar tots els tributs propis, sense especificar-ne quins, estem parlant de bonisme, no de política efectiva. Des de Junts proposem quelcom molt més concret: reformar l'impost sobre activitats econòmiques, un impost que és una anomalia històrica, una relíquia d'un model econòmic industrial del segle XIX que ja no existeix. Avui l'IAE grava la potència instal·lada, no l'activitat real. És a dir, una empresa pot tenir la llum apagada, pot estar sense produir, pot estar travessant una gran crisi i segueix pagant com si tot anés sobre rodes. Això és absurd. Això és molt injust.

Senyors i senyores diputats, el que avui debatем –rebaixes fiscals, simplificació administrativa, suport als autònoms– és urgent, però hi ha un elefant a l'hemicicle del qual ningú vol parlar: l'absoluta inacció del Govern de la Generalitat. Des de que va començar la legislatura, el Govern del PSC no ha aprovat cap mesura rellevant per als autònoms –cap. I, mentrestant, els autònoms continuen pagant impostos desorbitats, omplint formularis absurds i veient com els serveis que reben no s'ajusten al que aporten. Per això, des de Junts diem: «Prou paraules, prou mocions simbòliques. Volem fets. Volem que es deixi d'amagar darrere excuses i es posi al costat dels autònoms catalans.»

Per tot això, i com que donarem suport a la majoria d'aquesta moció, ho fem des d'una posició clara i inequívoca: defensarem sempre els autònoms catalans per davant de qualsevol estratègia partidista; no permetrem que siguin utilitzats com a caixa recaptatòria; no permetrem que se'ls criminalitzi per voler tirar endavant, i no permetrem que se'ls governi des del desconeixement. Junts continuarà sent la veu exigent de Catalunya a Madrid, el mur de contenció davant de polítiques socialistes que perjudiquen l'activitat econòmica i el garant que els autònoms no quedin mai sols.

Perquè defensar els autònoms és defensar el país, i defensar el país és i serà sempre la nostra prioritat.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president, i bon dia de nou a totes. Bé, ser autònom o autònoma sovint vol dir facturar i cobrar tard, però haver de pagar aviat; vol dir voler créixer, però viure ofegada en tràmits; vol dir saber que si la vida passa –una malaltia, una cura, una baixa– el negoci té un equilibri tan fràgil que qualsevol sotrac el pot fer caure. I massa sovint vol dir també fer de tot –treballar, gestionar, facturar, perseguir cobraments– i, a sobre, haver de demanar perdó per exigir drets.

A partir d'aquí, podem compartir alguns aspectes de la moció: reconeix dificultats estructurals i posa sobre la taula burocràcia, protecció social, continuïtat de l'activitat. Però el problema és la recepta: barreja mesures útils amb el seu ADN ideològic del PP; abaixar impostos de manera indiscriminada i eliminar-los, com si després els drets i els serveis públics es financessin sols. I això no és una anècdota, és un model de país, evidentment.

Entrant a la moció, donem suport a un pla de simplificació administrativa, però hi afegim una línia política per nosaltres essencial. Digitalitzar no pot voler dir mai abandonar; simplificar no pot voler dir: «Espavili's.» I aquí hi ha una qüestió de poder: qui té la capacitat de pagar una assessoria o una gestoria aguanta; qui està sol s'ofega. Simplificar, doncs, és també igualar el terreny de joc.

També veiem bé reforçar l'oficina d'atenció, però no com un titular: amb pressupost, amb personal, amb objectius mesurables i amb presència territorial real.

I la protecció social és la clau. Com deia, quan la vida passa, l'Estat no pot desaperèixer. I aquí hi ha el cor del debat. I ho direm clar: un país que diu voler protegir les persones autònomes, però, en canvi, les deixa soles quan emmalalteixen, quan cuiden o quan volen simplement ser mares i pares és un país que les utilitza, no que les protegeix. Perquè la llibertat d'emprendre, si no té xarxa, acaba sent el dret a assumir el cop en solitari. Per això compartim l'orientació de la moció quan parlen de millorar prestacions i drets de cura, però exigim que sigui una protecció real i no propaganda, una cobertura digna amb una tramitació àgil, suport efectiu per a substitucions en maternitat-paternitat, cures i malaltia greu. La protecció social no és un privilegi, és una assegurança col·lectiva perquè el país no s'aturi quan la vida passa.

I afegim un element que el PP no proposaria mai: la lluita contra el fals treball autònom i la precarització encoberta, perquè no hi ha pitjor competència deslleial que la que es fa a base de vulnerar drets i saltar-se les regles. I això també és defensar el treball autònom: defensar qui competeix amb qualitat, no qui competeix precaritzant.

Sobre les propostes de fiscalitat, el nostre posicionament és clar: no a convertir l'IRPF en un eslògan; deduccions específiques, sí, però ben dissenyades, amb criteris que entenguin la intermitència i la realitat dels costos, i prioritzar qui té menys

marge, i no a eliminar tributs propis i taxes. Això és la vella política del PP: retallar ingressos públics i després retallar serveis, i que la factura, evidentment, la paguem les de sempre.

Defenseu un sistema de quotes basat en facturació i ingressos reals, que sigui progressiu, que protegeixi els trams baixos i que millori les prestacions. Però també diem: progressivitat i drets, sí, però paràlisi i solucions de curt termini, no. I una condició: si es demana més esforç, s'ha de traduir en més drets i en més seguretat, especialment per als trams baixos.

També a favor d'incrementar el suport a l'autoocupació juvenil al món rural, però demanem també que hi hagi una mirada integral: habitatge, mobilitat, connectivitat, accés a locals, finançaments. Si no, és una subvenció que dura un sospir i una frustració que pot durar anys. El món rural no necessita eslògans, sinó condicions materials per viure i treballar.

Sobre l'assignatura d'emprenedoria, no ens creiem una assignatura com aquesta, que és pensada per al titular; preferim itineraris reals, competències transversals, pràctiques, cooperativisme també, connexió amb el teixit productiu i amb la transició ecològica. Per tant, menys màrqueting i més oportunitats reals.

Nosaltres farem el que cal amb política útil, a favor del que ajuda de debò, de la simplificació administrativa, de l'acompanyament útil i dotat, de la revisió seriosa dels programes d'ajuts i del suport a l'autoocupació juvenil rural, amb aquesta mirada integral, però en contra del paquet ideològic de rebaixa fiscal indiscriminada i de l'eliminació de tributs i taxes.

I acabo. Això no va de d'aplaudir els autònoms; avui va de triar quin país volem. El PP proposa el seu de sempre: menys sector públic i més espavili's. Els Comuns proposem una altra cosa: menys burocràcia, més drets, més protecció i una economia de proximitat que pugui respirar sense por, perquè la gent que sosté el dia a dia mereix estabilitat, no incertesa, i perquè defensar les persones autònomes no és aplaudir-los, és posar-los al centre amb drets, amb temps i amb un horitzó de futur.

I acabo aprofitant... Senyor Ramírez, miri, la qualitat d'un comerç no depèn de la raça de qui ostenta la seva titularitat ni de l'idioma en què està retolat: depèn de les mesures de suport que rebin de l'Administració. I, en aquest sentit, si defensen aquestes mesures de suport, vagin en compte que després no els hi vingui l'amo a tocar-los la cresta i dir que estan intervenint el mercat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defenseu la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Mira, segueixo per on ha acabat el diputat Mijoler. A mi em sembla que és una mica de psicoanàlisi la situació de: hem de demanar que hi hagi ajudes, una oficina, acompanyament als autònoms, la qual cosa es diu «intervenció de l'Estat» de tota la vida, però després no volem que hi hagi impostos i aquelles coses que fan possible aquest tipus d'activitats. És a dir, facin-s'ho mirar en algun moment. També, perquè fan una intervenció en la qual parlen de lo malament que ho passen els autònoms, cosa que, per cert, compartim. Diuen que no tenen drets laborals, que no tenen moltes de les assistències que sí que té el treball de caràcter assalariat a la seguretat social, que si es posen malalts no poden seguir, que si no facturen aquell mes..., etcètera, cosa que compartim. Però, simultàniament, és un model que volen promocionar. O sigui, si es diu, que és cert, tan malament la gran majoria dels autònoms, per què –la foto amb el flaix ha quedat rara– hauríem d'estar promocionant aquest model?

Nosaltres votem pràcticament a favor o ens abstenim en moltes de les qüestions que planteja aquesta moció del PP. En la que ens abstenim és bàsicament perquè es

plantegen reduccions als trams més baixos de renda d'aquests autònoms –hi estaríem d'acord–, però no s'acompanya de que s'apugin..., perquè també existeix una forma més minsa, però existent, d'autònoms que facturem moltíssim –si és que passa– i que hauríem de poder, el tram, apujar-lo, perquè s'han d'anivellar aquest tipus de sistemes. Aquestes són les coses en les quals ens abstenim.

Votem a favor de tot el que són mesures que afavoreixen que tinguin un millor sistema de protecció i votem en contra de que es promocióni això –per exemple, municipis rurals–, perquè no té cap mena de sentit que si realment –que és així– unes formes de treball que tenim, que han tingut a veure molt amb la desregularització i amb l'economia de plataforma, lo que fem sigui promocionar-les. Sobretot perquè semblaria que aquí ningú s'està mirant que l'autoocupació –ser autònom– és especialment alta en sectors dels que vosaltres dieu que són poc qualificats i que tenen rendes més baixes; que això és el que està passant en aquest país. De fet, un terç dels autònoms han de plegar abans dels tres anys i només la meitat porten més de cinc anys. Aquesta és la situació real. La situació real és cruïssima. Però si és cruïssima el que hem de fer és poder donar el màxim suport i seguretat a aquesta gent perquè no tingui per què ser la forma de treball. Perquè el que passa és que els autònoms viuen a les fosques del sistema laboral que hem pogut anar teixint a través de l'organització.

Per tant, mesures que haguessin estat molt bé? Home, doncs que tornem a fomentar que hi hagi cooperatives de gremi, perquè igual que hi ha bufet d'advocats..., perquè, per sort, encara no ha arribat la plataforma a aquest marc, cosa que ja veurem si passa, si segueixen avançant segons quins partits, perquè demà podrien estar així. Igual que tenim bufets d'advocats, en poguéssim tenir de dissenyadors, de periodistes, de *riders*, vull dir, de tota una sèrie de formes de treball, que avui dia es troba cadascú ell sol havent de negociar amb el seu client; és a dir, es troba en una situació molt pitjor que la gran majoria dels assalariats. És la trampa que ens hem trobat sempre, que és: tu vas a demanar una feina i és molt difícil negociar si hi ha mil persones darrere teu que podrien agafar-la en pitjors condicions. I per això tenim organitzacions com els sindicats. Què passa amb els autònoms? Que moltes voltes no hi ha la força col·lectiva per poder fer aquests guanys. I això és un problema, perquè els ofega tota una sèrie de proveïdors de treball que els hi paguen les factures al final, els ofega la burocràcia... Sí, en aquest sentit, nosaltres sempre ens hem mostrat a favor de disminuir i eliminar aquesta burocràcia.

A mi em sap greu que el diputat de VOX, no ho sé, tingui alguna mena de problema. Si no va aprendre català, m'ho explica, jo li adapto, eh? Però la CUP, primer, no hem governat; per tant, la situació dels autònoms té molt poc a veure amb lo que nosaltres expressem. Dos: no estem a l'Estat. No hem tingut a veure amb les últimes regularitzacions. I tres: aquí sempre hem estat a favor dels treballadors. Si vostè troba una sola declaració en la que jo digui el contrari, me la porta i, a partir d'aquí, no sé, intentem discutir com si fossin persones. Però nosaltres el que estem dient és que no, no té sentit, a través d'una moció, abaixar només les rendes més baixes si no apugem les més altes.

Fora d'aquí? Endavant. Endavant a eliminar gran part de la burocràcia. Endavant que no hagin de ser facturacions de caràcter trimestral, que l'únic que fan és que s'hagi d'encarir perquè s'ha, normalment, de parlar amb uns gestors. Endavant amb tot això i endavant amb promocionar altres formes que no siguin la d'estar sol en aquest sentit.

A mi m'agradaria saber si estan a favor d'això: fomentar cooperatives de gremi, fomentar que hi hagi marcs de convenis laborals a sectors com el de la cultura, que moltes voltes s'han de fer passar per falsos autònoms. I, per cert, en tot això, parlarem de tu a tu el dia que vinguin aquí a defensar lo que van ser els falsos autònoms, com els *riders*, i a defensar tota aquesta gent que està pràcticament sola, que aquests

no els importen gens. Ens hem trobat moltes vegades molts sols defensant segons quines formes de falsos autònoms. Per tant, a mi, lliçons de treball, les justes.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

S'han succeït governs de diferents colors polítics, però mai no s'han resolt els problemes de fons dels autònoms. L'excessiva complexitat administrativa, la multiplicació de tràmits, els requisits documentals redundants, la manca d'un sistema simplificat i estable, la desburocratització que necessiten aquests professionals no ha set prioritat ni objectiu per a cap dels governs que n'han tingut l'oportunitat i la competència.

Fundar una microempresa o donar-se d'alta com a autònom continua sent una veritable cursa d'obstacles administratius. Mentre ells pensen només en poder començar a treballar, l'Administració els ofega amb tràmits inicials: alta a Hisenda i a la seguretat social, definició de la base mínima de cotització, estimació d'ingressos i retencions a l'acció del règim d'IRPF, presentació trimestral d'IVA, model 130, 303, 390, acompanyats, això sí, dels primers pagaments. El pagament del IAE, les llicències d'activitat o d'obertura, la presentació de certificats tècnics d'adequació, la comunicació prèvia, la gestió de residus comercials i la inscripció obligatòria al registre de productes o de residus. Un autèntic *escape room* que no sembla que faciliti ni premiï l'emprenedoria.

El sistema de cotització dels autònoms, que es va instaurar com a model progressiu segons els ingressos reals, ha suposat a la pràctica un increment remarcable de tràmits. Els autònoms es veuen forçats a preveure els ingressos anuals, a escollir un tram de cotització, a modificar-lo fins a sis vegades si varien els rendiments i a afrontar una regularització final que no sempre coincideix amb els càlculs declarats. Això genera desconfiança.

Molts professionals denuncien, de fet, manca de transparència en el còmput de despeses i rendiments nets, especialment en activitats amb ingressos amb gran variabilitat. La burocràcia consumeix temps i recursos i obliga molts autònoms a contractar serveis de gestoria que no calien abans, incrementant així costos i afectant, per tant, la viabilitat del negoci. Això sense comptar les sancions i recàrrecs que hi poden haver en cas d'errada involuntària o de retard en la presentació de documents. Una autèntica gimcana administrativa que es veu agreujada per una fiscalitat injusta i abusiva. Un autònom amb 34.000 euros bruts anuals obté aproximadament 19.200 euros nets; és a dir, està sotmès a una pressió fiscal del quaranta per cent. És just treballar 159 dies l'any només per pagar impostos?

Per si la situació no fos prou complicada, l'obligatorietat d'avançar l'IVA de factures que no s'han cobrat, assumint un cost financer extra, empitjora encara més la solvència de tots aquests professionals. Mentre els autònoms i microempreses són reconeguts com a motor econòmic, productiu i ocupacional, la seva activitat esdevé un camp de mines constant. Sense xarxa de seguretat real, sense horaris acotats ni estables, sense salaris garantits i assumint amb el patrimoni particular els riscos operacionals del negoci, i tot i així, el sistema fiscal i tributari els tracta com si fossin empreses amb múscul financer.

Igual que Catalunya, els autònoms del país pateixen un saqueig fiscal recurrent, paguen molt i se'ls retorna ben poc. Se'ls obliga a assumir quotes fixes, fins i tot quan, per culpa d'una operació, malaltia greu, accident o baixa mèdica no poden treballar. No en facturen ni cinc, però, en canvi, l'Administració no els eximeix de res. Quan un treballador assalariat es posa malalt i no pot treballar, no deixa de rebre la prestació ni l'empresa el dona de baixa de les cotitzacions. Per tant, aquí hi ha un greuge comparatiu evident.

Si la quota d'autònoms és el preu que es paga per exercir una activitat econòmica, Hisenda no l'hauria de percebre quan aquesta activitat deixa de produir-se. Davant causes mèdiques acreditades, exigir el pagament d'aquest import no és sinó afegir pressió i angoixa al professional afectat. Són treballadors, per més que vostès els percebin com una font inesgotable de recaptació. No demanem que s'implantin privilegis per als autònoms. Demanem que s'erradiquin les discriminacions que pateixen avui dia. Demanem que s'imposi el seny i l'ordre.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Gràcies, president. Doncs mirin, les coses són com són. El Partit Popular és l'únic grup parlamentari que, des de l'inici de la legislatura, ha presentat un conjunt de mesures de protecció i de foment per solucionar els problemes dels autònoms i que ara hem ampliat en aquesta segona moció i els demanem el seu suport. I amb aquesta finalitat voldria fer diverses reflexions.

El Partit Socialista i Esquerra Republicana no es limitin a només programes d'ajuts, perquè només beneficien una petita part del col·lectiu i, de fet, la majoria dels autònoms no saben ni que existeixen. Calen mesures d'incentiu fiscal dirigides a totes les persones autònomes amb rendes baixes i mitjanes; rebaixar les cotitzacions als autònoms a l'inici de l'activitat, en situacions excepcionals i per possibilitar la conciliació familiar, i també una administració propera i amb tràmits fàcils. Cap autònom entendrà ni acceptarà que votin en contra aquestes mesures que els hi hem proposat, perquè les necessiten, són eficaces i assumibles, tant si són de competència autonòmica com estatal, on, per cert, Esquerra Republicana pot influir perquè és soci de govern en ambdues administracions.

A Junts agrair-los l'esmena presentada per incorporar la reforma de l'IAE i, al mateix temps, per tenir aquesta visió estatal, perquè en el cas que es faci beneficiarà a tots els autònoms espanyols. I, per cert, parlàvem de que són un mur de contenció davant del Govern de Pedro Sánchez. Doncs llavors donin suport a la moció de censura.

A VOX, agrair-los les dues esmenes que hem transaccionat, especialment per incorporar la reducció de les quotes als autònoms que viuen en municipis petits. I també un doble agraïment per no mencionar la més que discutible prioritat nacional. I, senyor Ramírez, vostè ha criticat avui el Govern del senyor Rajoy, però llavors el seu partit, en aquell moment Ciutadans, per què no va pactar els pressupostos amb ell? És a dir, al contrari, no?, és a dir, per què va pactar, de fet, els pressupostos amb ell? *(Alguns aplaudiments.)*

I ja per últim, president. Als comuns no els podem agrair res, no?, perquè fins ara, doncs, no és que no hagin presentat cap esmena, no han presentat cap proposta a favor del treball autònom. Però menys mal que tenim els comuns portant la cartera de Treball en el Govern...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Míriam Casanova Domènech

...d'Espanya. que així ens va.

Molt bé; doncs moltes gràcies, president.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el següent punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'increment del cost de la vida a Catalunya

302-00182/15

El divuitè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'increment del cost de la vida a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga i Domènech.

Joan Garriga Domènech

Gràcies, president. Bona tarda, senyors diputats. Bien, los catalanes cada vez lo tienen más difícil para llegar a fin de mes y esta moción es una buena oportunidad para hablar de ello, para poner en el centro de los debates a los trabajadores y a las familias, para hablar de aquellos catalanes que se ven abandonados por las administraciones públicas y una buena oportunidad, en definitiva, para hablar de todos aquellos que ya no pueden más.

Presentamos esta moción tras una realidad muy dolorosa. En cincuenta años se han cargado la clase media. Trabajar no te garantiza llegar a fin de mes y esto es un auténtico drama –trabajar no te garantiza llegar a fin de mes. La vivienda es un drama y las familias cada vez son más pobres. Y ustedes sacan pecho, sacan pecho de grandes cifras que lo reflejan es que a las multinacionales extranjeras les va muy bien, pero no a los trabajadores ni a las familias españolas.

Datos reales y rigurosos, yendo a la realidad, que esta no perdona su gestión. Salario medio anual en Cataluña hace quince años, 2010, bruto: 25.000 euros. Oye 1.700 netos al mes. No estaba mal, hace quince años. Ahora ha subido un veinte por ciento. Suena hasta halagüeño, ¿no? Son 31.515 euros al año de bruto, neto 2.100 –no te dan–; 2.100 euros no te dan. No te alcanza ni para el alquiler, la hipoteca y los gastos de la vivienda. Es decir, el salario medio, ha subido un 20,2 por ciento. ¿Pero saben cuánto ha aumentado los servicios esenciales básicos? ¿La vivienda? ¿Los suministros? Van a flipar. Si los sueldos es un veinte por ciento, en quince años la luz un ciento cuarenta y seis por ciento; el aceite de oliva, un ciento cuarenta por ciento; el gas, un ochenta y seis por ciento; la vivienda en alquiler, un ochenta y uno por ciento; el arroz, un cincuenta por ciento y el pescado, un treinta y seis por ciento. El resultado de sus políticas es auténticamente devastador. *(Alguns aplaudiments.)*

Son sus datos y son sus políticas, las que implementan los socios que están en permanente conversación. Porque, según los datos del Idescat, bajo su Gobierno, el cuarenta y ocho por ciento de la población catalana tiene dificultades para llegar a fin de mes –sus datos, Idescat–, y uno de cada cuatro catalanes está en riesgo de pobreza.

¿Y qué hacen ustedes ante esta emergencia, aparte de reír como el señor Cid? Convertir Cataluña en un infierno fiscal, que castiga a trabajadores y familias, para seguir derrochando en sus obsesiones y sus caprichos. Porque la sanidad, la educación, la seguridad, las infraestructuras están cada vez peor, también por culpa de esa inmigración descontrolada que ustedes fomentan cada día. *(Aplaudiments.)*

Por eso en VOX exigimos justicia social. Y para eso exigimos medidas fiscales justas, urgentes, para ayudar a llegar a fin de mes, con dos líneas de trabajo. Primero, no castigar el consumo. Cuando vas con el carrito del supermercado, que te cueste menos, que el IVA no te castigue esa compra diaria. Y cuando ingresas, con esa ilusión que tienen los padres de familia, la nómina para ver si ya puedes atender algún recibo que has tenido que devolver, ¡coño!, que tengas más, que no te lo castigue el IRPF mensual de la Generalitat y del Estado.

Dos líneas. El IVA, cero por ciento en productos alimentarios básicos. No hagan negocio con esos puntos básicos. Segunda línea: del IRPF, exentos, exentos para menores de 22.000 euros. Para los que no están forrados, menos de 22.000 euros, la propuesta de VOX es exentos de IRPF.

Y, por supuesto, dos líneas de trabajo también fundamentales para esa justicia social. Deducir, deducir por inversión en vivienda habitual y gastos de alquiler. Es impresionante, lo hemos dicho varias veces. No nos cansaremos de repetirlo. La cuota de En Comú Podem te desgrava, pero tu alquiler para poder vivir con tu familia, esto no te desgrava. Es muy injusto. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, por supuesto, prioridad nacional en ayudas sociales. Basta de que lleguen los de fuera y tengan beneficios y ayudas sociales. *Primer, els de casa.* Primero, nuestros vecinos. Y para hacer posible esta rebaja fiscal, ¿qué hay que hacer? Pues no hace falta tocar sanidad, educación, seguridad, vivienda social e infraestructuras que me dijo la *consellera*; pero sí valentía, energía y tijeras para reducir la Administración pública, para recortar el gasto superfluo, para acabar con los chiringuitos, para eliminar las subvenciones, para suprimir el rescate a sus medios de comunicación y para depurar esas ayudas al exterior que no sirven para nada a los catalanes.

En resumen, tijeras para sus chorradas y así poder bajar el IVA y el IRPF, y de esta manera ayudar de manera urgente a que los catalanes y las familias y los trabajadores lleguen a fin de mes.

Y si ustedes votan en contra, allá ustedes, porque es de VOX, no pasa nada. Lo presentan ustedes y nosotros votaremos a favor. A ver si tienen lo que no suena. Y, si no, olvídense del voto de trabajadores y familias, porque Roma, los trabajadores y las familias no pagan traidores.

Gracias.

El president

El Grup Parlamentari Mixt hi ha presentat una esmena de supressió i una altra d'addició, i per presentar-les, té la paraula la seva presidenta, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Famílies que han de dedicar més de la meitat dels seus sous al lloguer, jovent que no pot emancipar-se, treballadors que no arriben al cap del mes i uns serveis socials col·lapsats. Davant aquesta realitat quotidiana, la moció planteja un debat necessari: la implantació d'un sistema de priorització més just, més transparent i centrat en els ciutadans que sostenen el país.

És perfectament legítim i lògic demanar que l'arrelament, la contribució fiscal i el compromís amb la comunitat puntuin a l'hora d'accedir a determinades ajudes i prestacions; és quelcom que països del nostre entorn practiquen sense cap controvèrsia. Es tracta de prioritzar, d'ordenar, de defensar els drets i interessos dels nacionals. A on l'extrema esquerra hi veurà discriminació; nosaltres hi veiem seny, sostenibilitat i viabilitat econòmica.

Normativament i legalment, algunes de les mesures de la moció són perfectament aplicables amb les competències delegades actuals: simplificar procediments, unificar finestres de tramitació, fixar criteris d'arrelament dins del marc legal vigent, incrementar inspeccions i controls per evitar usos fraudulents de les prestacions. Tot això, aquest Govern ja podria fer-ho ara mateix si hi hagués valentia i voluntat política.

Però la moció també inclou mesures que no són possibles mentre continuem subordinats a l'Estat espanyol. Sense independència no podem definir un sistema propi d'entrada al país ni criteris i condicionants de regularització; no podem establir criteris d'accés a les prestacions basats en anys de residència efectiva o contribució continuada. Com podem mantenir o recuperar l'estat del benestar si no tenim veu ni vot en la pressió demogràfica i administrativa que estem patint?

Algunes de les propostes polítiques incloses al text són extraordinàriament llamineres. Tothom vol pagar menys impostos, tothom signaria a ulls clucs una rebaija generalitzada de tributs, però és d'il·lusos pensar que aquesta rebaija arbitrària,

quantiosa i generalitzada no tindria conseqüències ni afectacions en els serveis públics d'aquest país. La qualitat i eficiència d'aquests serveis per força se'n ressentiria.

Els impostos són necessaris, el mecanisme bàsic que permet que una societat gaudeixi de serveis i d'igualtat d'oportunitats. I, sí, els catalans patim una pressió fiscal indecent i excessiva, que mina la nostra capacitat d'estalvi i que ens arrabassa competitivitat. És evident que cal revertir-ho, però potser no amb fórmules tan dràstiques com les que proposen aquí.

Saben quan podrem permetre'ns recaptar menys i rebaixar la pressió fiscal dels nostres contribuents? Quan l'Estat espanyol deixi de robar-nos.

I no hem sabut veure enlloc que reivindicuessin la fi d'aquest saqueig fiscal que patim i que ens condemna a l'infrafinançament. La pregunta és inevitable: si s'apliqués el que proposen aquí, qui pagaria la factura? Perquè si ningú està disposat a pagar-la, del que estem parlant és de retallades en els serveis bàsics i imprescindibles. O això o és que pensen directament en la privatització.

La seva narrativa és engrescadora, però si ens prometen reduir tant els impostos, també ens haurien d'explicar què deixaran de finançar, quines necessitats no són prioritàries. I estarem d'acord, eh?, en que es poden eliminar desenes de guinguetes i rescatar els milions d'euros que aquest mal Govern inverteix en programes de cooperació internacional, en la immigració il·legal o en mitjans de comunicació afins. Però seria suficient per poder erradicar tots els impostos que proposen i mantenir uns serveis públics de qualitat?

Governar no és competir per veure qui promet menys càrregues fiscals, sinó assumir amb maduresa que la vida en societat implica obtenir drets i complir deures. Cadascun d'aquests drets s'ha de finançar adequadament. En aquesta moció, vostès venen un país que, pagant impostos de paradís fiscal, ofereix serveis nòrdics i això, es miri per on es miri, és ciència-ficció.

El president

A continuació, poden fixar llur posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I per fer-ho, en primera instància, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Noemí Nieto i Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

President... Diputades, diputats, avui parlem d'una realitat que afecta directament milers de famílies del nostre país: l'augment del cost de la vida i la pèrdua sostinguda de poder adquisitiu. Parlem de la cistella de la compra, però també de l'habitatge, del transport, de l'energia i dels serveis bàsics, de tot allò que determina si una família pot viure amb dignitat o no.

Comparant l'any 2025 amb el 2020, després de la pandèmia i de la guerra d'Ucraïna, amb gran afectació als preus de l'energia, els cereals i la introducció d'aranzels, veiem que els preus generals d'alimentació i dels béns essencials han pujat notablement: la cistella de la compra un trenta per cent; els habitatges un vint; l'energia un disset per cent. Mentre que els salaris no han pujat al mateix ritme, una mitjana del set per cent. El resultat és clar: el 2025 la majoria de treballadors han perdut poder adquisitiu.

Això té conseqüències greus: augment de la pobresa, consolidació dels treballadors pobres i, per primera vegada de manera evident, empobriment de la classe mitjana. Famílies que fins fa poc vivien amb estabilitat avui han de renunciar a consumir, estalviar o fins i tot a cobrir necessitats bàsiques. Davant d'aquesta situació, la resposta dels governs socialistes i de Sumar i els Comuns ha estat clarament insuficient.

No deflactar l'IRPF en un context inflacionari i continuar incrementant la pressió fiscal a persones autònoms i empreses, és una combinació que asfixia famílies i empreses, redueix el consum, frena l'activitat econòmica i debilita el teixit productiu.

També hem vist com moltes polítiques d'habitatge marcades pel model Colau i que el Partit Socialista ha comprat, lluny de resoldre el problema, l'han agreujat: menys oferta i preus més alts.

Necessitem un canvi de model econòmic i més eficiència de l'Administració. No podem basar tota la política salarial en l'increment del salari mínim interprofessional, mentre els salaris més freqüents a Catalunya es devaluen. El salari mínim ha de ser un llindar de protecció; no el destí de la majoria de treballadors. Quan els salaris s'apropen al salari mínim, no estem avançant; estem empobrint el conjunt del mercat laboral.

Aquesta setmana, el president Sánchez deia que als espanyols els rendeix l'increment del salari mínim. En realitat, assumir que el salari desitjat són 1.200 euros al mes i celebrar-ho com un èxit és assumir el fracàs del model productiu, i més a Catalunya, amb un cost de la vida superior a la resta de l'Estat i una balança fiscal negativa. Que ho preguntin als joves, que cada dia estan més ben formats, però amb menys expectatives laborals i familiars.

Les polítiques laborals actuals de Sumar i PSOE han estat contraproductives per fomentar l'increment de salaris: increment de les cotitzacions socials per sobre l'IPC, un trenta per cent en cinc anys; increment de permisos suportats cent per cent per les empreses i un absentisme del set per cent. Davant d'això, les nostres propostes són clares.

Primer: alleugerir la càrrega fiscal sobre les famílies i les classes mitjanes, deflactant l'IRPF i evitant que la inflació es converteixi en un impost encobert. Segon: ajustar la pressió fiscal sobre les empreses productives i reduir la burocràcia a la qual estan sotmeses, perquè puguin créixer i invertir i assumir increments salarials reals i sostenibles. Tercer: apostar per un model econòmic d'alt valor afegit basat en la innovació, la tecnologia, la indústria, el coneixement i el talent; en conseqüència, sous més alts. Quart: polítiques d'habitatge que incrementin l'oferta, especialment de lloguer, perquè sense oferta no hi ha preus assequibles. Cinquè: combatre la pobresa de manera estructural, amb ocupació de qualitat i salaris dignes, no només amb polítiques socials. I sisè: ampliar la producció d'energia a Catalunya.

No té cap sentit parlar de creixement econòmic mentre el PIB *per capita* s'estanca, el vint-i-cinc per cent dels infants viuen en risc de pobresa. Això no és progrés. A més, el canvi tecnològic que vivim pot ser una amenaça per al mercat laboral si no s'afronta bé, però també pot ser una gran oportunitat per transformar el nostre model productiu i generar ocupació de qualitat. Ho hem de fer lluny dels populismes, lluny de les receptes fallides de l'extrema esquerra i lluny de les propostes irresponsables de l'extrema dreta que volen desmantellar l'estat de benestar.

Catalunya és un país d'esforç, d'emprenedoria i de talent, només demana capacitat de decisió i no ser ofegat fiscalment. Perquè sense classe mitjana no hi ha cohesió social i sense cohesió social no hi ha futur.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernàndez.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Diputades, diputats, conselleres, en veure la interpellació de VOX, fa quinze dies, sobre l'increment del cost de la vida, he de dir que ens va generar curiositat veure quina moció plantejarien i quines mesures ens plantejarien. Perquè és ben cert que el cost de la vida és una problemàtica que preocupa les llars catalanes i les preocupa amb raó, perquè cada cop és més difícil omplir la cistella de la compra o sufragar el material escolar o qualsevol de les despeses més bàsiques que les famílies treballadores tenen. I ja no parlem de pagar el lloguer o el que tris-

tament sembla una absoluta utopia per a moltíssimes persones, que és poder accedir a un habitatge en propietat.

Tenim un país on, malgrat que les xifres macroeconòmiques –i ens cansen de sentir-ho en aquest hemicicle– són bones, el cert és que aquesta bonança econòmica no arriba al gruix de les famílies, no arriba a la gran majoria de persones, que veuen com la inflació i com el cost de la «vivenda» es mengen la seva capacitat econòmica.

Però com que fa massa temps que els coneixem, senyors de VOX, per saber que aquests problemes en general no els preocupen... De fet, els diputats i les diputades que estem a la Comissió d'Economia ja sabem que a vostès només els preocupa una cosa en l'àmbit econòmic, que és rebaixar els impostos als que més tenen. Per tant, aquesta curiositat en veure què proposaven no ens ha decebut gens ni mica. Una moció que s'encapçala sobre l'increment del cost de la vida, però que a l'hora de la veritat del que parla és de rebaixes fiscals, i la resta de punts zero concrecions, res.

Dels catorze punts, vuit punts i cinc subpunts proposen rebaixar impostos. Alguns els proposen rebaixar més d'una vegada. I és que el seu text és l'exemple perfecte de la buidor del seu discurs: un toc de racisme per emascarar una agenda que només beneficia els més privilegiats.

Per abaixar els costos dels aliments, vostès no reforçaran les lleis de consum ni treballaran per tenir unes distribuïdores d'alimentació que paguin un preu just a agricultors i ramaders i que no facin arribar els productes als consumidors inflats de preu. Vostès tampoc..., si tinguessin de debò..., estiguessin, com diuen, compromesos amb aquesta dificultat de les famílies i volguessin rebaixar el cost de la vida, fa una estoneta haguessin votat a favor de «topallar» el preu del lloguer de forma efectiva. En lloc d'això, insisteixen a rebaixar l'IVA, quan està més que demostrat que les rebaxes d'impostos directes el que acaben fent és repercutir en beneficis més alts per als que més tenen i no provoquen baixades de preus a qui ho necessita. Per tant, la qüestió és saber si aquests diners de l'IVA serveixen per garantir l'estat del benestar o incrementa el benefici personal d'algú dels que més té.

També fan propostes estrella, com el retorn de deduccions fiscals, que tenen un caràcter claríssimament, i està comprovat, enormement regressiu. Fins i tot s'han inventat una deducció que jo en diria una «deducció Opus», en podríem dir, on apliquen una reducció del quatre per cent de l'IRPF per descendent, sense preocupar-los la renda del subjecte passiu que la pateix ni topall per a descendents.

Aquesta proposta que vostès fan del vint-i-cinc per cent per a aquells que menys cobren d'IRPF, on hi resten un quatre per cent per a cadascun dels fills sense tenir topall, vol dir que, en el seu moment, el president Pujol hagués hagut de pagar menys quatre per cent d'IRPF, que suposo que li haurien descomptat d'algun altre tribut. O que un contribuent com el senyor Fainé pagaria un cinc per cent d'IRPF, que ja es veu que és absolutament just i que és una mesura absolutament progressiva amb els que tenen menys.

Des d'Esquerra no podem estar més lluny. Entenem que els impostos són imprescindibles per sufragar l'activitat comuna, perquè els que més tenen contribueixin vers els que més ho necessiten, redistribuint riquesa i oferint serveis públics de qualitat per garantir el benestar i el progrés de la ciutadania.

Vostès no pensen en la majoria que no arriba a final de mes, sinó que pensen en la minoria privilegiada que es beneficia d'aquesta situació, i les seves receptes només van destinades a consolidar el poder econòmic i social d'aquests privilegiats.

Hi ha molts ciutadans que no arriben a final de mes, però el seu problema no són els impostos. El problema són aquells que especulen amb l'habitatge o que especulen intermediant en els preus de la cistella de la compra. El seu problema no són les cotitzacions socials, que sort que tenim cotitzacions socials per sufragar pensions o permisos quan no podem treballar, sinó uns salaris massa baixos i uns beneficis, fruit de l'especulació, massa alts. El seu problema no és el que vostès estan plante-

jant aquí, els impostos, sinó que és realment un sistema econòmic que no acompanya les famílies.

I, president, deixi'm acabar amb una frase. Acabo. Veient les esmenes presentades, no es pot més que dir que és ideal parafrasejar Josep Pla dient que res s'assembla més a un feixista que parla castellà que un feixista que parla en català.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Gràcies, president. Des del Partit Popular compartim la preocupació pel fet que cada vegada més famílies catalanes no arriben a final de mes, perquè amb les nòmines no cobreixen les despeses bàsiques.

Davant aquesta realitat, ja hem dit més d'una vegada que és inacceptable que les llars catalanes, i especialment les més vulnerables, estiguin fent un gran esforç per adaptar-se a la inflació d'aquests anys i que aquest esforç no sigui compartit per l'Administració, que, contràriament, aprofita per recaptar més, reduint la capacitat econòmica real de les llars.

És immoral que la Generalitat hagi rebut 3.400 milions d'euros més en el tram autonòmic de l'IRPF el 2024 i 25 fins a l'octubre a costa d'empobrir les famílies. Així mateix, és immoral que el Govern de Pedro Sánchez hagi aprofitat també per recaptar més en IRPF, cinc-cents euros més a l'any per família, per no actualitzar el cost de la vida, els mínims personals i familiars exempts de tributació, segons els càlculs realitzats pel Registre d'Assessors Fiscals, i tenint en compte que aquests mínims no s'han posat al dia des de l'any 2015.

És ben sabut per tothom que el Partit Popular defensa rebaixar l'IRPF a les famílies i hem presentat nombroses propostes com revisar el mínim familiar, rebaixar el tipus impositiu en els trams de renda baixa i mitjana, doblar la deducció per lloguer de l'habitatge habitual, doblar la deducció per naixement o adopció de fill o filla o per acolliment, i aplicar la deducció per adquisició de material i menjador escolar dels fills.

Ara bé, la proposta de VOX comporta un canvi radical en l'IRPF, tant en els trams com en els tipus, que va molt més enllà de la voluntat d'adaptar-se al cost de vida. Ja entenem, doncs, que és època, no?, de fer la carta als Reis, però en política creiem que hem de ser rigorosos i responsables, i no podem posar en perill els serveis públics d'atenció social, salut, educació i seguretat, els serveis bàsics.

Així, doncs, ens abstindrem en els punts referents a la dràstica reforma de l'impost sobre la renda, però votarem a favor en els punts centrats en ampliar o aplicar noves deduccions en aquest impost.

Respecte a l'IVA, som partidaris d'aplicar mesures contra la inflació reduint el tipus de l'IVA en productes bàsics. Recentment, i per iniciativa del Partit Popular, el Senat ha aprovat reduir l'IVA del deu per cent al quatre per cent per a la carn, el peix i les conserves, i eliminar-lo per a la llet, formatges, ous, fruites, verdures i llegums des de l'1 de gener del 2026; però, posteriorment, la Mesa del Congrés va acceptar el veto del Govern de Pedro Sánchez per impedir que aquesta rebaixa de l'IVA en productes bàsics es pogués fer realitat. I en sis ocasions el Partit Popular ha proposat al Congrés la rebaixa o la no pujada de l'IVA en la llum, el gas i l'aigua.

Per tant, votarem a favor dels punts de la proposta de VOX basats en reduir o eliminar, fins i tot, el tipus de l'IVA sobre béns i serveis essencials. Però no ens facin una altra carta als Reis demanant que el tipus general passi del vint-i-u per cent al divuit per cent, que tots sabem que no és viable.

En definitiva, des del Partit Popular compartim la necessitat d'establir rebaixes selectives en els dos grans impostos estatals, l'IRPF i l'IVA, dirigit a les famílies

amb rendes baixes i mitjanes per compensar els efectes de la inflació. Però no compartim la reforma radical i generalitzada que VOX proposa en l'IRPF i l'IVA, que faria trontollar els serveis públics bàsics. La solució a l'infern fiscal no pot basar-se mai en el populisme fiscal.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Miri, fa dies que hi dono voltes, que cada vegada és, no?, més complicat defensar la democràcia i el sistema parlamentari, perquè, en realitat, el debat no existeix. És a dir, si algú busca al diccionari què vol dir «parlament», què vol dir «parlamentar», segurament surten diferents paraules: negociar, crear una avinença, fer concessions, fins i tot entre adversaris. Però jo crec que fa molt de temps el Parlament s'ha convertit, segurament per a vostès, bàsicament, només en un plató de televisió.

Vostès venen aquí, vomiten el seu monòleg, després el tallen, i que després l'algoritme del seu estimat senyor Elon Musk faci la feina. I, de fet, a vostès el cost de la vida els importa entre res i zero.

De fet, si jo li pregunto al senyor Garriga quant val un tallat o quant val el metro, no en té ni idea. I segurament a vostès el cost de la vida relacionada amb el mercat de l'habitatge..., tampoc li importa res a vostè, perquè vostè, no?, *por la mañana diputado* i per la tarda gerent d'una empresa que bàsicament –ho diu la declaració de béns del Parlament de Catalunya– al que es dedica és a la gestió de patrimonis immobiliaris.

I avui he pensat: «Miri, jo faré el mateix que fan vostès», que és que vostès venen aquí i la moció pot anar de qualsevol cosa, avui, teòricament, del cost de la vida, i vostès parlen del que els hi interessa.

I jo he pensat: «Miri, avui explicaré què és VOX a la gent que ens està veient, que segurament té dificultats per arribar a final de mes pel cost de la vida.» Mira, vostès són una màfia, i només cal veure el que és Revuelta. Perquè, mirin, frases literals, eh?, frases literals seves.

El president

Senyor Cid, a l'hora d'utilitzar adjectius, li demano el mateix criteri que utilitzem amb...

David Cid Colomer

Perfecte. Molt bé. Les conclusions arribaran per si soles del que són i no deixen de ser. Miri, diuen –el cost de la vida, eh?, sí, sí–: «Hemos pedido dinero para la dana y no lo hemos gastado en la dana.» Efectivament: 224 morts, el cost de la vida.

Següent frase, titular: «Tenemos que adelantarnos, antes de que salga el titular, que estamos metido en esto.» El cost de la vida.

Després comencen amb les solucions –perquè vostès diuen que volen solucionar el cost de la vida; sí, sí, sí–: «Contratemos a un abogado. Hacernos una puta foto» –literal– «Se lo podemos dar a los viejos de Paiporta.»

La quarta: «Nos hacemos un Alvis.» La cinquena –aquesta és la que m'agrada més per al cost de la vida–: «Decimos que hemos limpiado algunas casas o les hemos comprado alguna lavadora», literal. Això és el que són vostès, VOX.

I clar, quan acaba..., i el millor dels àudios que van sortint és el de la seva secretària general adjunta. No sé si el senyor Garriga, que, de tant en tant, té a bé d'acompanyar-nos quan no té feina com a secretari general de VOX, no sé si la coneix, la secretària general adjunta. Diu: «Este partido» –aquesta és boníssima– «es la casa de Tócame Roque.» Boníssima, eh? –boníssima.

I després hi ha..., aquesta ja és de traca final –també, el cost de la vida, que els preocupa molt–, és: «Este partido debe empezar a funcionar de manera que todo sea más profesional i» –el remat final– «limpio» –limpio.

Perquè a vostès els arrebossa la merda per les orelles. I clar, al final, la cosa més divertida és quan vostès fan veure que «por Revuelta no me viene nada» –diu el senyor Tarradas, que és un gran difusor, per exemple, dels seus tuits. O, en aquest cas, també la senyora Júlia Calvet, que està aquí al Parlament, que poden trobar tuits seus, per exemple, dient «¡atención!», eh?, retuitejant un tuit de Revuelta de «s'ha de convocar per intentar derrocar el Govern d'Espanya».

Vostès saben perfectament qui és Revuelta, eh?, bàsicament. Com saben perfectament qui és Disenso. No els hi agraden gaire els «xiringuitos», però els «xiringuitos» per cobrar sí que els hi agraden.

I les frases finals sobre què és i què no és Revuelta –això sí, molt preocupats pel cost de la vida– és: «Si van a donar, no vayan a hacerlo» –deien vostès– «a quien pueda acabar derivando su dinero en fiestas para inmigrantes ilegales o con alegres chicas de la Cruz Roja.» No, clar, molt millor que es quedin els calés de la gent de la dana per a vostès, per quedar-se'ls i repartir-se'ls.

I, al final, deia Abascal, retuitejant a Revuelta: «Esta es la España real.» No, miri, l'Espanya real és la que moltes vegades té dificultats per arribar a final de mes, fruit, precisament, de les polítiques que vostès defensen.

El que no és l'Espanya real són una colla de lladres, com són vostès, el que representa Revuelta i el que representa Disenso.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Els deixo una mica que respirin, perquè crec que els hi han passat una bona repassada, eh? (*Rialles.*) Jo intentaré lo de que això sigui un Parlament. Deien: «Les famílies no arriben a final de mes.» Correcte.

Mirem això. Dotze ous: el 2007, 0,89 cèntims; el 2016, un euro; el 2025, 3,10. S'ha més de triplicat. Patates: 2016, 50 cèntims; actualment, 1,89. S'ha multiplicat per quatre. L'oli: 2007, 2,79; 2025, 6,99. S'ha multiplicat per tres. Si eliminéssim completament l'IVA seguiríem sense tornar als preus anteriors.

Jo els hi he explicat moltes vegades, però com sembla que no funciona, hi torno, perquè lo de la pedagogia m'ho crec. L'IVA és un percentatge sobre un preu. Per tant, si lo que tenim és que els preus són molt alts, no es tracta de que traguem el percentatge sobre el preu, sinó que regulem el preu en el que estan.

Perquè em diran: «No, això és intervencionisme de mercat i la resta.» No, lo que ha sigut intervingut ha sigut el mercat, precisament, per uns grups empresarials, que a mi em sorprèn que em parlin de multinacionals estrangeres quan, precisament, són multinacionals estrangeres les que controlen gran part de la cadena alimentària global, i també la d'aquí.

Només de 2021 a 2022, els beneficis empresarials van pujant un setanta cinc per cent i un tres-cents per cent. Va ser l'etapa més dura d'aquesta inflació, a tal nivell que els economistes que no llegeixen, perquè amb tenir les vostres queixes, bé, ja en tenen prou, van denominar-ho d'una nova forma, perquè no s'havia vist fins ara, que és *greedflation*. És una forma d'inflació provocada per l'avarícia en beneficis empresarials.

Per tant, aquest rotllo que s'intenten gastar antiglobalista i a favor de les famílies cola «reguleres», perquè, en darrera instància, si les famílies no arriben a final de mes és, precisament, perquè no tenim prous lleis, com la que hem votat al principi del dia, que tenen a veure amb, sí, limitar aquestes multinacionals estrangeres que tenen nom i cognoms –Blackstone, BlackRock, Nestlé, Coca-Cola...–, però mai

van contra ells –mai van contra ells. No van contra les multinacionals estrangeres. Si no, tindriem l'habitatge de lloguer de veritat «topallat» a la meitat de lo que està actualment, i els preus de la cistella de la compra controlats, perquè hi ha coses de les quals tenim lo que es diu una «demanda inelàstica». No puc decidir no viure enlloc. Està bé, vull dir, o què volen, que la gent visqui dins els cotxes? Cosa que també passa, per cert. O no puc decidir deixar de menjar.

Els hi he posat tres elements que, a més, els hi haurien de semblar bé, perquè, ostres, són la truita de patates –nosaltres en diríem «truita espanyola». Ni tan sols volen que la majoria de la gent pugui accedir a aquestes coses, perquè ens estem gastant una barbaritat per fer aquestes compres.

Per tant, no em parlin d'Ucraïna quan no hi ha un sol informe que pugui justificar per què els ous, les patates i l'oli pugen per la guerra d'Ucraïna. Al contrari, tenim piles i piles d'informes d'economistes dient que això és lo que té a veure és amb beneficis empresarials.

A més, no vinguin aquí a dir que el problema són els impostos i que els volen derogar, de les famílies, perquè havíem estat aquí ja. Tots portem... Bé, no ho sé, jo porto un any que estic esgotada de fer els mateixos discursos una volta i una altra. Perquè els hem vist defensar aquí l'impost de les grans fortunes que afectava –«al tanto»– 322 catalans, 0,0004 per cent de la població catalana. S'han de treballar cent seixanta anys a Mercadona perquè et comenci a molestar aquest impost, perquè t'apliqui –cent seixanta anys. En canvi, a Joan Roig deu dies, vint-i-dos hores i quaranta-vuit minuts.

Per tant, si hi hagués aquí un enemic del conjunt de la classe treballadora, si hi hagués aquí un enemic d'aquestes famílies que diuen, d'aquest pare que li agradaria que, quan acaba la compra i ho va passant allà tot per la cinta, pogués tenir encara una mica de diners, aniria en contra de Joan Roig. Aniria en contra de Joan Roig, que estava enviant allà, a treballar a la dana, perquè..., bé, passés els riscos que hagués de passar, mentre els vostres estaven allà estafant diners a la gent que té encara una mica de solidaritat. No em vinguin aquí a fer discursos obreristes perquè ara tinguin un senyor que ha decidit que la via del partit és aquesta, perquè no cola. Perquè portem prou temps, prou temps escoltant-nos els uns als altres –o almenys jo els escolto– perquè quedi clar que tot això és mentida.

Per tant, si de veritat –si de veritat– en algun moment entenen el bàsic de les matemàtiques i, per tant, què vol dir un percentatge, i si en algun moment de veritat volen defensar els treballadors, facin de veritat el viratge dient que no, els pisos aquí no els poden controlar fons d'inversió estrangers i que, per tant, haurien d'estar controlats els preus de l'habitatge. Vinguin aquí i diguin que no, no pot ser que el gruix de la cadena alimentària, menys els productors, s'estiguin emportant tots els beneficis les grans distribuïdores, les marques comercials internacionals com Coca-Cola i com Nestlé. No em diran ara que Coca-Cola és petit comerç de proximitat, home!

Vinguin aquí i controlin tot això. Vinguin aquí i defensin de veritat el que els està passant a les famílies d'aquest país, que sí, la primera part del cost, la meitat que sigui del salari se'n va amb l'habitatge, però és que un terç se'n va precisament amb alimentació. Quan facin tot això, podrem discutir. Mentrestant, jo l'únic que escolto és discursos bastant inflamats en els que em venen a dir que la persona que està treballant dotze, catorze hores en un queviures a sota de casa meua, pel fet que vingui del Pakistan, és el culpable dels preus que tinc per gent com Joan Roig.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, president. «Ciertamente es que una verdad a medias es la peor de las mentiras.» I aquesta frase resumeix perfectament la moció de VOX. La moció que porta

avui VOX a aquest Parlament és una estafa. I ho és perquè utilitza el patiment de les famílies per vendre un projecte polític que les empobreix encara més. I explicaré per què.

Vostès fan una sèrie de constatacions a la moció que casualment acaben amb la mateixa recepta màgica de sempre: demanant rebaixes fiscals. I jo els pregunto als diputats de VOX: si tan preocupats estan vostès per les famílies i pels treballadors i treballadores, per què no demanen vostès al vostre referent polític, el senyor Trump, que elimini els aranzels que incrementen precisament el cost de vida als catalans i catalanes? (*Alguns aplaudiments.*) Però no, aquest és amic de tots vostès. Y, colorín, colorado, el discurso de VOX en defensa de las familias se ha desmontado.

Però no pateixin. No pateixin, perquè el conte continua i els enganys també, així que seguim desmuntant-ho, que val la pena. Comencen constatant que el cost de la vida ha augmentat, que les famílies tenen cada vegada més dificultats per arribar a final de mes i que la societat s'està empobrint. I és cert, el cost de la vida ha pujat i també és cert que la inflació està estabilitzada. Però dir una veritat no converteix en honest a qui la utilitza per enganyar. I m'explico –m'explico. Tenim índexs de pobresa infantil i de desigualtat que ens preocupen, i molt. Però aquí hi ha la diferència fonamental entre vostès i nosaltres. Què fem amb aquesta realitat? Vostès la utilitzen políticament de forma perversa, mentre que nosaltres la combatem. Vostès la converteixen en por i nosaltres la transformem en drets. Vostès assenyalen i nosaltres proposem solucions. Perquè per vostès la pobresa és una eina política, mentre que per a nosaltres és una injustícia que cal erradicar. (*Aplaudiments.*)

Parlen també vostès d'habitatge a la moció, però la realitat és tossuda i cada vegada que aquest Parlament ha votat mesures per protegir precisament les famílies, els catalans i catalanes, davant l'especulació immobiliària, VOX ha votat sistemàticament en contra, com ha fet també aquest matí. Y, colorín, colorado, otro engaño de VOX que queda claro. Això, diputats i diputades, és hipocresia en estat pur, perquè vostès, la ultradreta, no volen acabar amb l'empobriment. Vostès el necessiten. Necessiten societats insegures, societats enfadades i amb por, perquè la por és el combustible del seu discurs d'odi.

I continuem amb la mal anomenada prioritat nacional que vostès venen a la moció com una política social, però que en realitat és una operació de confrontació entre iguals. Vostès volen convertir les ajudes en un camp de batalla. Vostès volen que aquells que més les necessiten s'enfrontin entre ells, perquè mentre es discuteix qui mereix una ajuda, ningú parla de qui es beneficia de les grans rebaixes fiscals. Mentre vostès assenyalen el vulnerable, vostès protegeixen els privilegis d'una minoria.

I quan parlen d'aprimar l'Administració i d'abaixar impostos tampoc parlen clar. I aquí està la trampa final, perquè abaixar impostos de manera generalitzada no baixa el cost de vida de les famílies i dels treballadors i treballadores. Tot el contrari, el que fa és traslladar aquests costos. I com deia la meva àvia, ningú dona duros a quatre pessetes.

Per això aquesta moció és una estafa. És una coartada ideològica. És una manera d'empobrir, de dividir i després d'assenyalar. Però que bonica sonava la història quan només se n'explicava la meitat, oi? Però la gent ha de conèixer la seva trampa. I acabo amb el que vostès no volen sentir. Vostès van als barris més necessitats i fan creure a la gent que els salvaran. Però el que amaguen realment és que els hi retallaran drets, faran negoci privat amb la seva salut, amb l'educació dels seus fills i amb la seva dignitat. Per això els hi demano que cada vegada que vostès s'omplin la boca amb aquest discurs trampós, tinguin, si encara els en queda, l'honestedat de completar-lo i dir-los a la gent: «Pagaràs menys impostos, sí, però viuràs pitjor. Pagaràs menys impostos, sí, però els teus fills tindran menys oportunitats. Pagaràs menys impostos, però hauràs de pagar l'educació i la sanitat dels teus fills, si pots.»

Perquè, mirin, si el seu pla és que la classe treballadora torni a haver de triar entre menjar o anar al metge, entre pagar la llum o anar a l'escola, diguin-ho clar. Però

els que som als barris cada dia, els que sabem què significa defensar drets i els que sabem què vol dir no rendir-se, som aquí per explicar tota la veritat. Y, colorín colorado, el cuento de VOX se ha acabado. VOX defiende a los ricos y poderosos y para ello a los trabajadores y a las familias ha utilizado.

Per aquest motiu, nosaltres votarem en contra, perquè no avalem enganys ni trames ideològiques.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Domènech.

Joan Garriga Domènech

Sí; gràcies, president. Respecte a les esmenes, ens preguntava l'esmenant, el Grup Mixt, què deixaríem de finançar, no?, abaixant impostos. Doncs miri, primer, amb les despeses de la immigració il·legal que deportaríem. Segon, amb les milionàries subvencions que el separatisme sempre ha repartit. I tercer, podem quedar un dia i tenim una llista interminable. La podríem treballar en català o en espanyol, perquè a nosaltres no ens importa una o altra, perquè les dos són llengües catalanes.

I a en David, cap lliçó de qui emmascara pederastes a SUMAR. Nosaltres no som Revuelta. Nosaltres perseguim la corrupció a Revuelta. (*Rialles.*) Cap lliçó, cap lliçó de qui defensa poder desgravar-se la quota d'En Comú Podem, però no el lloguer de la «vivenda» habitual dels treballadors. Cap lliçó de qui manté un govern corrupte –cap lliçó. I, per descomptat, vostè preguntava si sé lo que costa. Jo treballa, sí, treballa molt, intento treballar molt perquè he de tirar endavant cinc fills. Vostè potser no sap ni lo que és tindre un fill. (*Remor de veus.*) I sé lo que costa la vida. Sé lo que costa un cafè, sé lo que costa la T-mes, sé lo que costa el lloguer, sé lo que costa la seva bici: cinc mil euros... (*Veus de fons i Rialles.*)

El president

Si us plau, senyor Cid... (*Veus de fons.*) Senyor Cid, senyor Cid... (*Veus de fons.*) Senyor Cid, si us plau, deixi parlar el diputat.

Joan Garriga Domènech

I, per acabar, sé lo que costen les seves polítiques, que és la ruïna de treballadors i família. Ens veiem a les urnes. Cada vegada en són menys i del *cinturón rojo* passem a l'esperança verda.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substantiades aquest matí, que són els punts 17 i 18 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació, incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del treball autònom (continuació)

302-00181/15

Començarem amb la votació de la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del treball autònom.

Votem els punts 1 i 3, el punt 5, incloses totes les lletres, i els punts 6, 7 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 62 vots a favor, 52 vots en contra i 20 abstencions.

Votem tot seguit el punt 4, incloses totes les lletres.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara el punt 4 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 106 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

Votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 104 vots a favor, cap vot en contra i 30 abstencions.

Votem el punt 10.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 10.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 68 vots a favor, 46 vots en contra i 20 abstencions.

Votem el punt 10.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 104 vots en contra, 30 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara el punt 10.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 86 vots a favor, 48 vots en contra i cap abstenció.

De manera conjunta, votarem els punts 12.a, 12.b i 12.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 62 vots a favor, 42 vots en contra i 30 abstencions.

Votem el punt 12.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 92 vots a favor, 42 vots en contra i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'increment del cost de la vida a Catalunya (continuació)

302-00182/15

Passem tot seguit a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'increment del cost de la vida a Catalunya.

El Grup Parlamentari de VOX en Catalunya ha demanat que se'n llegeixi el punt número 1. Demano a la diputada i secretària primera de la Mesa del Parlament, la senyora Glòria Freixa i Vilardell, que procedeixi a fer-ne la lectura.

La secretària primera

«El Parlament de Catalunya constata que l'encariment del cost de la vida a Catalunya està provocant que les famílies catalanes cada any tinguin més dificultats per arribar a final de mes.»

El president

Votem de manera conjunta els punts 1, 2, 4, 5.2, 5.3, 5.4, 7, 8, 11, 12 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 26 vots a favor i 2 absències.

Conjuntament, també, votem els punts 3, 9 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 121 vots en contra, 11 vots a favor i 2 absències.

I, finalment, votarem els punts 5.1, 6 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 11 vots a favor i 17 absències.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tres minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el transport públic

302-00183/15

El dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el transport públic. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé; gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, consellera, que espero que s'incorpori d'aquí una estona en el Ple.

Bé, recuperant una mica el fil de l'anterior interpellació que li vam fer a la consellera Paneque, fem una radiografia prou clara de l'estat del servei ferroviari al nostre país i, per tant, una radiografia que el que ens diu és que som molt lluny, ara mateix, d'un servei ferroviari de mínims i que doni resposta a les necessitats de mobilitat de la ciutadania del nostre país. I, per tant, les dades, en aquest sentit, creiem que són clares i que ens indiquen moltíssimes coses: 922 incidències greus entre el gener i el setembre d'aquest mateix any, és a dir, incidències que superen els retards de més de cent

minuts o trens directament cancel·lats; més de tres incidències greus de mitjana cada dia i tan sols una vintena de dies de normalitat en el servei.

I, per tant, davant d'aquest maltractament que pateix la ciutadania dia sí dia també, el que per nosaltres no és acceptable és que la ciutadania n'hagi de pagar doblement les conseqüències, primer, amb un servei del tot deficient, que acumula retards, avaries i incidències constants i que maltracta les persones usuàries com a conseqüència d'aquest abandonament premeditat per part dels seus responsables, tant de Renfe com d'Adif, però també dels successius governs espanyols, que durant dècades no han fet el que els tocava. I, segon, no és acceptable fer-los pagar el doble de preu pel seu títol de transport per rebre aquest servei, aquest tracte, i més en aquest context. Per tant, no ens sembla ni just ni acceptable que la ciutadania, de nou, pagui les conseqüències d'un servei que no funciona per unes causes que no han generat i per un context d'excepcionalitat en el servei.

Cal sostenir els serveis públics, sí, però no a costa de perjudicar encara més aquests usuaris que diàriament fan aquest acte de fe agafant el tren sense saber si aquell dia arribaran tard o molt tard a la feina, o si es quedaran tirats en alguna andana.

Per Esquerra Republicana i el Jovent Republicà aquesta no és una qüestió menor, sinó que és conjuntural, és una prioritat política, perquè el transport públic és un element nuclear en el dia a dia de la gent per anar a la feina, per anar a la universitat o simplement per anar al metge, i perquè el traspàs de rodalies que Esquerra Republicana ha posat sobre la taula va exactament d'això, de posar al centre les necessitats de la ciutadania, les necessitats del país, de revertir aquests greuges per dignificar el servei i per fer que Catalunya sigui veritablement un país de trens.

Per això, a pocs dies d'acabar l'any hem tornat a estirar el Govern, com ja vam haver de fer l'any passat, per reclamar el manteniment de les bonificacions davant d'aquest silenci en temps de descompte, a excepció, això sí, de la T-jove, l'únic títol que fa dies que el Govern ja va anunciar que es mantindria, tal com quedava blindat en l'acord d'investidura amb Esquerra Republicana. Per tant, celebrem que, fruit d'aquesta pressió política exercida pels grups parlamentaris que condicionen el Govern, avui tot apunti que les bonificacions es mantindran per al 2026. Però cal també que això es tradueixi en un compromís parlamentari ferm. I, per tant, això és el que avui volem fer amb aquesta moció per segellar aquesta prioritat i també aquesta necessitat de país, per mantenir les bonificacions als títols de transport habitual, per blindar el preu de la T-jove i fins als trenta anys, i per garantir la gratuïtat de la T-16.

Celebrem, com deia, que tot apunta que les bonificacions es mantindran en aquesta direcció, però –també ho hem de dir– lamentem que aquesta decisió arribi massa tard i de nou pendants, amb aquest ull posat a Madrid. Tornar a esperar fins l'últim moment ens sembla que és generar una angouxa innecessària de cara a la ciutadania, perquè moltes famílies depenen d'aquestes bonificacions per arribar a final de mes. I el que també volem poder fer des de Catalunya és fer aquestes polítiques reals, estructurals i transformadores de foment del transport públic. Però per això cal també que el Govern espanyol aporti el finançament necessari per garantir també que Catalunya pot exercir la seva sobirania i el seu autogovern.

I, precisament per evitar que any rere any aquesta qüestió quedi sotmesa a aquests equilibris de darrera hora, des d'Esquerra Republicana també vam proposar aquest acord nacional pel transport públic, que ens sembla també una bona via per debatre, per abordar quin ha de ser el model tarifari per al nostre país. Però malauradament tornem a evidenciar que ens sembla que aquesta no està sent una prioritat per al Govern i, per tant, també continuarem insistint en aquesta qüestió, com sap, consellera.

Per tant, com hem dit en diverses ocasions, la dignificació del sistema ferroviari del nostre país ha d'avançar en dues direccions: en el llarg termini, amb el traspàs de rodalies, que ha de revertir i prioritzar allò que l'Estat espanyol ha abandonat durant

anys a Catalunya, i en una segona direcció, en aquest mentrestant, que, com hem dit, li correspon al Govern de la Generalitat, i això és el que avui exigim.

Per tant, a la rèplica em pronunciaré sobre les esmenes. Però, com deia, creiem que aquest mentrestant pertoca al Govern, i serem exigents, perquè la ciutadania no pot esperar més i el país no admet més retards.

Gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I per defensar-les, en primer terme i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Señor presidente, señora *consellera*, señores diputados, buenas tardes a todos. Bien, la moción que nos trae hoy Esquerra Republicana contiene dos asuntos distintos: el mal servicio de las cercanías ferroviarias y su solución mágica, por un lado, y la defensa de las bonificaciones en el transporte público, por el otro. Son dos temas con muy escasa conexión, por lo que los trataremos por separado.

Bueno, periódicamente, los separatistas traen a este Parlamento iniciativas para explicarnos que el servicio ferroviario en Cataluña funciona mal. Es una evidencia, y aquellos que utilizamos el tren de forma habitual lo sabemos porque lo sufrimos habitualmente. Pero hemos de recordar una vez más que esto no ha sido siempre así. Hasta hace unos años, el servicio ferroviario en Cataluña tenía un funcionamiento y un nivel de servicio bastante buenos, con las mismas vías, las mismas instalaciones, las mismas empresas y los mismos trabajadores. ¿Qué ha cambiado, entonces, para llegar a este punto de deterioro del servicio ferroviario? Pues los políticos que lo gestionan. Desde que están al mando (*alguns aplaudiments*) los políticos socialistas con el apoyo de Esquerra Republicana, todo ha cambiado a peor.

Si realmente Esquerra Republicana quiere solucionar este problema, en lugar de presentar estas iniciativas hablando de cosas que todos sabemos, pues deberían dejar de ser el socio leal del Gobierno de Pedro Sánchez, retirar su apoyo a este nefasto Gobierno y obligarle a convocar elecciones. (*Alguns aplaudiments.*) Y dejar de exigir el despilfarro de millones de euros para preparar un traspaso de parte de la red de cercanías ferroviarias que todos sabemos que no llegará a aplicarse.

Al Gobierno de Pedro Sánchez –y lo siento por ustedes–, pues, se le acaba el tiempo –se le acaba. Y con la caída del socialismo acabará la época en la que el separatismo ha condicionado la política en España. Y, por supuesto, desde VOX revertiremos todas las medidas que los socialistas han ido tomando durante estos años de continua humillación y cesión al chantaje de los separatistas a cambio de continuar unos meses más en el poder. Las cesiones y humillaciones de los socialistas ante el separatismo no nos vinculan, y las anularemos cuando gobernemos. (*Alguns aplaudiments.*)

Por otro lado, VOX está a favor de bonificar el uso del transporte público. Esta bonificación debe tener especial importancia para los viajeros habituales y para los colectivos más necesitados de ayuda. Desde VOX creemos que es una importante medida social que debemos apoyar según las disponibilidades presupuestarias; supuesto que, recordemos, ni el Gobierno socialista de Cataluña, representado por la *consellera*, ni el Gobierno socialista de España, a los que en ambos casos apoya Esquerra Republicana, han presentado para el año próximo.

Desde VOX no podemos apoyar el argumento que usa Esquerra Republicana para justificar estas bonificaciones –leo–: «tal como se establece en el acuerdo de investidura entre Esquerra Republicana de Catalunya y el Partit dels Socialistes de Catalunya». Este pacto y el que firmaron con los Comunes son los causantes de que Cataluña sufra este nefasto Gobierno socialista, que tanto daño está causando

a los ciudadanos catalanes. En este sentido iba la enmienda que presentamos y que nos ha rechazado.

Para finalizar, desde VOX nos comprometemos a mejorar el servicio ferroviario en Cataluña, muy deteriorado por el Gobierno socialista, y a bonificar el uso del transporte público cuando gobernemos.

Muchas gracias.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar té la paraula el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Ja sé què esteu pensant: «Di-jous, poc més de les tres, una vegada més parlem sobre rodalies.» No és precisament el moment més inspirador del dia. Sé, president, que li agrada molt aquesta paraula, «inspirador». Però permeteu-me una cosa: si hi ha un tema que mereix que ens des- pertem, és aquest. Gràcies, diputada, per presentar aquesta moció, perquè avui no parlem només de trens, parlem de si aquest país es mou o es queda aturat.

La moció que debatem avui, si més no, confirma una cosa, que el transport púb- lic, i especialment el sistema ferroviari, és una vegada més en aquesta legislatura un tema central en aquest Parlament. I dic «en aquesta legislatura» perquè, com re- cordava la consellera Paneque fa pocs dies aquí en aquest mateix faristol, han passat molts anys en què del transport públic se'n parlava poc i se'n feia menys.

Ara, en canvi, hi ha planificació, hi ha inversió i es fan moltes obres de millora. I això, ens agradi o no, és la veritable constatació. No és notícia que el sistema ferro- viari tingui dèficits; la notícia és que per primer cop en molt de temps s'hi està trebal- lant com mai, i això també convé dir-ho.

Sobre els punts 1 i 2 de la moció, Esquerra Republicana de Catalunya ens pro- posa constatar un cop més que el sistema està en col·lapse i que tot és culpa de dè- cades de desinversió. I és veritat que hi ha hagut dèficits estructurals –ningú dis- cutirà aquesta realitat–, però també és cert –i aquí és on la moció fa curt– que mai abans s'havia treballat amb tanta intensitat per revertir aquesta situació: 6.000 mi- lions d'euros d'inversió previstos; més de dos-centes obres fetes, en marxa o licita- des; 2.000 milions ja executats, i una estratègia ferroviària fins al 2050 que per pri- mer cop dibuixa una Catalunya ferroviària coherent, moderna i adaptada a la realitat demogràfica.

Per això, quan la moció ens demana constatar i manifestar el desastre, a nosal- tres ens agrada constatar també una clara evidència, que el Govern ha confirmat el model tarifari i de bonificacions per al 2026 amb un objectiu clar: sostenibilitat del sistema i garantia del dret a la mobilitat. I que, mentre alguns constaten, doncs, al- tres treballen.

Sobre els punts 3 i 4, aquí Esquerra Republicana ens demana mantenir les boni- ficacions. I nosaltres havíem proposat una cosa molt senzilla i molt raonable: substi- tuir «mantenir» per «acordar». Per què? Perquè el Govern estava negociant les apor- tacions per al 2026. És de sentit comú. Bé, ara ja no podem mantenir allò que encara s'estava acordant, però el més important és que ja està acordat i, per tant, sí que el podem mantenir. És a dir, mantenim aquest model que garantirà la mobilitat i que esperem que no deixi ningú enrere, perquè ja està acordat.

I, ja que parlem de bonificacions, convé recordar una dada que sovint s'oblida: des del 2022 fins avui, l'impacte de les bonificacions és de 725 milions d'euros, dels quals 280 milions han estat assumits per les administracions consorciades. Això no són paraules; són recursos públics, són decisions polítiques i són compromisos com- plerts.

Sobre la T-jove i la T-16, aquí no hi ha misteri; està a l'acord d'investidura, i els acords estan per complir-los. I així serà.

Mirin, podem fer dues coses: podem dedicar-nos a lamentar, constatar i repetir que tot va malament, o podem fer el que s'està fent, que és planificar, invertir, modernitzar i negociar un model tarifari que garanteixi el dret a la mobilitat amb criteris de sostenibilitat.

Si haguéssim dedicat tants anys a planificar i invertir com hem dedicat a constatar i lamentar, avui probablement no estaríem debatent aquesta moció. (*Alguns aplaudiments.*) I cal reconèixer també l'esforç que es va fer en els darrers anys per part del seu partit, diputada Besses; un gran esforç que va començar a revertir aquesta situació. Ho reitero, podem seguir lamentant-nos, sí; podem repetir que tot va malament, també, però avui tenim una alternativa molt més útil: continuar fent el que ja s'està fent.

I, sí, hem de tenir paciència, perquè no es pot fer en un any el que no s'ha fet en dècades. I, sí, hem de continuar planificant, invertint i garantint que la mobilitat sigui un dret real. I si aquest país ha perdut massa trens en el passat, almenys ara n'hi ha un que no podem deixar escapar, el de la feina feta i la feina que ens queda per fer. Ara sí que hi som, ara sí que s'hi treballa, s'hi treballa de debò, i es veuran els resultats. No ho dubtin.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, públic assistent... Acabem l'any de la mateixa manera que el vam començar, parlant de rodalies. Esquerra Republicana ens ha presentat una moció de quatre punts, dividits en dos grans blocs. Un primer on constatem la crisi de rodalies, i aquí les dades són incontestables. Ho va avançar la síndica de greuges aquest dimarts, i avui ho constatem en aquest Parlament. Les queixes sobre rodalies s'han quadruplicat, i les dades facilitades pel mateix departament, com també ha avançat la diputada Besses, confirmen l'abast de la crisi. Només en els primers sis mesos d'aquest 2025 parlem de sis mil trens afectats, 90.013 minuts de retards acumulats i 175 incidències greus, pràcticament una cada dia. Això evidencia la situació de col·lapse del servei de rodalies. Ho diuen les xifres, ho diuen els usuaris i ho recull la síndica. I això no és casualitat.

Segons dades de l'Autoritat Independent de Responsabilitat Fiscal, l'Airef, entre 1990 i el 2018 l'Estat va invertir 3.679 milions d'euros en rodalies. D'aquesta inversió, gairebé el quaranta-vuit per cent va anar a Madrid, i només el setze per cent es va quedar a Catalunya. Una política d'inversió centralitzada i contrària als interessos dels catalans i mantinguda tant pels governs del Partit Popular com del Partit Socialista. Les conseqüències són clares: dècades de desinversió i un dèficit estructural crònic que seguim pagant cada dia els catalans amb retards i cancel·lacions.

El segon bloc fa referència a les bonificacions. Celebrem que el Govern hagi anunciat aquest mateix dimarts el seu manteniment durant el 2026. Són útils i necessàries. Però no ens enganyem; les bonificacions són un incentiu, no una solució al col·lapse de Renfe. El que necessita el país és inversió i un servei que funcioni. I aquí és on cal posar tots els esforços i, en canvi, el més calent segueix a l'aigüera.

Votarem a favor d'aquesta moció, però hem presentat quatre esmenes d'addició per millorar-la. La primera, garantir la gratuïtat del transport públic per a les persones majors de seixanta-cinc anys com a mesura de justícia social.

Segona, assegurar que els plans de transport alternatiu funcionin. El 2025 hem viscut situacions inacceptables. En els talls previstos el 2026, cal garantir el servei als milers d'usuaris, que es poden veure menyspreats per una mala planificació del Govern.

Tercera, reforçar els serveis Avant. La demanda s'ha duplicat, els trens van plens i els usuaris han de comprar els bitllets amb setmanes d'antelació. No és casualitat; ofereixen un servei fiable i eficient. Per això és necessari més freqüència, més capacitat i millors horaris.

I la quarta, apostar per un nou model de gestió. Davant el nefast servei de rodalies operat per Renfe, cal avançar cap a un model eficient, més proper i millor gestionat, a través de Ferrocarrils de la Generalitat. La síndica ho va dir clarament: «Mentre les queixes sobre rodalies es multipliquen, no n'hi ha ni una sobre Ferrocarrils.» El problema no és el tren ni els usuaris ni el país; és el model de gestió centralitzat de Renfe, allunyat del territori i sense vocació de servei públic.

Lamentem que aquestes esmenes, pensades per millorar el servei i el model, no hagin estat acceptades. Eren propostes coherents i responien a les demandes dels usuaris. Constatem, doncs, que acabem aquest 2025 com el vam començar, amb Catalunya col·lapsada per terra, mar i aire i amb un govern de la Generalitat que no compleix amb Catalunya perquè està supeditat al PSOE.

I, davant el col·lapse de rodalies, el Govern ha demanat paciència, però el PSC, Esquerra i els Comuns continuen defensant que el servei segueixi en mans d'Adif i Renfe, dos organismes que han girat l'esquena sistemàticament a Catalunya, i així no es posa fi a la crisi de rodalies.

Junts seguim on érem, defensant Catalunya sense complexos. I per això seguim reclamant un traspàs real integral del servei ferroviari, amb governança cent per cent catalana, sense mitges trampes, sense empreses mixtes i sense dependències de Madrid, i un model ferroviari de país que pensi en les vuit vegueries i garanteixi un país en xarxa. I això requereix un govern fort, amb mentalitat d'estat, amb projecte de país i amb ambició nacional.

Junts compleix. Ens toca fiscalitzar, i ho fem, però també ens toca proposar, i ho fem, perquè som l'única alternativa real a aquest Govern. Davant el caos, rigor; davant la improvisació, planificació i lideratge. El Govern de la Generalitat no pot continuar sent un simple espectador: o es planten a Madrid i prenen el control real del servei ferroviari, o Catalunya continuarà patint els incompliments d'un model que no funciona. Junts no renunciarem a construir un país; sempre estarem al servei de Catalunya i al costat dels interessos dels catalans.

I acabo. President, consellera, membres de la Mesa, diputats, diputades i treballadors d'aquesta casa, només ens queda desitjar-los molt bones festes i que aquest 2026 ens porti un millor servei de rodalies.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Ara es poden posicionar els diversos grups parlamentaris. En primer terme, per fer-ho té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bé, avui debatem una altra moció sobre rodalies, però el que hi ha darrere no és cap marc teòric, sinó que és un problema que pateixen cada dia milers de catalans: un servei ferroviari que no funciona, que no és fiable i que ha deixat de complir la seva funció més bàsica, que és permetre'ns moure'ns amb total normalitat. Retards constants, trens suprimits, incidències que es repeteixen setmana rere setmana i una informació als usuaris clarament insuficient. Persones que surten de casa amb molt marge per por d'arribar tard, de treballadors que acumulen hores de feina perdudes i de famílies que no poden planificar perquè rodalies s'ha convertit en una loteria.

Jo soc usuari habitual del transport públic. Utilitzo l'R1 amb regularitat, i el que passa en aquesta línia no és excepcional; és la norma: retards de vint o trenta minuts assumits com si fossin normals, combois complets fins al límit i incidències tècni-

ques recurrents. L'R3 continua tenint mancances estructurals greus, amb trams de via única i amb flexibilitat molt baixa. L'R4 pateix incidències constants al Vallès; l'R2 sud acumula retards i saturacions, i l'R11 tampoc garanteix un servei regular. El patró es repeteix a tots els trams de la xarxa de rodalies.

Existeixen –és cert– rutes alternatives d'autobús, però aquestes rutes són clarament insuficients. En el cas meu, en el cas de Mataró, el transport entre Mataró i Barcelona amb autobús n'és un bon exemple. Autobusos massificats, freqüències molt limitades i cap garantia de que el temps serà millor amb autobús que amb rodalies.

I aquí és on crec jo que s'ha de fer una reflexió més àmplia. Catalunya necessita una xarxa de mobilitat pensada de manera integral, no a pedaços temporals. Avui hi ha projectes que són realment absurds. Anar, per exemple, de Malgrat a l'hospital de Can Ruti en transport públic pot suposar prop de dues hores, amb combinacions molt mal coordinades i temps d'espera excessius. És aquí on el servei alternatiu, també d'autobús i ben planificat, és molt més eficient. I és aquí on s'hauria d'interpellar el Govern per tal de que la feina no només recaigués en la comissió, on els partits i els grups parlamentaris portem de manera molt recurrent la creació d'aquestes rutes alternatives. Com, per exemple, el Grup Popular ha presentat ara per crear una ruta entre el Maresme i Can Ruti. Però és el Govern qui hauria de liderar aquest tipus d'iniciatives.

Això mateix passa a altres comarques: al Vallès, al Penedès, a zones de Girona, a les Terres de l'Ebre, on les connexions entre municipis, centres sanitaris, zones industrials o equipaments bàsics no responen a la realitat quotidiana de Catalunya. I tot això passa mentre els veïns paguen; paguen impostos, paguen bitllets, paguen abonaments, i el servei que reben està molt per sota del mínimament exigible.

Arribats a aquest punt, cal parlar de responsabilitats. El Partit Socialista les té; té i ha tingut responsabilitat directa sobre Renfe i Adif els últims anys, i les inversions en rodalies són clarament insuficients. Però Esquerra i Junts tampoc poden desentendre's del problema; han estat durant els últims anys socis preferents del Partit Socialista a Madrid. Han pactat governs, han pactat estabilitat parlamentària. I en tot aquest procés no hi ha hagut cap tipus de millora clara per a rodalies. El que sí que hi ha hagut és col·locacions de gent afí a organismes, i han venut grans anuncis que no han servit per a absolutament res.

Esquerra, la diputada Besses, ens presenta avui una moció com si no hagués tingut, el seu partit, responsabilitats de govern. I el que volen els ciutadans de Catalunya no són bons discursos, sinó bon servei. Les bonificacions no poden servir per maquillar un servei que funciona malament. No és cap victòria política que la gent pagui menys si el servei que reben és deficient, imprevisible i indigne. Avui hi ha milers d'usuaris que, tot i les bonificacions, viuen la realitat de que estan pagant per un mal servei, pagant diners, però sobretot pagant en temps, amb nervis, amb estrès i amb mala conciliació familiar. Les bonificacions no poden compensar de cap manera l'arribar tard cada setmana, el perdre hores de feina o no saber mai si el tren passarà.

Esquerra defensa mantenir les bonificacions perquè, segons diuen, el servei és ineficient. I aquí és on hi ha el que per nosaltres és la contradicció de fons: assumeixen que el fracàs del servei és estructural i gairebé permanent, i la solució que ofereixen és no pagar tant per ell. I això és un greu error, senyora Besses. Nosaltres creiem que l'objectiu principal ha de ser no que la gent pagui menys, sinó que rebi un servei que realment funcioni, perquè, si no, el missatge que donem és molt perillós: que rodalies pot ser un servei dolent mentre sigui un servei barat.

Cal un canvi profund de la manera d'afrontar la mobilitat a Catalunya i també al transport públic. Cal una gestió professional, ben planificada a llarg termini, inversions executades i un sistema coordinat que integri tant el tren com l'autobús, amb

criteris d'eficiència i de fiabilitat. I per treballar per això, senyora Besses i senyors diputats, sempre trobaran el meu grup.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bona tarda de nou a totes i a tots. Bé, aquesta iniciativa es va registrar davant la possibilitat que el 2026 acabés amb una pujada del transport públic o una pèrdua d'abonaments, i una mesura que qualifiquem també com una injustícia social. Doncs bé, després d'una negociació exigent i també gràcies a la pressió d'aquest Parlament, com aquesta pròpia moció i la interpellació prèvia, els Comuns hem aconseguit que el Govern del PSC ens doni el compromís de mantenir les bonificacions. I és evident que, quan des de l'esquerra empenyem i ens posem d'acord, doncs, Catalunya avança.

Pels Comuns això era una condició imprescindible també en el marc de la negociació del pressupost del 2026, perquè la mobilitat quotidiana no és un luxe. La gent que cada dia agafa el tren, el bus o el metro per anar a treballar, a estudiar, a portar criatures o arribar a una visita mèdica no pot viure pendent d'una pujada que li desquadra el mes, i perquè el transport públic no pot convertir-se en un impost silenciós que castiga justament la classe treballadora. Si volem que la gent deixi el cotxe quan pugui, el primer que hem de garantir és que moure's sense contaminar sigui assequible, estable i previsible.

També cal canviar el marc del debat. Governar no pot ser arribar sempre a l'últim minut, amb la gent pendent de si al gener li pujarà el títol amb què va a treballar. El que cal és previsibilitat, que els preus no depenguin d'un estira-i-arronsa anual, sinó d'un compromís sostingut, amb criteris clars de tarifació social i protecció de la mobilitat obligada. Això també és confiança. Si volem que la gent aposti pel transport públic, el sistema no li pot canviar les regles cada any.

I deixin-me insistir en una idea clau: això no va només de sostenibilitat ambiental, que també; va sobretot de finançament públic. El transport públic no pot viure de pedaços ni traslladar tot el cost a la tarifa, perquè quan el finançament no és també públic i estable, sempre passa el mateix: o puja el preu i ho paga la gent, o es degrada el servei i ho paga igualment la gent, molt pitjor, en forma de temps perdut, d'estrès i d'oportunitats que s'esvaeixen.

I això no és nou. La llei de finançament del sistema de transport públic de Catalunya del 2015 ja diu que la mobilitat és un dret social que cal garantir amb finançament suficient, amb un sistema clar i amb aportacions estables de les administracions. No estem, doncs, inventant res; estem exigint complir un mandat que al país ja es va donar.

La moció també aborda altres qüestions que compartim. Primer, el col·lapse de rodalies, regionals i mitjana distància. Hi ha una arrel estructural clara: dècades de desinversió i una governança massa centralitzada. El tren és el transport de les classes populars i la columna vertebral de la mobilitat a Catalunya, el que hauria de cosir el país i connectar territoris. Però això, el que passa a rodalies, no és una molèstia puntual; és una desigualtat quotidiana.

Segon, les obres són necessàries; sense obres no hi haurà millora possible. El problema no és que hi hagi obres, sinó com les gestionem. Si hi ha obres, ha d'haver-hi pla de servei i informació fiable, alternatives dignes, reforços quan cal i accessibilitat garantida. Governar és protegir la gent mentre el sistema es transforma.

Per això, aquesta moció d'Esquerra Republicana té elements que compartim, com el diagnòstic del col·lapse i la protecció dels títols socials. Però, amb el com-

promís de mantenir bonificacions ja sobre la taula, la pregunta no és només si mantindrem el preu, sinó com blindem el sistema perquè aquesta garantia sigui estable.

I aquí apareix un segon element rellevant: l'anunci d'un abonament estatal per a determinats serveis ferroviaris i d'autobús, el BUE, el *billete único español*. I una cosa és el títol estatal, i una altra és la mobilitat quotidiana, que la gent resol amb títols com la T-usual, que combina metro, bus i tren. Si no ho cosim, el risc és clar: confusió, doble pagament i més despesa per a la ciutadania. Avancem en simplificació i incentius; aprofitem, doncs, per integrar-ho al sistema català i tenir la nostra pròpia tarifa plana, una tarifa plana per a tot el territori, que és també una qüestió d'equitat territorial.

Per això vam demanar al Govern constituir una taula de treball per tal d'accelerar la integració real entre els títols estatals i els títols de l'ATM el 2026, així com definir el sistema tarifari del 2027. I el president Illa es va comprometre ahir mateix a fer-ho. Hem de ser capaces de garantir un sistema comprensible i just.

I acabo. Aquesta setmana celebrem que hem evitat una injustícia tarifària, però no n'hi ha prou amb evitar-la un any només. Cal blindar el transport públic amb preus protegits, sí, però també servei digne, informació fiable, alternatives durant les obres i un sistema tarifari integrat que faciliti la vida a les persones, i previsió.

Salut i bon treball.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Consellera, diputades i diputats, públic assistent... Bé, en aquesta proposta que ens presenten, nosaltres, com a criteri general, pensem sempre que és important que el transport públic sigui assequible, i valorem positivament totes les bonificacions dels darrers anys en el preu dels abonaments del transport públic. I ahora se'ns faria difícil explicar als usuaris de rodalies i de determinades línies de bus que segueixen en un gran col·lapse i servei deficient que el preu per utilitzar-los puja desorbitadament. De fet, com recorden, al debat de política general ja vam presentar algunes propostes que, de fet, es van aprovar –propostes de la CUP–, on es demanava mantenir les bonificacions a la T-jove, la T-usual, la T-mes, abans fins i tot que Esquerra i els Comuns comencessin a fer-ne campanya. Una resolució que es va aprovar que demanava fins i tot més coses, en què ja entrarem.

El que no pot ser, però, és que cada any estiguem igual, que arriba el desembre i estem pendents de Madrid què farà amb els preus del transport públic a Catalunya. Cada any pendents a veure si al Govern estatal li va bé finançar la seva part de les bonificacions o no li va bé. El transport públic no ha de ser en cap cas ni ha de servir per fer patir la gent cada cop quan arriba final d'any, sinó que necessita un finançament estable, per exemple, demanant que l'Estat es faci càrrec del cost dels busos que la Generalitat ha de posar per apedaçar els rodalies que no funcionen, en comptes d'haver-nos de gastar els diners del fons climàtic, i també començant a apostar pel finançament creuat i fent pagar més als mitjans més contaminants.

Tampoc pot ser que haguem d'estar pendents de l'ocurrència que tinguin cada any a Madrid pel que fa a nous abonaments que es treuen de la màniga. L'any passat va ser l'abonament de vint euros més només per a rodalies de Barcelona, i ara s'han inventat un abonament de seixanta euros al mes per a tots els transports públics estatals, mentre que demana a les comunitats autònomes que s'espavilin a adherir-s'hi. Qualsevol diria que tenim la competència sobre les tarifes del transport públic, i qualsevol diria que fa anys que s'està intentant desplegar la T-mobilitat, com perquè ara, de la nit al dia, implementen aquest nou abonament pensat des de Madrid. En resum, un abonament que servirà per poder anar de punta a punta de l'Estat, però no amb bus de Berga a Barcelona, per exemple. I no diguem per anar entre ATM

diferents, com, per exemple, de Vic a Olot, molt útil per al dia a dia de la majoria de catalans.

I ara el Govern diu que treballarà per implementar aquest abonament inventat des de Madrid de cara al segon semestre del 2026. La pregunta és: si ara es posen a treballar en això, seguiran incomplint els compromisos que de ben segur incompliran aquest any? La consellera va prometre tenir tot Catalunya integrada abans d'acabar el 2025 –i estem acabant el 2025–, amb la integració pendent de les Terres de l'Ebre i de l'Alt i el Baix Empordà. Però ja veiem que això no s'haurà fet efectiu abans d'acabar l'any. Això també ho dúiem a la resolució del debat de política general que es va aprovar. Per tant, per a aquests territoris, ni amb bonificacions ni sense.

També diuen a la resolució acabar amb la restricció d'una zona a la T-16. No pot ser que joves de municipis rurals no puguin utilitzar-la per anar a l'institut per culpa d'aquesta restricció i de com de mal dibuixades estan les zones tarifàries al nostre país. I no sembla tampoc que s'hi estigui posant remei.

En resum, estem a favor de tots els punts, menys del quart, que demana coses que en el moment de presentar la moció el Govern ja havia anunciat que es mantenien –per exemple, la T-jove bonificada– o ni tan sols s'havien posat en dubte –com la T-16 gratuïta, sense corregir mancances–, mentre que no fan valdre el seu acord per a allò que realment no estan complint. És a dir, en aquest punt només parlen del que els interessa. No recorden que el seu acord amb el PSC –que recordem que és seu– també parla, com he dit abans, de la integració tarifària de tot Catalunya durant el 2025. I això no ho posen a la moció, perquè saben que és un incompliment de l'acord que tenen vostès amb el Govern del PSC.

I, per això, nosaltres en aquest punt no hi donarem suport, perquè hi continuen havent molts incompliments que s'han aprovat en aquest hemicicle a proposta de la CUP o que s'han pactat entre vostès; en aquest cas, l'acord entre Esquerra Republicana i el PSC. Per això ens abstindrem.

Moltes gràcies.

El president

I per posicionar el Grup parlamentari Mixt té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. La situació del servei de rodalies a Catalunya és una vergonya intolerable. No és ni per mala sort ni per tècniques, sinó per una causa estructural i política clara de dependència de l'Estat espanyol i el seu menyspreu cap a Catalunya. El nostre sistema ferroviari és obsolet, ineficient i en situació de col·lapse. Ho arrosseguem des de fa dècades, per culpa de la desinversió i la negligència dels diferents governs i d'un estat que mai ha tingut cap interès en garantir ni facilitar la mobilitat dels catalans, sinó en mantenir-nos dependents i submisos.

Renfe i Adif, com a gestors de la xarxa, han demostrat reiteradament la seva incapacitat per oferir un servei que respongui adequadament a les necessitats de Catalunya. No acceptarem de cap manera continuar delegant la responsabilitat del transport públic a les empreses espanyoles que perpetuïn l'espoli competencial. Rebutgem frontalment la seva proposta d'una empresa mixta amb participació estatal.

Aquesta moció és, ni més ni menys, un engany disfressat de sobirania. No volem més tuteles ni intermediaris, ni més pactes amb l'Estat per gestionar el que ja ens pertany. Cal un canvi en la gestió del servei, i no permetrem que el nostre futur depengui de la voluntat d'un sistema centralitzat en ocasions i allunyat de les realitats i prioritats de la societat catalana.

És imprescindible que Catalunya tingui plena autonomia en la gestió del seu sistema ferroviari. Cal descentralitzar-lo amb un pla d'inversió ambiciós i amb una gestió pròpia i eficient. I exigim a la Generalitat que assumeixi la gestió del cent per cent del servei de rodalies de manera directa, sense empreses mixtes ni participa-

ció estatal, perquè les inversions siguin decidides i executades des de Catalunya, i el manteniment i la modernització de la xarxa responguin a criteris tècnics i territoris propis. Que els serveis siguin eficients, puntuals, segurs i adaptats a les necessitats reals del nostre poble. Som una societat dinàmica, i necessitem un sistema de transport que estigui a l'altura d'aquestes necessitats. Hem de garantir que el servei ferroviari sigui un motor de desenvolupament, i no un obstacle que freni el nostre progrés.

El Govern de la Generalitat no pot utilitzar les obres de la infraestructura ferroviària com a excusa per justificar el caos i el col·lapse, que persisteixen en el servei. A més, contradiu el compliment de la Resolució 146/XV del Parlament de Catalunya, que obliga l'executiu a adoptar mesures efectives per minimitzar les incidències i garantir un servei digne.

Per tot plegat, es fa imprescindible que el Govern assumeixi les seves responsabilitats, desplegui les mesures necessàries i compleixi de manera efectiva les obligacions fixades pel Parlament per protegir el dret i el benestar de tots els catalans que depenen del servei ferroviari.

És imprescindible mantenir la bonificació de les diferents targetes, com la T-jove, la T-casual, la T-16. Ahir, en aquest Ple, ens van dir que havien arribat a un acord per mantindre aquestes bonificacions. Esperem que sigui realitat. El nostre futur ferroviari no pot dependre de les engrunes de Madrid ni dels pactes autonòmics amb què ens ofega. Només un estat català independent podrà garantir un servei digne, modern i eficient. La lluita per la sobirania en el transport públic és la lluita per la nostra llibertat nacional.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé; crec que és una bona notícia que avui puguem enviar un missatge a la ciutadania del nostre país, que és constatar que en aquest Parlament hi han majories d'esquerres que permeten fer avançar el país. Ho hem pogut veure aquest matí regulant els lloguers de temporada i d'habitacions, i molt probablement ho podrem constatar també un cop s'aprovi aquesta moció i, per tant, traslladant aquest missatge (*alguns aplaudiments*), doncs, de que entenem que, si la ciutadania fa aquest esforç per adaptar-se a les alteracions del servei fruit de les obres i d'aquests greuges que ara tot just comencen a revertir-se, el Govern també farà aquest esforç econòmic per tal de que no pugin els preus dels seus títols de transport que necessiten per garantir la seva mobilitat diària. Per tant, crec que és una bona notícia, i vull aprofitar també per agrair les intervencions constructives de la majoria de grups parlamentaris.

Amb relació a la intervenció del diputat del Partit Socialista, nosaltres no neguem que hi hagin tímides millores que ajuden a revertir els anys de desinversió a la xarxa de rodalies. Esperem que en siguin moltes més i molt més evidents en les properes setmanes. Però no podem caure en l'autocomplaença mentre la ciutadania al nostre país continua patint aquest servei, aquest maltractament diari en els trens i les andanes. I, per tant, nosaltres continuarem sent exigents, perquè no ho entenem de cap altra manera.

I a la diputada de Junts, no hem pogut acceptar les esmenes, no perquè no estiguem d'acord amb el fons de la qüestió, sinó perquè aquesta moció anava focalitzada en una qüestió fonamental, que era el tema de les bonificacions i que, per tant, podríem haver afegit molts altres punts, però ho volíem focalitzar en aquesta qüestió. I, per tant, a vostès, que ara estenen la mà a fer fronts comuns, els convidem també a fer un front comú a Catalunya per fer aquest traspàs efectiu del servei de rodalies. Crec que la ciutadania d'aquest país també els hi agrairà que se sumin a aquests

consensos, a aquestes propostes de país que fan avançar la ciutadania de Catalunya, encara que sigui Esquerra Republicana l'únic partit que hagi posat una solució sobre la taula, mentre vostès miraven cap a una altra banda.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la participació i el nou model energètic

302-00187/15

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la participació i el nou model energètic. És presentat pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Consellera, diputades, diputats, alcaldesses, alcaldes, regidores, regidors, membres de les entitats que avui ens acompanyeu aquí, sigueu molt benvinguts. Bé, avui aquí presentem una nova sèrie de propostes referents al model de transició energètica que defensem per al nostre país. I, per això, tornem a demanar una moratòria als macroprojectes. Esperem aquesta vegada no quedar-nos sols, perquè això no va de partits, sinó que va de respecte i de model de país que volem.

Avui hi tornem perquè ara ja tenim una data –gener del 2027– per aprovar el Plater. No té cap sentit que durant aquest proper any continuem gastant diners públics municipals o d'entitats veïnals per refer planejaments urbanístics o judicialitzar macroprojectes als nostres pobles. Tenim pocs diners. No té cap sentit que els gastem en això, amb les grans necessitats que tenim a cada poble.

Tenim un any per negociar el Plater, per acordar-lo. Consellera, no val el que estan fent: reunions comarcals d'alcaldesses i d'alcaldes i donant una fotocòpia del mapa del terme municipal, on diuen on poden i on no es poden posar els projectes renovables. Escolti, aquí fa sis anys que esperem aquest Plater com a solució –o esperàvem això– al desgavell dels darrers anys, on les empreses són les que ja han estat planificant –elles– on posen els macroprojectes. Doncs no. Volem un Plater acordat, un procés participatiu real, i no pas fotocòpies de la proposta del Plater. No s'atreveixen ni a fer-lo públic per ara, ni a donar-lo en format digital? De què tenen por? Potser és que són conscients que no s'estan fent bé les coses o, si més no, no massa bé?

Miri, n'hi posaré un exemple. He llegit un estudi sobre transició energètica, de fet, subvencionat per la mateixa Generalitat –és a dir, que no puguin dir que això són coses nostres–, on descriuen les necessitats energètiques de cada poble. I en posaré un exemple. Miri, Viladasens –que per aquí hauríem de tenir l'alcalde, o havia de venir, en principi–: 224 habitants, una superfície de 1.570 hectàrees. Segons l'informe, hi ha dos opcions per cobrir les necessitats energètiques del municipi. Una, 9,09 hectàrees destinades a producció d'energia renovable, és a dir, el 0,58 per cent de l'extensió territorial, o la segona, que és híbrida, on amb un 6,82 per cent d'hectàrees és suficient, corresponent a un 0,43 de l'expansió del terme municipal.

I què proposa el Plater que li han fet ara arribar a l'alcalde sobre Viladasens? Doncs setanta-vuit hectàrees, el cinc per cent del territori; quasi multiplica per deu el que posa a l'estudi subvencionat per vostès. Podem entendre una quota de solidaritat, però no això. I és clar que l'alcalde presentarà alegacions i tindrà tot el nostre

suport, però està dinamitant el seu estat anímic i el de la resta, que dediquen el seu temps a això en lloc de fer millores al municipi.

Els càrrecs electes dels pobles es presenten per compromís amb el seu municipi, per millorar la qualitat de vida dels seus veïns i de les seves veïnes, per millorar els serveis i els equipaments que hi tenen, i moltes vegades ho fan fora del seu horari laboral, sacrificant temps de la família, d'estar amb els amics. I ara se'ls hi diu que han d'estar perdent el temps en judicialitzar macroprojectes o al·legant a aquest Plater, que hauria d'haver estat acordat.

Escoltin, això es pot fer molt fàcil, si totes les parts en tenim ganes. Les propostes, totes, són molt concretes, les que avui presentem: una moratòria d'un any; fer un Plater acordat amb els alcaldes, les alcaldesses, els equips de govern, les entitats, els sectors econòmics; un model de transició energètica democràtic, distribuït, de proximitat i al servei de la ciutadania i dels municipis, tal com diu la llei catalana del canvi climàtic. I per afegir –ja que ens hi posem, acabem de fer-ho bé– garantim que qualsevol projecte tingui un retorn important per a la ciutadania i per a cada municipi. I fem i aconseguim la màxima participació pública mitjançant L'Energètica pública, perquè el model sigui en benefici del país i de la seva gent, i no pas de les empreses de sempre.

Esperem el seu vot a favor dels punts que presentem.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes, i per defensar-les davant del Ple, en primer terme i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Andrea Zapata Alfonso.

Andrea Zapata Alfonso

Bona tarda. Gràcies, president. Diputats, diputades, consellera Paneque, entitats, alcaldes, gràcies per aguantar també estoicament aquesta tarda en el plenari en aquesta última tarda de l'any, diguem-ne, i per haver-nos pogut facilitar també, a la CUP, doncs, un debat sobre transició energètica en aquesta última tarda, que crec que sempre és positiu que es presentin mocions per poder debatre. Gràcies també al diputat Dani Cornellà per haver-nos acceptat dos de les esmenes que havíem presentat i per haver pogut negociar, com sempre, que sempre és bastant fàcil poder fer-ho amb ell.

Al marge d'això, jo crec que escoltant-los, escoltant el diputat Cornellà, en essència estem d'acord amb moltes coses, i és indubtable que defensen, vostès, la transició energètica, que són ambiciosos amb la sostenibilitat, però quan han d'aterrar propostes en textos com la moció que tenim avui, amb propostes concretes, allà és on veiem que realment tenim posicions molt contràries i molt diferents.

Nosaltres tenim sempre una visió més transversal, més holística, més ambiciosa, també. Vostès tenen una visió molt més estanca, molt més de mantenir les coses com són, inclús a vegades de decreïxer. I crec que en aquest sentit s'equivoquen –s'equivoquen. I a mi m'agradaria parlar en concret d'aquelles qüestions, d'algunes de les qüestions, les que em doni temps, amb les que no estem d'acord, d'aquesta moció.

La primera d'elles és el tema de com enfoquen vostès el tema dels macroprojectes. Parlen d'aturar macroprojectes d'energies renovables a partir de cinc megawatts. Clar, lo primer que ens plantejem: són els parcs d'energies renovables de cinc megawatts macroprojectes com a tals? Perquè nosaltres creiem que no, que potser és una exageració, sobretot tenint en compte que a nivell estatal n'hi han molts. Hi han molts projectes que són de fins i tot cent megawatts. Plantegen aturar-los. Creiem que els grans projectes d'energies renovables són positius també per al territori. I en tenim exemples a nivell català, com, per exemple, el projecte de Vidreres.

Si no tenim projectes grans, no podrem arribar a la potència que necessitem. Ja ho saben: encara que instal·léssim energies renovables, plaques fotovoltaïques en totes les teulades de totes les nostres àrees metropolitanes, encara que instal·léssim energies renovables en totes les zones artificialitzades de Catalunya, no arribaríem a la potència que necessitem. I també és positiu que n'hi hagin de projectes privats, com és el cas d'Alcarràs. També ens ajuden a arribar als objectius que ens hem marcat.

I, quant al Plater, amb això, diverses consideracions. Lo primer, ha de ser una eina equilibrada –hi estem d'acord– i respectuosa amb el territori. Amb això crec que hi podem estar d'acord. I no ha d'imposar, sinó consensuar amb les comunitats locals. Crec que és important, tenint en compte que parlem d'un dels plans amb més repercussió en tot el nostre territori, evitar alarmismes i, sobretot, evitar la desinformació, que tant mal ens fa al territori, o els titulars enganyosos que puguin generar desconfiança, perquè hi ha molt treball al darrere, des de fa anys, amb moltes persones treballant-hi. Hi ha moltes reunions amb els municipis, amb alcaldes, amb professionals implicats, precisament per la repercussió que aquest pla tindrà i perquè s'està seguint un procés que diria que és impecable i, sobretot, seriós.

Una de les qüestions en les que més s'està treballant, precisament, és en la participació, en això de treballar colze a colze amb els ajuntaments i mai donar-los l'esquena. Des de novembre s'ha iniciat la fase d'aproximació als ens locals, prèvia a la informació pública. Després vindran la fase d'informació pública i la resta del procés. S'escoltarà i s'explicarà les vegades que calgui, i es farà un Plater just, equitatiu i respectuós amb el territori. Jo crec que no hi ha dubte, que no hi hauria d'haver dubte en això. Ara bé, el que no farem serà frenar o caure en l'error de postergar un procés *ad aeternum*, ni renunciarem a complir amb els objectius que ens hem marcat, perquè amb les eines que tenim creiem de veritat que podem arribar-hi.

I sobretot, per acabar, necessitem solidaritat, prosperitat compartida. Caldrà generositat, i caldrà comprensió. Jo els convido, als que ho dubten, a canviar el prisma, a deixar de veure la transició energètica com una amenaça per al territori i començar a veure-la com una oportunitat. El que no pot succeir de cap de les maneres és allò de «renovables, sí, però no a casa meva». Necessitem més renovables? Sí, i sí a casa meva. I només així podrem arribar als objectius que ens hem marcat.

Bé, ja per acabar, només desitjar-vos bon Nadal, que us estimeu molt i que sigueu sostenibles durant aquestes festes.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Saludem també alcaldes, alcaldesses, regidors, regidores i veïns que han pogut venir de diferents comarques, des de l'espai conegut com l'Empordanet fins a l'Alt Empordà, el Baix Empordà, Baix Camp, Pla de l'Estany. No sé si me'n deixo algun. Si és així, perdó. I també, doncs, dir-vos que també sentim les vostres preocupacions. De fet, jo m'he reunit amb alguns de vosaltres. He visitat els pobles de Sant Pere Pescador, Cornellà del Terri, Bellcaire d'Empordà, i ens hem reunit també amb els companys del Baix Camp.

També agraïm al diputat Cornellà la negociació fàcil que hem tingut amb les esmenes i transacció que hem fet. D'aquesta forma, des de Junts per Catalunya podrem votar «sí» a sis dels punts de la vostra moció, i no votarem negativament a cap d'ells, una mica amb l'empatia també que sentim pel territori i buscant al màxim de facilitar les coses si hi ha suficient consens amb la resta de grups.

Aquestes darreres setmanes, des d'aquest Parlament, s'han tramitat dues coses suficientment importants com a país perquè les recordem ara. Es van aprovar els primers pressupostos de carboni 26-30, tot i que una mica retallats per part del Govern, però és un primer pas de país, de compromís de país, per avançar cap a la descarbonització i la generació energètica elèctrica renovable. També es va aprovar un decret llei, el Decret llei 22/2025, que intenta també avançar en aquesta transició en la qual anem lents a Catalunya.

Reiterem des d'aquí el posicionament de Junts per Catalunya com a impulsors d'aquesta lluita contra el canvi climàtic. I aquí, doncs, el president del Parlament, quan era conseller de Territori, va ser l'impulsor, en aquell cas amb els nostres antecessors, de la Llei 16/2017, una llei pionera del canvi climàtic a Catalunya, que s'ha intentat desplegar al llarg d'aquests anys en les diferents legislatures, amb un 155 pel mig i totes les seves vicissituds.

La transició energètica, des de Junts per Catalunya l'entendem com una oportunitat, una oportunitat de tenir més sobirania, de ser un país que puguem dibuixar des d'aquí, que no haguem de dependre de les lleis estatals, que no haguem de dependre del PNIEC, del *plan nacional de energía* no-sé-què. Volem ser sobirans, i sobirans vol dir productors i consumidors. En aquests moments, a Catalunya, en els darrers anys, estem important de l'ordre de gairebé set gigawatts de potència elèctrica, un quinze per cent de la demanda que ve de França i ve de la resta de la península. Nosaltres volem ser sobirans. Per això hem facilitat, com dèiem, aquell Decret llei 22/2025 i estem, doncs, també compromesos amb els pressupostos de carboni.

A Catalunya això avança molt a poc a poc. En aquests moments ens consten uns 217 projectes de parcs eòlics amb 1.574 molins en tràmit, i només n'hi ha dos en construcció, de tots aquests, i també en tramitació uns 1.026 projectes de parc solar sobre divuit mil hectàrees. Aquests tràmits es fan eterns, de l'ordre de mil i escaig dies per tramitar un molí de vent i més de nou-cents dies, gairebé nou-cents dies, per tramitar un parc solar.

Alguns diputats d'aquesta cambra, de la Comissió de Transició, vam poder visitar, a la comarca de la Garrotxa, un autoconsum d'una empresa industrial; nou anys de tràmits per poder tenir un parc solar d'autoconsum per avançar en la descarbonització. Això no pot ser. I, per tant, els decrets com aquest que vam aprovar l'altre dia, doncs, se sumen al decret que hi va haver també l'any 19, el 16/2019, el Decret del 24/2021, i finalment aquest del 22/25.

També pensem avui que al llarg d'aquests anys també la CUP ha intentat fer moratòries. Ho va fer quan va pactar la investidura amb el president Aragonès; ho torna a fer ara amb aquesta moció que ens presenta aquí. De fet, jo crec que han aprofitat l'excusa d'una queixa i d'una reivindicació legítima d'un territori per tornar a portar aquí sobre la taula una moratòria que afecta universalment tot el país. I pensem, nosaltres, que això no és just per a la resta del país i per al compromís de país.

Vaig explicar-ho també quan vam aprovar el decret llei, que aquest decret llei..., que tenim un Plater que està en tràmit, s'està cuinant, però, en canvi, a molts municipis com els vostres, els que esteu aquí representats –i ho vaig dir a l'anterior plenari del mes de novembre–, des de Belcaire d'Empordà, passant per Montbrió del Camp, la Sentiu o Serinyà, hi ha problemàtiques, perquè s'avancen projectes a un Plater que s'està presentant tot just comarca per comarca.

Per tot plegat, nosaltres constatem que les coses no s'acaben de fer prou bé del tot, tot i que defensem que hi hagi un Plater. Però també, com hem dit altres vegades, el Plater només parla d'eòlica i de solar, però no parla del biogàs o del digestat, no parla de la biomassa, no parla de geotèrmia. I per tot plegat nosaltres el que farem és: recollint les inquietuds que avui ens porteu aquí, registrarem demà una interpellació i, per tant, una moció subsegüent a la consellera Paneque perquè expliqui com s'està desplegant, com s'està informant el territori d'aquest desplegament i que, a la vegada, ens permeti presentar una moció amb solucions quirúrgiques, adaptades a

la problemàtica que ens arriba de les diferents comarques i dels diferents pobles. *(Alguns aplaudiments.)*

També presentarem i també anunciem que presentarem alegacions al Plater quan s'acabi la seva exposició, igual que podran fer els ajuntaments i les comarques, també recollint les inquietuds que ens arribin des dels vostres territoris.

Per tot això, nosaltres, com dèiem, votarem que sí a una part de la moció i ens abstindrem en una altra part.

Moltíssimes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. I per fer-ho, en primera instància i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Diputades, diputats, consellera, alcaldes, alcaldesses, regidors i regidores, benvinguts a l'hemicicle del Parlament i salutacions. La vostra presència és una mostra de la preocupació del món local sobre la implantació de les energies renovables, una preocupació que compartim i que des del meu grup parlamentari hem abordat, abordem i abordarem per trobar les millors solucions. I ara en detallaré algunes.

Aquesta, diputat Cornellà, és una moció que ens permet, una vegada més, refermar el posicionament d'Esquerra Republicana respecte al model energètic de Catalunya. La situació d'emergència climàtica en què vivim fa necessària la implantació immediata de polítiques de descarbonització que limitin l'escalfament global. I, en aquest sentit, el desplegament d'energies renovables és imprescindible. De fet, ja ens deuen haver sentit dir en diverses ocasions que la conveniència de seguir desplegant les energies renovables és tan necessària com la planificació territorial i l'ordenació d'aquest desplegament, amb l'objectiu de fer-ho garantint la seva compatibilitat amb els criteris ambientals, agraris i urbanístics dels municipis, així com també minimitzant els seus impactes envers la biodiversitat, el paisatge i, sobretot, respectant l'equilibri i la complexitat territorial. És a dir, des d'Esquerra Republicana no podem entendre que l'agilització del desplegament de les energies renovables no vagi acompanyada d'altres canvis orientats a assegurar la participació ciutadana en la planificació, en consens territorial, sobretot dels ajuntaments i consells comarcals, i respectuosa amb el paisatge i el sòl agrari, i també a recuperar el control públic i la capacitat de governança d'una qüestió tan essencial com és l'energia.

La capacitat d'incidir en les diferents baules del sistema energètic, des de la generació a la comercialització, passant pel transport i la distribució, ha de ser una prioritat dels poders públics, amb l'objectiu d'assegurar l'abastament energètic als serveis públics i disminuir la vulnerabilitat social.

I un exemple que posa de manifest el «sí a les renovables, però no a qualsevol preu» d'Esquerra Republicana el trobem fa poques setmanes, quan van fer rectificar el Govern i replantejar el decret de renovables, corregint gran part dels greuges que suposava l'anterior text per als ajuntaments, per al sector agrari i per a les persones que viuen en els municipis més afectats per la reforma.

I quines són les aportacions que vam aconseguir? Perquè crec que és important que avui –i després faré referència als punts de la moció que presenta el grup de la CUP–..., molts d'aquests punts ja estaven negociats a la reforma d'aquest decret, com, per exemple, més mecanismes de participació i incidència del món local –això ja està en un decret llei–; l'eliminació de l'interès públic superior, tal com ens demanaven alcaldes i regidors, perquè no puguin passar per davant de tot projecte que potser no tenen aquest consens; la prioritització d'implantació de projectes en sòls antropitzats, és a dir, que ja estiguin degradats per l'activitat humana; l'ampliació

d'alguns terminis pel que fa a municipis rurals, d'acord amb l'Estatut dels municipis rurals, o millores per afavorir i facilitar l'aprofitament de l'autoconsum.

Per responsabilitat el meu grup parlamentari va estar negociant amb el Govern fins al darrer minut per tal d'introduir els canvis necessaris per esmenar les mancances que tenia el decret llei inicial i els greuges que suposava per als ajuntaments, el sector agrari i, com dic, les persones que viuen en aquests municipis; greuges relacionats amb la governança, la participació i l'ocupació privada del sòl.

Això vol dir que els canvis introduïts en el decret llei suposaran la fi de les disfuncions de la regulació, la fi de conflictes territorials o la fi de desacords entre les diferents parts? No, és clar que no, però sí que els minimitzaran. Però és que els haig de dir que tampoc serà el Plater que aportarà consens absolut, i hem de tenir aquesta eina, és molt necessària. El Plater el que ha de permetre és planificar i ordenar el desplegament de manera participada i més justa. Per tant, no ens fem trampes al solitari quan apellem al Plater com a solució a tots els mals. L'energia verda no la tindrem només per molt reivindicar-la. Respirar aire net sense tenir infraestructures de generació renovable a prop no sé si és possible, però el que sí que sé és que no és just en termes d'equilibri territorial.

Sabem que la transició energètica o ens la fem nosaltres o ens la faran uns altres. A més de reivindicar l'impuls de les renovables, nosaltres també apostem per incidir en el seu desplegament, i és el que hem de fer ara amb aquest període d'estudi del Plater. Per tant, per responsabilitat i per fer que les coses passin, i en ocasions sent conscients que hem d'assumir certes contradiccions, però amb l'esperança d'assegurar millors condicions de vida per a la majoria de la gent. Per tant, des d'Esquerra Republicana facilitarem aquest impuls de renovables apostant per un model (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que tingui en compte la participació de la ciutadania i dels ajuntaments.

I acabo. També, diputat Cornellà, votarem a favor de la majoria dels punts de la moció, ja sigui perquè es tracta de qüestions que s'han recollit al decret o perquè refermen el model energètic. En canvi, en algun punt, la manera com busquen tres peus al gat a les coses ens sembla que, més que ajudar a fer la transició energètica més justa, equilibrada i participada, tan sols contribueix a embolicar una mica més la troca.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García i Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorable consellera Paneque... Saludar, en primer lloc, també els alcaldes, regidors i membres d'associacions i veïns que ens acompanyeu avui de les comarques de Girona. Estem a la vostra disposició, tant el diputat del Partit Popular per Girona, Jaume Veray, com jo mateixa, perquè la vostra preocupació l'entendem perfectament. I, per tant, ens posem a la vostra disposició per a tot allò que sigui necessari.

Però, dit això, diputat Cornellà –no el trobo (*pausa*), ah, sí–, doncs, deu conve-nir amb mi que el model energètic de vostès, el seu personalment, i el nostre estan als antípodes, no? I, per tant, deu entendre també que nosaltres majoritàriament no donarem suport a aquesta moció que vostè presenta, perquè parteix d'una suposada bona intenció, aparentment una bona intenció, que és apostar per les energies renovables i la transició energètica. Però el seu enfocament és, com sempre, completament ideològic, intervencionista i també dirigista, i posa en risc, per tant, el desenvolupament econòmic, la seguretat jurídica i la capacitat real de Catalunya per afrontar els reptes energètics del segle XXI.

La primera proposta, el primer punt de la seva moció, parla d'establir una moratòria immediata als macroprojectes energètics. Aquest és un exemple clar de com volen aturar per ideologia –per ideologia–, en lloc de treballar amb planificació i amb rigor. Paralitzar projectes, senyor Cornellà, durant anys només genera més inseguretat jurídica, espanta els inversors i posa en risc el desplegament de les renovables. La transició energètica no es fa amb prohibicions ni amb decrets ideològics, sinó amb regles clares, amb planificació i en col·laboració amb el sector privat.

Quant a la prioritització de l'autogeneració, el següent punt d'aquesta moció, nosaltres rebutgem rotundament la visió que vol enfrontar el petit consumidor amb els projectes d'escala mitjana i d'escala gran també. Sense grans instal·lacions i sense inversió privada no hi ha transició energètica possible. Catalunya no pot renunciar al potencial de mercat ni a la iniciativa empresarial només per donar protagonisme exclusiu a alguns actors seleccionats per la Generalitat, ni tampoc pel seu grup parlamentari.

La proposta de limitar... En un altre punt de la moció també parla de la proposta de limitar l'ocupació de sòl municipal en un dos per cent. Aquesta és una imposició ideològica, senyor Cornellà, inacceptable, del tot inacceptable. Vostès ignoren la diversitat territorial i vulneren, a més, l'autonomia dels ajuntaments. Els municipis han de tenir capacitat per decidir sobre el seu territori, basant-se en criteris tècnics i econòmics, no en límits que imposi, en aquest cas, la Candidatura d'Unitat Popular.

Miri, pel que fa a la participació obligatòria dels ajuntaments i la transparència, el Partit Popular hi estem d'acord en termes generals, però rebutgem que això es converteixi en un instrument per bloquejar projectes o per frenar la inversió. La participació ciutadana i local ha de ser realista, efectiva i compatible amb l'acció del mercat, no una excusa per paralitzar qualsevol iniciativa.

La proposta que parla també que els ciutadans més vulnerables rebin energia directament de titularitat pública, aquest és un altre exemple d'ideologia, absolutament d'ideologia i, a més, que substitueix l'eficiència pel dirigisme. El Partit Popular defensem la protecció dels col·lectius vulnerables, només faltaria, però mitjançant ajudes directes, bons socials i mesures immediates i efectives, no amb models costosos, lents i, a més, burocratitzats, que depenen de la gestió centralitzada, en aquest cas.

En conclusió, senyor Cornellà, aquesta moció reflecteix una voluntat política ideològica clara, claríssima –claríssima–, com sempre, que busquen vostès substituir la iniciativa privada, limitar els projectes d'energia renovable de gran escala, en aquest cas, i centralitzar tota la planificació. I, per tant, nosaltres defensem una transició energètica eficient, equilibrada, basada en el mercat, amb seguretat jurídica i amb la col·laboració de tots els actors, els públics, però evidentment i també els privats.

Moltes gràcies. Per aquests motius, evidentment, no donarem suport majoritàriament a la seva moció.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bé; moltes gràcies, president. I bona tarda a tothom qui ens acompanya avui. Bé, quan la CUP ens presenta una moció d'energia, jo crec que ja d'entrada tots hauríem de desconfiar una miqueta.

A veure, en el nucli d'aquesta moció hi trobem el Plater, un pla al qual s'apella en tot el reguitzell de propostes que ens plantegen. I poder abans de començar, doncs, caldria fer una explicació clara de què és i què no és el Plater.

El Plater és un pla territorial que pretén ordenar el desplegament de les energies renovables en els municipis i a les comarques de Catalunya. Bé, jo crec que fins

aquí, tots d'acord. Ordenar és necessari, sigui el desplegament de les renovables, sigui la immigració. Ordenar ens sembla molt bé; a nosaltres ens agrada. El problema ve amb el model energètic que ens plantegen després. Perquè el Plater aquest parteix d'una idea molt clara: que el futur energètic de Catalunya ha de ser únicament i exclusivament basat en les renovables –en la solar, l'eòlica i poqueta cosa més. I aquí és on comencen precisament els problemes. Perquè, aviam, en el «happyflowerisme» aquest assembleari, doncs, poder sí que es poden construir els sistemes energètics a base de desitjos i de somnis, però en el món real, on la gent ha de pagar les factures, on la indústria necessita una energia estable i els hospitals no poden córrer el risc de quedar-se sense llum, escoltin, millor que no.

Per tant, seria bo no deixar-se portar per aquesta illusió nadalenca que ens han presentat tant la CUP com els socialistes per l'*espíritu de la sostenibilidad* i poder que ens basem una mica més en criteris tècnics i científics. (*Alguns aplaudiments.*)

Les renovables estan molt bé –les renovables estan molt bé–, ens agraden, però tenen un problema, i és que no són constants: quan hi ha sol, produeixen; quan hi ha vent, produeixen, però quan no hi ha ni sol ni vent, doncs, no es produeix. O, per altra banda, quan hi ha molt de sol o quan hi ha molt de vent –com expliquen a l'ESO, «la energía ni se crea ni se destruye, sino que se transforma»–, doncs, lo que entra per lo que surt; si s'està produint més energia de la que el sistema és capaç d'administrar i d'utilitzar, no hi ha prou demanda; explicat clarament, salten els ploms. I saltar els ploms és el que va passar, és el motiu que justifica l'apagada que vam viure el passat 28 d'abril, el resultat del model energètic que el bipartidisme ens ha presentat i que la CUP ens eleva al quadrat. Un model que ens situa al nivell de potències mundials –*redoble de tambor*– com el Pakistan. (*Alguns aplaudiments.*) Enhorabona al bipartidisme i enhorabona a la CUP pel seu fantàstic model energètic.

Un model que exclou deliberadament qualsevol energia que sigui de generació estable i fiable, com, per exemple, l'energia nuclear. Una energia que sí que ens agrada. Per què? Perquè és una energia verda, és una energia neta, segura, estable, constant. I, a més, amb les dues centrals que tenim a Catalunya, la central d'Ascó i la de Vandellòs, només amb aquestes dues centrals som capaços de produir el seixanta per cent de tota l'energia que consumeixen els catalans –el seixanta per cent. I, a més d'això, dotze mil famílies viuen també de l'energia nuclear a Catalunya a través de llocs de feina directes i indirectes.

Un altre element central del Plater és que prioritza l'autogeneració de les anomenades «comunitats ciutadanes d'energia». Que, aviam, com un model complementari, doncs, nosaltres també hi estariem d'acord, també ens sembla bé. Ara bé, convertir aquestes comunitats ciutadanes d'energia en la columna vertebral, en l'eix central de tot el sistema, doncs, no, perquè aquestes comunitats energètiques no tenen la possibilitat de portar una potència ferma, no garanteixen el subministrament continu i de cap manera poden substituir la generació energètica a gran escala. Per tant, voler convertir-les en l'eix central del sistema és confondre una vegada més el desig i la ideologia amb l'enginyeria i la realitat.

Catalunya necessita un model energètic seriós, un model energètic que ofereixi uns preus assumibles, que ofereixi subministrament per a les famílies i per a tota la indústria sense apagades com la que vam viure. Catalunya necessita un model basat en el *mix* energètic equilibrat, on les renovables creixin, sí, les renovables creixin amb criteri, però on l'energia nuclear tingui el seu paper central i no renunciï a altres fonts en el cas de que siguin necessàries.

Sobretot, Catalunya necessita formar part d'un pla energètic nacional que reforci la sobirania energètica d'Espanya, que aposti decididament per aquest sector com a pilar del desenvolupament social i econòmic. Un sector que també serveixi per crear llocs de feina, per crear nova indústria, per oferir oportunitats laborals als joves que han de marxar i ho facin, a més, amb sous dignes. I, en definitiva, que el desenvolupament

pament del sector energètic sigui el nucli de la prosperitat i del lideratge global de la nació. I, per tant, Catalunya no necessita el Plater; Catalunya, una vegada més, necessita VOX.

Bon Nadal i moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

És, a continuació, el torn del Grup Parlamentari Comuns, i té la paraula el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Ostres, és dir la paraula «energia» i VOX, «nuclears» de seguida, eh? (*Rialles.*) Aquí a la veu de l'amo sempre. Bé, bona tarda a totes de nou. I una salutació per als alcaldes i alcaldesses que avui ens acompanyen, també regidors i regidores. Sempre sou benvinguts des del món municipal a aquest Parlament.

Bé, volem començar agraint a les companyes de la CUP la presentació d'aquesta moció, i no només pel text que ens han presentat, sinó sobretot també per l'oportunitat política de donar continuïtat al debat que ja vam tenir fa poques setmanes amb el decret de renovables, i també per fer-ho abans d'entrar de ple en el que serà el debat del Plater.

Perquè, si el Plater ha de ser l'eina que ordeni el desplegament de renovables al país, la seva credibilitat no depèn només del resultat final, sinó de com s'ha construït. I aquí hi ha principis que no poden quedar en segon terme: la planificació pública, municipalisme, protecció del sòl agrari i la biodiversitat, energia ciutadana i justícia social. I això ha de ser tant a la factura com als barris i pobles. I aquest debat no és nou. El país ha viscut masses vegades la mateixa escena: municipis que reben projectes ja fets, amb carpetes immenses, terminis curts i una informació asimètrica. El problema no són les renovables; és la mala governança.

I una segona escena és la de la factura: famílies que han patit preus injustos i que quan senten parlar de transició es pregunten, amb raó, si això els facilitarà la vida o només els canviarà el vocabulari.

I una tercera és la del temps. L'emergència climàtica no espera, és cert, però també sabem que una transició mal feta, en lloc d'accelerar, el que fa és encallar, i una transició encallada és el millor regal a l'oligopoli i als negacionismes.

Per això des dels Comuns ho diem clar: necessitem renovables i necessitem accelerar. Però, precisament perquè ho necessitem de veritat, no ho podem fer malament. El debat no és «renovables sí o no», sinó quin model i per a qui.

Per nosaltres la transició energètica no és només instal·lar megawatts, que és probablement el més important, però és com a mínim quatre coses alhora: reduir demanda i fer-la eficient; electrificar usos i sortir dels fòssils; democratitzar la generació amb autoconsum, energia compartida i comunitats energètiques, i desplegar la nova generació amb criteris territorials clars, preservant sòl agrari i biodiversitat i amb retorn social. Si no fem aquesta seqüència, acabarem creant rebuig social i bloqueig polític.

En aquest sentit, el Plater és una eina clau. Ha d'ordenar on, com i amb quins criteris despleguem eòlica i fotovoltaica, incorporant factors ambientals, agrícoles, socials i tècnics. I també parteix d'una dada rellevant: l'ocupació global prevista seria a l'entorn de l'1,2 per cent del territori, menys del que es pensava al principi.

Com a ordre de magnitud, és útil per desmuntar el relat de l'arrasament, però no pot convertir-se en una regla mecànica municipi a municipi. Els municipis tenen capacitats i valors diferents. El principi que sí que compartim és evitar concentracions injustes i garantir equitat territorial i, sobretot, retorn social.

I aquí connectem amb el decret de renovables, que ja apunta a una direcció que compartim: reforçar participació, ordenar el sistema i acostar-lo al territori. També reforça estructura pública, amb les oficines comarcals, suport tècnic, taules territo-

rials. Perquè una transició democràtica no es fa només amb una norma, sinó amb capacitat pública i amb confiança.

Una peça decisiva és la participació local real en grans projectes. La participació no pot ser un tràmit decoratiu; ha de ser codecisió i ha de ser retorn. El decret ja ha fet un pas important exigint oferta de participació local mínima i unes fases de prioritat territorial.

Sobre la moció compartim plenament el seu nucli: planificació i democràcia energètica. Coincidim especialment amb la prioritat d'autogeneració, les comunitats i els sòls antropitzats; amb la inclusió real dels ajuntaments i l'avaluació rigorosa d'impactes; amb la disponibilitat de dades municipals; amb un marc fort per a l'energia ciutadana, i amb la incorporació de rehabilitació i comunitats energètiques al pla de barris, que en bona mesura ja hi és. Si la transició no entra als blocs i als barris, no arrela.

També compartim l'esperit dels plans comarcals a demanda, sempre que serveixin per afinar i no pas per fragmentar, i l'objectiu de cobrir necessitats energètiques de llars vulnerables amb energia pública. Ara bé, alertem que això requereix instruments, pressupost i desplegament real i que no podrà ser immediat el 2026. Defensem un desplegament progressiu i verificable, començant per barris vulnerables, habitatge públic i equipaments.

Tenim una discrepància sobre la moratòria general fins al 2027. Entenem la intenció, però hi veiem el risc de frenar projectes que volem accelerar i de substituir l'ordenació per un bloqueig. Proposem un règim transitori quirúrgic: frenar el model depredador en sòls sensibles i accelerar el model de proximitat i energia ciutadana.

I acabo amb una idea central. Catalunya té una oportunitat: convertir la transició energètica en una política de democràcia i sobirania. Però també té un risc: que sigui només una reconversió tecnològica governada pels de sempre.

Els Comuns volem una transició ràpida, sí, però sobretot justa, democràtica i territorialment equilibrada.

Salut, bones festes i bon treball.

El president

Moltes gràcies. I, finalment, per posicionar el Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. Aliança Catalana defensa un sistema energètic sobirà, eficient i viable, que situï Catalunya al nivell dels països més avançats d'Europa, i no com una autonomia subordinada de Madrid, ni amb dogmes ideològics que frenin el nostre desenvolupament. La proposta de la CUP va exactament en sentit contrari. És una oda a la burocràcia de despatx, a la paràlisi, a la renúncia, i resulta senzillament inacceptable.

Catalunya es queda enrere en potència instal·lada, mentre dades ens diuen que no assolim els objectius de transició energètica el 2030. I, mentre la ciutadania pateix i suporta un sistema elèctric car i saturat, la CUP proposa aturar-ho tot, una moratòria en termes clars, una renúncia al progrés, a la sobirania energètica i a l'atracció dels projectes d'alt valor energètic. Transmet un missatge letal a les empreses, cooperatives i inversors: Catalunya no és un lloc segur per invertir en renovables. Qui en surt beneficiat, d'aquesta paràlisi? Els que volen una Catalunya dependent del gas i de l'Estat espanyol? Nosaltres no.

La CUP planteja un Plater en clau d'autogeneració i a petita escala, que limiti explícitament els macroprojectes i es centri en l'autoconsum, les comunitats, les comunitats energètiques i la instal·lació sobre els sòls antropitzats. Podríem compartir part de l'enfocament, sí; sí, si no fos perquè parteix d'un error estratègic greu, pensar que això pot sostenir un país industrial i densament poblat.

Catalunya necessita una combinació intel·ligent de grans i petits projectes. Negar els primers és com voler alimentar una ciutat només amb fotovoltaica sobre els teulats dels edificis. No es pot fer demagògia energètica. El metro de Barcelona ha de seguir funcionant, i la petroquímica de Tarragona, entre altres, també.

L'autogeneració és necessària, però clarament insuficient. Si volem sobirania energètica, cal aprofitar tot el potencial solar i eòlic del país, amb una planificació tècnica, no partidista. Aquesta versió ha de tenir en compte la potència ferma, la generació sincrònica i la seguretat de subministrament, així com, a efectes territorials, el paper de les zones properes a Vandellòs i Ascó, on poden cabre perfectament nous reactors nuclears.

Limitar el desplegament renovable amb quotes municipals és una recepta per a la fragmentació territorial i per a la desigualtat energètica. Hi haurà municipis amb potencial i consens social que voldran tirar endavant els projectes, i n'hi haurà d'altres que no. Per què impedir que un municipi proactiu pugui avançar? Els hi fa al·lèrgia tot el que tingui a veure amb generar riquesa? Substituir una planificació nacional per una suma de vetos locals no és descentralitzar, és bloquejar. La participació del territori és necessària, però convertir cada projecte en una cursa d'obstacles administratius només paralitza el país.

La mateixa lògica de despatx reapareix quan es proposa classificar consums municipi per municipi o multiplicar plans comarcals. Catalunya no necessita més mapes, més informes ni més paperassa; el que fa falta no és diagnòstic, és execució. Pel que fa a l'anomenada energia ciutadana, el dret d'accés a la xarxa no es pot garantir per decret quan aquesta està tècnicament saturada. El coll d'ampolla no és jurídic; és físic i d'inversió. Tampoc es poden fixar unilateralment els preus dels excedents, que venen determinats pel mercat i pel marc regulador europeu i estatal.

Desvirtuar el paper de l'empresa Energètica de Catalunya i posar-la en competència directa amb un teixit de pimes catalanes ja especialitzades no resol aquest problema. El que cal és reforçar la xarxa, augmentar la capacitat i reduir la interferència administrativa.

La proposta d'energia pública per a persones vulnerables és populista. No podem aspirar a salvar tots els vulnerables del món amb energia pública. Combatre la pobresa energètica no és crear un sistema públic paral·lel, sinó garantir habitatges eficients, tarifes justes i un mercat competitiu i obert. Dirigir des del despatx la rehabilitació energètica ignora deliberadament el paper del sector privat. Cal facilitar, no substituir; cal incentivar, no controlar.

En definitiva, el text de la CUP és una declaració de burocràcia, intervencionisme i renúncia. I Aliança Catalana defensem una transició energètica sobirana, amb realisme i visió de país; un model mixt, on el sector públic marqui l'estratègia, i el privat lideri l'execució; una xarxa forta i moderna; un país competitiu, ni bloquejat ni subvencionat. Catalunya no necessita més moratòries ni més frens; necessita voluntat política per ser autosuficient, i només s'aconsegueix això amb un govern propi, amb un govern independent.

I, com que avui és el meu últim discurs d'aquest any, els hi desitjo bon Nadal, catalans.

El president

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Sí; gràcies. Bé, hem acceptat les esmenes de Junts perquè aportaven –i alguna l'hem transaccionat, evidentment–, perquè milloraven la proposta inicial –i també les que hem acceptat del PSC–, amb voluntat de millorar el text i de buscar el consens, no només en els punts que hem consensuat, sinó en tot. Però ja veiem que això, com sempre, serà molt complicat.

Bé, amb el que ens ha dit el PSC... Home, el concepte que ens ha explicat de participació no el compartim. És a dir, participació no pot ser explicar les vegades que faci falta les coses. Per nosaltres, el que s'ha de fer és no aixecar-se de la taula fins que s'arribi a un acord amb els municipis i els consells comarcals; això és participació, i no pas explicar lo seu les vegades que faci falta a l'altre. Això no té cap sentit. I solidaritat no vol dir sacrifici, no vol dir sacrifici de municipis rurals, perquè a vegades tenen mal entès què vol dir solidaritat.

Pel que fa a Junts, escoltin, conjurem-nos. Un any de moratòria. Simplifiquem administrativament el que calgui perquè els projectes no es facin eterns, però fem aquesta moratòria. I està molt bé que ara presentin propostes. Fins avui, almenys aquí al Parlament, no ho havien fet, i sempre s'han posicionat, fins ara, a favor de tots els macroprojectes de qualsevol poble.

Esquerra Republicana. Miri, tres peus al gat quan governaven, que pactaven moratòries i no les complien. Pactaven que farien Platers i van passar tres anys i no es va fer. I la transició energètica la farem nosaltres? Però si portem anys que ens l'estan fent! Empreses, la majoria estan a més de sis-cents quilòmetres del nostre país. Per tant, ens estan fent la transició.

Al PP, Aliança i VOX, estem als antípodes –ho compartim. I vostès, la seva preocupació és el sector privat i la iniciativa empresarial, i no pas els pobles ni la seva gent. I a VOX dir-li que convidarem més sovint la bona gent de comarques gironines si és la manera que vostè parli en català.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.

I també, en nom de la Mesa del Parlament, donar la benvinguda a tots els alcaldes, alcaldesses, regidors, regidores que han volgut compartir amb aquest Parlament la substanciació d'aquesta moció subsegüent, d'aquest punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'abordatge del sensellarisme

302-00184/15

Passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'abordatge del sensellarisme. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Diputades, diputats... Avui el Grup de Comuns volem enviar un missatge molt clar des del Parlament: sense habitatge no hi ha drets. Catalunya ha de posar fi al sensellarisme. El sensellarisme no és una fatalitat, és una responsabilitat i un fracàs col·lectius, que no es pot combatre sense garantir el dret a l'habitatge, que tampoc és un privilegi, sinó un dret bàsic per a una vida digna.

Per això demanem al Govern que vinculi de manera efectiva les polítiques d'atenció a les persones sense llar amb polítiques reals d'habitatge, cosa que vol dir apostar decididament per polítiques d'habitatge social per a persones sense llar i deixar enrere solucions provisionals que cronifiquen l'exclusió; vol dir activar l'oficina antidesnonaments, posar fre a l'escalada dels lloguers i a l'especulació i garantir allotjament temporal en moments crítics.

Segona idea: no tolerarem ni l'odi ni l'estigmatització. Condemnem qualsevol discurs aporofòbic de criminalització de la pobresa o que utilitzi les persones sense

llar com a arma política, i reclamem campanyes de sensibilització que promoguin una mirada de respecte, una mirada de solidaritat envers les persones. La pobresa no és un delict; la indiferència al patiment dels altres ho hauria de ser. Però el veritable delict és deixar persones al carrer sense alternativa.

En tercer lloc, proposem un nou marc d'acció de sensellarisme 2026, amb presupost, objectius i calendari, que, naturalment, un cop la futura llei de sensellarisme entri en vigor, caldrà ajustar a aquesta, i això implica també blindar recursos –recursos clau, el contracte programa 2026-2029 com el referent del sensellarisme i el gestor de casos complexos– i invertir en recursos habitacionals i de serveis, amb especial atenció a infants i adolescents. El sensellarisme és un repte amb potencial transformador de la nostra societat, però sense recursos estables no hi ha polítiques transformadores.

També volem posar el focus en allò que sovint queda ocult. El sensellarisme té rostre de dona, però massa vegades és invisible. I per això reivindiquem també perspectiva de gènere en les polítiques públiques d'abordatge i també, quan sigui necessari, en els equipaments posats a disposició de les persones en situació d'exclusió residencial. Una realitat estructural que tot sovint queda fora de focus, la dels treballadors temporers del sector primari en situació de sensellarisme, una situació que afecta milers de treballadors i treballadores que any rere any no disposen d'alternatives habitacionals ni durant la campanya agrària ni tampoc als períodes entre campanyes. Cal fer possible allotjament digne, garanties de drets laborals i protecció davant les pràctiques abusives, així com garantia d'empadronament per a aquests treballadors i treballadores.

Però la situació és molt greu, i per això aquesta moció proposa també actuacions de caràcter urgent. Ens referim a una eina de transparència orientada a garantir el respecte dels drets fonamentals a les polítiques de convivència i de regulació de l'espai públic, o l'impuls de la ja existent comissió de barraquisme del Besòs per dotar-la de recursos per poder dotar d'alternatives habitacionals aquestes persones.

O la situació a l'edifici B9, de Badalona, que, malauradament, debatem després del desallotjament d'ahir, sense que des dels serveis socials de l'ajuntament es fes acompanyament social o s'oferís ni la més mínima alternativa a les més de quatre-centes persones desnonades. Una violència institucional que no dubten a exercir cada dia amb la decisió política de mantenir tancat l'alberg municipal o no utilitzant els recursos disponibles, encara a data d'avui, del contracte programa per a la fitxa de sensellarisme, fins i tot malgrat l'oferiment de suport des del departament.

Si féssim titulars de premsa amb els gravíssims fets del dia d'ahir, sonarien semblants a això: «Quasi vuit mil habitatges buits i centenars de persones expulsades», «El fracàs polític de Badalona: quan governar esdevé expulsar», «Badalona i els límits de l'autonomia municipal». Des de l'ajuntament s'ha actuat amb crueltat i irresponsabilitat, promovent discursos d'odi, criminalitzant la pobresa i fent propaganda amb el patiment de la gent. Però, davant del racisme institucional que dona l'esquena a veïns i veïnes, cap administració hauria d'inhibir-se. L'autonomia municipal no s'estén a la vulneració de drets humans i, per tant, cal poder substituir l'Ajuntament de Badalona en l'execució d'unes competències que ha abandonat, perquè complir la llei no és mirar cap a una altra banda.

I acabo, president. És una vergonya que s'expulsin aquestes persones, però no té sentit que una emergència social quedi en mans d'un alcalde que només sap expulsar. Això no és ordre ni bona gestió; això és racisme institucional. Governar no és expulsar persones ni fer propaganda; governar és garantir drets.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. Per tal de defensar-les, en primera instància i en nom del Grup Parlamen-

tari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. Diputats, diputades... Avui debatем una qüestió que interpel·la directament la dignitat humana i el model de país que volem construir, que és l'abordatge del sensellarisme. No parlem d'una realitat marginal ni d'un fenomen inevitable; parlem d'una vulneració greu de drets fonamentals, que afecta milers de persones al nostre país i que ens obliga, com a representants públics, a mirar-nos al mirall i preguntar-nos si estem fent tot el que cal.

El sensellarisme no és una fatalitat ni una circumstància individual fruit de males decisions personals; és sobretot el resultat de decisions polítiques preses al llarg dels anys, o de decisions no preses, que han anat afeblint l'estat del benestar i, de manera molt especial, el dret a l'habitatge. Quan l'habitatge deixa de ser un dret garantit i es converteix en un bé sotmès a l'especulació, el risc d'exclusió esdevé estructural.

Els anys que he exercit responsabilitats municipals, he pogut escoltar moltes persones que viuen o han viscut al carrer; històries de vida marcades per ruptures familiars, pèrdues laborals, problemes de salut mental o addiccions, però també per l'absència d'una xarxa pública prou forta, que actuï abans que la caiguda sigui definitiva. I una de les reflexions que m'han fet i que més m'ha colpit és que avui ningú està completament salvat d'acabar en una situació de sensellarisme. Qualsevol trajectòria vital pot trencar-se si no hi ha drets garantits.

Per això afirmem que el sensellarisme no és una excepció del sistema; és un símptoma clar del seu fracàs. Un fracàs que es produeix quan es protegeixen els interessos d'una minoria en lloc del bé comú i quan es tolera que hi hagi persones expulsades de la comunitat política més bàsica: tenir un lloc on viure, un espai de seguretat, intimitat i dignitat.

El que vam veure ahir a Badalona és una expressió extrema d'aquesta deshumanització. Fer política no és assenyalar els més vulnerables ni utilitzar la pobresa com a eina de confrontació. Fer política no és expulsar persones del carrer sense oferir alternatives reals. Fer política és garantir drets, generar oportunitats i construir comunitat. I això des d'Esquerra Republicana ho tenim molt clar.

Per això volem començar reconeixent la importància d'aquesta moció. En el mandat anterior, Esquerra Republicana, conjuntament amb altres grups parlamentaris, vam impulsar decididament una llei de sensellarisme que es trobava en una fase molt avançada de negociació i que, malauradament, va decaure amb la fi del Govern. Aquell text representava un pas endavant molt rellevant en el reconeixement de drets i en la definició de responsabilitats públiques. Som on som, però no partim de zero. I per això agraïm als Comuns que tornin a posar aquest debat al centre de l'agenda política. Ho fem des de la voluntat de sumar, de millorar la moció mitjançant esmenes constructives i d'enfortir-la amb un objectiu compartit: avançar de manera decidida cap a l'erradicació real del sensellarisme a Catalunya. Perquè el sensellarisme no és només no tenir sostre, és la forma més extrema de l'exclusió social, és la vulneració continuada de drets fonamentals i és el fracàs col·lectiu d'un sistema que no ha estat capaç de garantir allò més elemental.

Ahir mateix debatíem l'informe de la síndica de greuges, que assenyala amb claredat que el principal problema social al nostre país és l'habitatge. I de l'habitatge en pegen moltes altres realitats que ens preocupen: la pobresa infantil, les dificultats d'emancipació de la gent jove, la davallada de la natalitat, la precarietat laboral o l'increment del sensellarisme. Tot això està connectat.

Per això, compartim plenament que el dret a l'habitatge ha de ser el pilar central de qualsevol política contra el sensellarisme. Defensem la regulació dels lloguers, la lluita decidida contra l'especulació immobiliària i el desplegament ferm del model «*Housing first*», amb una reserva real d'habitatge del parc públic i social. Els albergs

i els dispositius d'emergència no poden ser l'horitzó vital de ningú; han de ser respostes transitòries, necessàries en determinats moments, però sempre amb l'objectiu clar de garantir habitatge estable, acompanyament social, atenció sanitària i suport a l'autonomia personal.

Rebutgem frontalment els discursos d'odi i la criminalització de la pobresa. Les persones sense llar no són un problema d'ordre públic; són ciutadans i ciutadanes amb drets. Contra l'aporofòbia, cal utilitzar tots els instruments disponibles, també els mecanismes sancionadors de la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació. Però sobretot cal pedagogia i compromís institucional.

Finalment, defensem la necessitat d'un nou marc d'acció a partir del 2026, amb pressupost suficient, objectius clars, indicadors d'avaluació i un calendari definit, amb un cens únic de persones sense llar i una estratègia supramunicipal real que doni suport als ajuntaments i garanteixi equitat territorial. Des d'Esquerra Republicana no creiem en solucions màgiques, però sí en camins clars, i aquest camí passa per posar les persones al centre de totes les polítiques públiques i per no deixar ningú enrere.

Per tot això, i havent arribat a diferents acords de les diferents esmenes, votarem favorablement a tots els punts de la moció.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Beatriz Silva Gallardo.

Beatriz Silva Gallardo

Moltes gràcies, president. Bona tarda a tothom. Donar les gràcies, en primer lloc, al Grup Parlamentari Comuns i a la diputada Núria Lozano per haver-nos portat aquesta moció que ens permet debatre sobre un dels reptes més urgents que tenim plantejats com a societat, que és el garantir que tothom tingui un sostre.

Dijous passat vaig participar a la cimera que va convocar la síndica de greuges per fer front al sensellarisme, i vaig pensar, en veure aquella taula, que, encara que el repte d'abordar la situació de les persones sense sostre és enorme, hem avançat, perquè fins fa poc el sensellarisme era un tema gairebé invisible. És cert que la crisi de l'habitatge facilita que el sensellarisme entri al debat, però també és cert que des de fa molt de temps tenim un grup important de persones vivint al carrer o en situacions greus d'exclusió residencial, i no en parlàvem.

A la cimera de la síndica de greuges, però també durant la presentació de l'informe de sensellarisme del CETIS, del grup d'experts creat pel Govern, es van mencionar moltes qüestions, però crec que n'hi ha dues que són claus. La primera, i que és la que ha de guiar tota la resta, és que qualsevol solució per a les persones sense llar s'ha de fer amb una mirada humana, amb una perspectiva de drets humans. Estem parlant de persones. Aquí s'estan vulnerant drets com són l'accés a la salut, a viure en societat, a la salut mental i a la vida, perquè viure al ras resta a una persona vint o trenta anys de vida. No disposar d'un sostre es tradueix en malalties, en dolors crònics, en solitud. La consellera ens recordava a l'últim Ple que a les persones sense sostre se'ls atrofien les cordes vocals, perquè no tenen amb qui parlar. Quan parlem de polítiques per a les persones sense llar, no hem d'oblidar mai aquesta mirada: que el sensellarisme és una violació greu de drets humans i la forma més extrema d'exclusió social.

La segona qüestió, que està relacionada amb la primera, és que les forces democràtiques tenim l'obligació de combatre els discursos d'odi que estigmatitzen les persones sense llar. Segurament els escoltarem en algunes de les intervencions que vindran i que intentaran vincular-los amb la delinqüència i la inseguretat. Adela Cortina, que va ser la persona que va encunyar el terme «aporofòbia», deia que el principal desafiament per fer front al sensellarisme és combatre els discursos que

estigmatitzen un col·lectiu que és víctima de processos estructurals, dels quals som responsables com a societat. Aquests discursos representen un impediment per entendre la situació d'aquestes persones. Intenten que no tinguem aquesta mirada humana, que, com apuntava la diputada Lozano, hauríem de tenir amb les persones de l'institut B9, de Badalona.

El Govern ha estat acompanyant durant molt de temps l'Ajuntament de Badalona. S'hi ha reunit cada setmana, perquè era conscient de la urgència de cercar solucions; ha aportat recursos, i va derivar una seixantena de persones especialment vulnerables a serveis residencials o per a víctimes de violència masclista. Ahir es van detectar vint-i-tres casos nous. Continuarà fent aquest acompanyament, però és urgent que l'Ajuntament de Badalona i la resta d'ajuntaments comparteixin aquesta mirada i assumeixin les seves competències. És inacceptable que l'Ajuntament de Badalona digui ara que no se'n farà càrrec, com si aquestes persones fossin objectes i la seva situació no tingués res a veure amb les seves obligacions.

Dimarts es va complir un nou aniversari del cruel assassinat de Rosario Endrinal, i a la jornada que es va organitzar per recordar-la es deia que, en aquell moment, la societat va aconseguir empatitzar amb la situació de Rosario Endrinal. El nostre desafiament és aconseguir que la societat empatitzi amb allò que representa el sensellarisme sense que s'hagi de produir un crim.

Donarem suport a aquesta moció. Hem presentat algunes esmenes i hem arribat a transaccions, però estem d'acord amb allò que proposa. La major part de les seves propostes ja estan contemplades a l'acció de govern, com la necessitat de fer un cens anual, d'invertir en prevenció i en recursos amb perspectiva de gènere, també la necessitat de destinar més recursos per aconseguir una resposta real i de treballar conjuntament amb els ajuntaments per buscar solucions, però sempre sempre des d'una mirada de drets humans.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar la seva posició. En primer terme, per fer-ho i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. Avui crec que hem de dir que ens sap greu que la consellera no estigui presenciant el debat que tenim amb la situació que està passant al carrer a Badalona.

Des de Junts, ens sorprèn que els Comuns ens presentin aquesta moció sobre l'abordatge del sensellarisme, perquè la diputada Lozano i les portaveus dels altres grups parlamentaris estem treballant una proposició de llei sobre mesures transitòries i urgents per fer front al sensellarisme i erradicar-lo.

És una llei que és més necessària que mai, però que necessita un debat profund per poder crear un consens parlamentari al voltant de quatre eixos que nosaltres creiem que són molt importants. En primer lloc, creiem que cal garantir el suport i seguretat jurídica als ajuntaments perquè puguin empadronar les persones sense llar. En segon lloc, definir el servei residencial digne, temporal, i acompanyar tots aquells municipis que no tenen els recursos per poder-lo oferir. En tercer lloc, cal establir un mecanisme de col·laboració entre els ens locals. I, en quart lloc, garantir la inclusió sociolaboral i acompanyament de les persones que pateixen exclusió habitacional.

Per tant, creiem que és irresponsable agafar els punts més sensibles de la proposició de llei i presentar-los amb aquesta moció, que força un debat superflu i un debat sense cap rigor. I, per això, nosaltres no hem entrat cap esmena en aquesta moció. *(Alguns aplaudiments.)* Però votarem a favor d'alguns dels punts o propostes que

sí que demanen una resposta immediata i també aquelles que ja han estat esmenades per Esquerra Republicana i el Partit Socialista.

El creixement del sensellarisme ens preocupa perquè, segons les dades del Síndic de Greuges, avui a Catalunya viuen més de 6.724 persones en situació de sense llar. Això, diputats, és un creixement del 43,2 per cent en només dos anys. Aquestes són dades simptomàtiques d'un sistema d'atenció que és incapaç de donar resposta a les necessitats de les persones més vulnerables.

I sabem que les causes del sensellarisme els darrers anys s'han tornat més complexes. Parlem de la manca d'habitatge assequible, dels sous precaris, de violència de gènere. També parlem d'una llei d'estrangeria espanyola fallida, i també la manca de suport a les persones amb discapacitat i amb problemes de salut mental, que tot això, en conjunt, el que fa és abocar les persones a una situació de sense llar. I, per tant, creiem que és molt important que el Govern, la Generalitat lideri la resposta al sensellarisme amb la coordinació i la col·laboració dels municipis i de la xarxa d'entitats que treballen en aquest àmbit.

Cal, per tant, també a nivell immediat, augmentar els recursos econòmics destinats als serveis per afrontar el sensellarisme en el marc del contracte programa, com ha dit el company diputat d'Esquerra Republicana, però no tenim cap confiança que el Govern estigui a l'alçada d'aquest repte. Ahir es va fer efectiu el desnonament més gran a Catalunya, i també, per respecte de l'autonomia municipal, sabem que aquest desnonament era inevitable, i la consellera això ho sabia. S'havia reunit amb les entitats defensores de drets humans, que li havien demanat una resposta social. Però a l'hora de la veritat els serveis socials van ser els últims en arribar al desnonament de quatre-centes persones del B9, de Badalona, amb una resposta insuficient.

Els desnonaments ella també sap que són un simple desplaçament del problema i no generen cap resposta. I, en aquest sentit, les dades del CETIS són molt clares quan diuen que el trenta-dos per cent de les persones que viuen en situació de sense llar provenen d'un procés de desnonament previ. I, per tant, el que a nosaltres ens preocupa és la manca de prevenció del Departament de Drets Socials, que és preocupant i ens evidencia que necessitem un debat profund si volem una resposta al sensellarisme que posi la prevenció al centre.

Jo no m'allargaré, perquè el company diputat Josep Lluís ja defensarà una moció nostra que precisament denuncia aquesta inacció per part del Govern i la manca de respostes adequades als assentaments, i desenvoluparà, evidentment, les propostes que nosaltres tenim. Però creiem que el debat que hem de tenir és en el marc de la proposició de llei de mesures transitòries i urgents. I, per tant, creiem que aquesta moció no contribueix a això, sinó que fa un debat amb poc rigor i que creiem que cal més profunditat.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Bona tarda a tots, diputats, diputades. Hoy debatimos una moción que sobre el papel se presenta como una defensa de las personas sin hogar, un tema serio, grave y que requiere mucha humanidad. Pero es oportunista porque ya hay una ley actualmente en debate sobre el asunto.

Lo que ha hecho Comuns, el grupo político de los Comuns, es usar el drama de las personas sin techo como arma política para atacar a un alcalde que ha cumplido con su deber, Albiol, el alcalde de Badalona. Y quiero empezar por aquí, porque es importante que la ciudadanía que sigue este Pleno entienda la magnitud de la hipocresía política a la que asistimos hoy. Nos presentan una moción sobre las personas sin techo, pero la utilizan para demonizar al alcalde de Badalona por actuar frente a

cuatrocientos okupas ilegales en el conocido B9. (*Alguns aplaudiments.*) Digo «ilegales» porque entrar en un edificio público no es un acto social ni un movimiento reivindicativo; es ilegal. Y ustedes han decidido convertir el desalojo del B9 en una bandera política.

Pues bien, yo, que firmé la incoación del acto administrativo de la desocupación del B9 hace dos años, lo quiero dejar absolutamente claro aquí hoy: volvería a hacer lo mismo. (*Alguns aplaudiments.*) Porque conozco bien en qué se había convertido esa nave, ese antiguo instituto, porque conozco la pesadilla que vivieron los vecinos, porque presté atención donde ustedes solo buscan titulares. Y desde aquí, desde el Parlament de Catalunya, mi apoyo y solidaridad con los vecinos del Remei, de Sant Roc y de Artigues, que han vivido una pesadilla.

El B9 no era un oasis de solidaridad, no. No era un refugio de paz ni un centro social ejemplar. Era un foco de delincuencia, era un punto de tráfico de drogas, un centro de incivismo y de conflicto. Pasó de ser un edificio de todos, una antigua central de brigadas, un espacio para cursos de formación para personas vulnerables a convertirse en un edificio ocupado, deteriorado y tomado por personas que entraron sin permiso, sin derecho y sin respeto al entorno y a la comunidad.

Los okupas secuestraron lo que era de todos, y lo peor de todo, ustedes lo sabían. Sabían que era un infierno para los vecinos, pero aun así decidieron defender a los okupas. Y ahora vienen aquí, a la moqueta del Parlament, a presentarse como los paladines de la justicia social, mientras demonizan a quien ha sido capaz de actuar, de perseverar y de cumplir con su palabra con los ciudadanos honrados de Badalona. Y eso tiene un nombre, y se llama hipocresía política. (*Alguns aplaudiments.*)

Porque defender a los vulnerables es una cosa, y defender situaciones de ilegalidad y delincuencia es otra muy distinta. Y ustedes han apostado por lo segundo. ¿Y saben qué es lo más grave? Que detrás de este caso, detrás del B9, de Badalona, hay un problema que ustedes jamás quieren afrontar: la absoluta ausencia de una política seria de inmigración. La consecuencia directa de las políticas de puertas abiertas sin criterio y sin planificación y sin control, que condenan a la precariedad a quienes llegan y generan inseguridad y problemas de convivencia donde se asientan, sin saber quién viene, para qué viene ni cómo se va a integrar. Eso no es solidaridad; eso es irresponsabilidad.

Abrir las fronteras de par en par y lanzar proclamas desde la moqueta es condenar a la precariedad a las personas. Y eso no es buenismo; eso es ser mala persona. Y la irresponsabilidad se paga siempre en los mismos barrios, en los barrios populares: en el Remei; en la Mina; en Llefià; de donde yo soy; en la Mariola, de Lleida, o en el barrio de Font de la Pólvara, de Girona. En los barrios de la gente humilde y honrada, en los barrios donde no caben discursos abstractos porque la realidad golpea cada día.

Mientras ustedes reparten carnés de buena gente y señalan a quienes no piensan como ustedes, otros, como el alcalde de Badalona, se dedican a trabajar, a cumplir la ley, a proteger a todos los vecinos y a defender la convivencia. Eso no es de «fachosfera», como ustedes señalan; eso es gobernar. (*Alguns aplaudiments.*) Eso es defender a los vecinos honrados.

Diputados, si de verdad quieren trabajar para resolver el problema de la gente sin techo, hablaríamos hoy de políticas sociales eficaces. Pero no; hoy lo que han traído aquí es una moción escrita desde el prejuicio ideológico, desde la comodidad del activismo de despacho, desde la superioridad moral impostada y desde las palabras vacías.

Y aquí está el Partido Popular para decirles algo que quizá les molesta, pero que es necesario decir. La buena política no consiste en hablar mucho; consiste en actuar. Y, en Badalona, ayer se actuó, se cumplió la ley y se defendió a todos los vecinos. Lo demás, que es lo que hacen ustedes, es puro postureo político.

Miren, si tan solidarios son, mi grupo parlamentario ha preparado esto. (*L'orador mostra un full a la cambra.*) Lista de gente de izquierdas que quiera acoger alguno de los cuatrocientos okupas de Badalona. (*Alguns aplaudiments.*) Está a disposición de todos los diputados de la izquierda que tantas lecciones dan. Pero, como veo que no va a tener mucho éxito, que ustedes son activistas de boquilla, vamos a ir apuntando el nombre de Pablo Iglesias, de Ione Belarra y de Irene Montero (*alguns aplaudiments*), que, desde sus casoplones en urbanizaciones a kilómetros de la realidad, parece que son muy valientes.

Miren, hoy...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Juan Fernández Benítez

...deberíamos luchar contra la situación y el drama de la indigencia de muchas personas, de que muchas personas no tienen techo donde resguardarse por la noche. Pero hay un problema más grave, y es la indigencia moral de la izquierda.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Bien, de los creadores de la ley de urgencia habitacional que respalda la okupación ilegal y el proyecto de ley del sinhogarismo, donde se valida vivir en la calle como algo aceptable en nuestra sociedad, hoy los comunistas presentan una nueva propuesta que viene marcada ya por el fracaso de sus trabajos anteriores, y posiblemente sea respaldada por el mismo equipo creativo de los citados proyectos, es decir, Junts, Esquerra y los socialistas, como estrellas indiscutibles y responsables de dejar en la calle tiradas a las personas. En resumen, que VOX tenía razón una vez más. La ley de urgencia habitacional es un ladrillo ideológico con más agujeros que un queso gruyer, y nos ha arrastrado a que hoy haya más personas que nunca viviendo en la calle.

No tiene ningún sentido que ustedes propongan un parche para solucionar el sinhogarismo cuando son ustedes los que lo están provocando. Presentan un proyecto donde exigen un nuevo marco de acción de sinhogarismo para este próximo año, manteniendo su fracasada ley, que es la gran responsable de que cada día haya menos alquiler asequible, menos construcción y más gente viviendo en la calle.

¿Ustedes no aprenden? Dicen que hacen una ley para proteger a las mujeres y sueltan a miles de violadores. Dicen que hacen una ley de violencia de género y aparecen como setas denuncias falsas, ahora secundadas por sus propios compañeros de partido. Dicen que hacen una ley para hacer frente al déficit de vivienda y consiguen que se multipliquen los sintecho, alcanzando cifras récord. ¿Pero quiénes son los ideólogos de su partido? (*Alguns aplaudiments.*) ¿Quién? ¿Freddy Krueger? ¿Hannibal Lecter?

Sus políticas son parte de una agenda ideológica que no aborda el origen del problema real, que no es otro que la ausencia de construcción de vivienda social, la excesiva regulación, la falta de control migratorio que colapsa nuestros sistemas, la inseguridad jurídica y la okupación ilegal.

Distorsionan el mercado del alquiler e imponen a los ayuntamientos nuevas cargas, facilitando los empadronamientos fraudulentos de inmigrantes ilegales con el único objetivo de que tengan acceso a viviendas sociales, pasando por encima de los españoles.

Les puede parecer mejor o peor, pero la realidad es que todas las regiones que han fracasado en materia de vivienda comparten políticas con ustedes, y esto es un

hecho. Berlín: miles de personas viviendo en la calle, porque existe una competencia feroz por las escasísimas viviendas, gracias a las mismas políticas intervencionistas que ustedes defienden. San Francisco: lo mismo. Buenos Aires –antes de Milei, por supuesto–: igual.

¡Y mire qué casualidad! Han conseguido salir de esa crisis cuando han adoptado las políticas que propone VOX: liberalización del suelo y simplificación administrativa para aumentar la oferta; bonificaciones fiscales para promover la compraventa de nacionales frente al alquiler, recuperando un país de propietarios; derogación de todas las medidas intervencionistas en el mercado de alquileres para recuperar la seguridad jurídica, que es la única manera de aumentar la oferta en el mercado de alquiler y que obligaría a bajar los precios. Y, oiga, construcción de vivienda social. Inundar España con bloques de vivienda protegida para las familias españolas mediante fórmulas de colaboración público-privada.

¿Ejemplos? Tokio: gran simplificación administrativa, que ha favorecido la construcción y ha logrado mantener estables los precios de los últimos años frente al aumento excesivo en el resto del mundo. Nueva Zelanda: liberalización masiva del suelo, lo que ha provocado una caída de precios. Texas, que lideró la construcción de vivienda social durante los años 2022 y 2023, consecuencia por la que cayó de nuevo también el precio de los alquileres de forma en picada.

Bien, no nos vengan con leyes que favorecen la okupación y atentan contra la propiedad privada o con propuestas que convierten las fuentes públicas en duchas para las personas a las que ustedes les han privado de poder tener un hogar, o con los empadronamientos fraudulentos para inmigrantes ilegales como solución a un problema que han provocado ustedes mismos. Construyan vivienda social, que son parte del Gobierno socialista, aquí en Cataluña y en el Gobierno central, y ofrézcanse a los españoles, que son a los que dejan fuera de la ecuación siempre. Cierren las fronteras y no faciliten ni un solo piso social a un inmigrante mientras haya un solo español esperando.

No nos hagan comulgar con ruedas de molino. VOX no se resigna a normalizar el sinhogarismo, y más sabiendo que la solución pasa por echarles a todos ustedes del Gobierno.

Gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo i Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies, president. Diputats, diputades... Ahir, de matinada, aquest país va deixar prop de quatre-centes persones al carrer en ple hivern. Ahir les forces policials van executar el desallotjament de l'antic institut B9, de Badalona, el desallotjament més gran que s'ha fet mai a Catalunya.

Cap –cap– de les persones que es trobaven allà van triar viure d'aquesta manera. Ningú vol viure en una nau abandonada. Hi eren perquè l'habitatge s'ha convertit en un negoci, perquè els preus del lloguer expulsen fins i tot les persones que estan treballant, per racisme immobiliari i perquè la situació administrativa tanca l'accés a un treball digne. Aquesta –aquesta– és la realitat del sensellarisme, una conseqüència directa de decisions polítiques.

Durant el dispositiu, diverses persones van ser detingudes per la llei d'estrangeria; van quedar en llibertat després dels tràmits administratius. Però, malgrat això, el diputat Fernández ara mateix ha tingut la barra de dir que eren delinqüents. Això és mentida. Una mentida conscient, una mentida per estigmatitzar la pobresa i justificar allò que és injustificable.

Encara pitjor, el desallotjament es va fer sense garanties alternatives prèvies, com marca la llei. Els serveis socials de l'ajuntament no van arribar. De les prop de

quatre-centes persones que hi havia, només cinquanta-nou han estat derivades. La resta, literalment, al carrer. Amb fred, amb pluja; és igual, al carrer.

Això és incomplir la llei. La llei d'emergència habitacional obliga a garantir una alternativa residencial abans de qualsevol desallotjament si hi ha situació de vulnerabilitat, com era el cas. El dret internacional, a través de Nacions Unides, prohibeix desallotjaments sense alternativa i sense respecte a la dignitat humana, però al B9 no s'ha complert res de tot això.

Som davant de polítiques d'exclusió molt concretes; en aquest cas, impulsades pel senyor Xavier García Albiol. Tancar recursos d'emergència com ha anat fent constantment a Badalona. Deixar que el mercat expulsi les persones, i després assenyalar la pobresa quan ja és visible, mentre ell porta col·locat vivint de càrrec polític en càrrec polític des del 1991. Trenta-quatre anys col·locat. Però sí, la culpa la tenen els altres, els pobres.

És cert que la situació del B9 afectava el veïnat —és cert. El barri del Remei ha patit conseqüències, però per culpa d'abandonament institucional; no per culpa de les persones que vivien allà. Perquè, quan les administracions no assumeixen la seva responsabilitat, el que passa és això: el problema no desapareix; es trasllada d'un carrer a un altre. I això no genera convivència, com vostès van predicant. El que han generat és tensió, frustració i ràbia.

Avui, precisament, és el Dia Internacional de les Persones Migrades. Ahir, precisament, centenars de persones migrades van ser expulsades al carrer en ple hivern, sense alternativa habitacional i amb controls d'estrangeria.

Des de la CUP defensem que els drets de les persones migrades són drets humans, que cal defensar i protegir sense excepcions i sense excuses. Però ahir el que vam patir va ser, en directe, la criminalització de la pobresa, amb l'autoria política d'un alcalde populista, d'un alcalde irresponsable, que ha arribat a dir que no es gastarà ni un sol euro a acollir persones que ell mateix ha deixat al carrer.

És cert que és un problema de difícil solució, sobretot si no hi ha polítiques socials reals. Calen respostes municipals, perquè són els que tenen les competències, i calen solucions estructurals des de la Generalitat.

Aprofito que veig en la tribuna en Raúl Moreno, el secretari general de Drets Socials i Inclusió, per demanar que s'ha de trobar un recurs per a totes les persones que des d'ahir estan dormint al ras. Si des de l'ajuntament són uns irresponsables i no assumeixen les seves competències, la Generalitat ho ha de fer. Solucions estructurals i ningú al carrer. Perquè la pobresa no s'esborra, perquè les persones no desapareixen desallotjant-les; canvien de lloc, i l'únic que aconseguixen és que vagin a parar a més precarietat i a més patiment.

Acabo. No acceptem discursos d'odi de la dreta. Nosaltres creiem en la Catalunya que acull, i aquesta ridícula de treure aquest paper... Ahir molts veïns i veïnes van obrir les seves portes, van cedir llits, van cedir les seves cases a persones expulsades. (*Veus de fons.*) Aquesta solidaritat existeix. Ja pot fer conya. Aquesta solidaritat existeix, i el que falta són solucions que estiguin a l'alçada. La seva, a Badalona.

Per cert, la moció la votarem a favor.

Gràcies.

El president

I, finalment, en nom del Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

«Titllen de racista l'Ajuntament de Ripoll per fer expulsar un sensellar marroquí.» Amb aquest titular, la premsa carregava al juliol del 2023 contra el govern municipal que encapçalo. Tot va començar quan la policia local, alertada per uns veïns, va procedir a la identificació d'aquest individu, que havia entrat irregularment al país i a qui constaven diversos antecedents per furt i robatori. I sí, van passar el

cas al cos policial que té competències en estrangeria perquè es procedís a la seva expulsió, en comptes de derivar-lo a serveis socials i hostatjar-lo a costa dels contribuents ripollesos en algun dels hostals o hotels del municipi. Perquè vostès creuen de debò que els ripollesos i la seva administració local s'han de fer càrrec de les conseqüències que comporten les polítiques immigratòries irracionals que aproven els seus partits des d'administracions superiors? Jo crec que no.

Ahir els Mossos van desallotjar una nau ocupada a Badalona, i el Govern proimmigracionista de la Generalitat va instar el batlle de la ciutat a pagar el real·lotjament de tots aquests individus conflictius i en situació irregular. Vostès creuen de debò que els badalonins han de pagar el preu de la inconsciència i ineptitud d'aquest Govern socialista? Jo crec que no. Jo crec que la factura l'haurien de pagar bitllo-bitllo i de la seva butxaca tots vostès.

La senyora Capella, la gran solidària, ens ha dit en una intervenció anterior que, quan siguem tots a casa ben calentons, brindant i desitjant-nos un bon Nadal, pensem en els sensellar o en els ocupes desallotjats. Potser, en comptes de pensar-hi mentre brinda, senyora Capella, hauria d'obrir-los la porta de casa seu i deixar-los entrar. No troba? O és que només són solidaris quan gestionen els diners dels catalans? No hi ha solidaritat amb fons propis?

El que cal fer no és condemnar els ens municipals a assumir obligacions i despeses que clarament aniran a l'alça si continuen governant vostès, sinó expulsar del país tothom que hi ha entrat de manera illegal i tothom que, hagi entrat legalment o il·legalment, gosi delinquir o no sigui capaç de mantenir-se per si sol, esdevenint una càrrega econòmica i social per al nostre poble. Si ho fan, la Generalitat disposarà de recursos suficients per sanejar la situació dels ciutadans vulnerables que ara malviuen als nostres carrers i podrà dotar-los dels serveis i recursos necessaris sense haver de passar cap factura als ajuntaments.

Seny i ordre.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Vull començar per donar les gràcies als diputats Jordi Riba i Bea Silva per les seves aportacions i predisposició a arribar a acords que han contribuït, i no poc, a millorar la moció.

De ben segur entendran que passi de puntetes per les esmenes, perquè s'han fet afirmacions molt greus avui aquí. És conegut que la dreta i l'extrema dreta de la cambra –i no em refereixo a les sigles, sinó a la línia política de les intervencions– volen importar màquines de treballar, a les que neguen la seva condició humana. Això no és política de migració; això és esclavatge. (*Alguns aplaudiments.*) I que no tinguin cap dubte que ens trobaran al davant per combatre-la dia a dia. I, naturalment, cal tenir en compte que la manca d'alternatives habitacionals vulnera els estàndards mínims de protecció social. I no es poden emascarar en l'autonomia municipal, que no empara la vulneració de drets humans ni tampoc l'abandonament de les competències. No es pot governar amb desnonaments, propaganda ni discursos d'odi. Això sí que és hipocresia política, perquè vostès s'emboquen en la legalitat (*alguns aplaudiments*) per fer això.

Miri, diputada Domingo, jo entenc que vostè faci una ullada superficial a la moció, perquè la moció els posa al davant del mirall de les seves polítiques municipals, racistes i aporofòbiques com les que aplica l'Ajuntament de Martorell en una irresponsabilitat total, negant el dret universal a l'aigua a la seva ciutadania. (*Alguns aplaudiments.*) I, per tant, és lògic i normal.

I, d'altra banda, primera qüestió: jo no he anomenat cap alcalde, i no ha estat accidental. Segona qüestió: l'incompliment de la normativa internacional que pro-

tegeix davant els desallotjaments forçosos com a eina de caràcter extraordinari estableix que s'han de donar alternatives habitacionals. I vostès no han fet re de tot això.

Mirin, la veritat és que, en aquests moments, tanta inhumanitat –i acabo, president, però permeti'm un moment–, tanta crueltat o el grau de cosificació de les persones destinatàries de les seves acusacions generen una tristor molt gran; tan gran que falten les paraules. Així que les manllevaré d'algú altre. I acabo amb una referència a un gran, el mestre Miyazaki, que en una obra com *Porco Rosso* posava en boca del Marco, el seu protagonista, un porc pilot d'avió a la Itàlia de Mussolini, les següents paraules –els hi diré en castellà perquè ho entenguin–: «*Mejor cerdo que fascista.*»

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 23 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els recursos associats a la dependència severa

302-00186/15

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els recursos associats a la dependència severa. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Abans, però, voldria donar la benvinguda i saludar les persones que ens acompanyen avui durant el debat d'aquesta moció subsegüent sobre els recursos associats a la dependència: els senyors Jordi Sabaté Pons, el senyor Francesc Morell Rui i el senyor Francesc Perrando Piera, malalts d'ELA. Per nosaltres és un honor extraordinari que avui siguin en aquesta cambra. (*Aplaudiments.*) També ens acompanyen membres de la Fundació Catalana d'ELA Miquel Valls, la Asociación Española para la Investigación de la ELA, ELAdos i Swim For ELA, de Cambrils. Hi insisteixo, els donem la benvinguda al Parlament de Catalunya. I, ara sí, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Moltes gràcies, president. Diputades, diputats, molt bona tarda a tothom. Em sumo a la benvinguda, i és un honor donar la benvinguda al Jordi, al Sisco i al Francesc, afectats d'ELA. Gràcies per l'esforç immens que heu fet per estar avui aquí. També em sap greu que avui el Xavi Gámez no ens pugui acompanyar per motius de salut, però és el que té, és el que té l'ELA, però em consta que ho està veient pel Canal Parlament. També donar les gràcies especialment a la diputada Pilar Calvo, l'Esther Sellés i a la Mònica Pablo, de la Fundació Miquel Valls, i, com ha dit el president, a la gent d'ELAdos i de Swim For ELA, amb el Jordi Cervera i la Joana Bono al capdavant.

De fet, avui ens acompanyen al Parlament una bona part de l'*alma mater* de la llei ELA. Moltes gràcies. I ho fan, avui ens acompanyen, per veure com el Parlament de Catalunya fa la feina sense perdre temps i aconseguen rebre les ajudes de la llei ELA, a les quals tenen dret des de fa catorze mesos. Gràcies al secretari general per acompanyar-nos també, senyor Raúl Moreno.

Deia Jean-Luc Nancy: «No som mai prou justos. Però és que pensar això ja és començar a ser just.» La situació ja la coneixen: una malaltia greu, invalidant, progressiva, que et lliga a un respirador i a una sonda els pocs anys d'esperança de vida. Una malaltia on esgarrapar temps costa entre 12.000 i 28.000 euros cada mes en cures i uns aparells imprescindibles que no cobreix l'Administració. Mirin el Jordi, per exemple, i ho entendran millor. La seva lluita ha aconseguit que el Congreso

aprovés fa catorze mesos la llei ELA i creés el grau III+ de dependència extrema per a fases avançades, amb una prestació econòmica mensual de 9.868,60 euros per cobrir aquestes cures a domicili vint-i-quatre hores, finançada entre Estat i comunitats. Però s'ha trigat un any, exactament un any, a aprovar el decret per fer-ho realitat.

Tres precisions. Una, aquestos 9.868,60 euros els ha calculat directament el Govern d'Espanya, perquè en aquesta fase avançada els malalts necessiten fins a cinc cuidadors al dia. És una inversió en sous, una inversió salarial de 118.423 euros/any en catorze pagues, i surt això, no? Dos, el reial decret deixa clar que el mínim garantit per l'Estat són 4.930 euros –garantit. Sí que ens preocupa que, al text refós de la LAPAD a Catalunya, aquest concepte de «garantit» no queda tan clar. Però el reial decret i la nota de premsa del Govern espanyol són transparents: els han de percebre íntegres, sí o sí. I Junts per Catalunya no permetrem que s'enganyi els malalts d'ELA. I tres, ara toca a la Generalitat garantir els altres 4.930 euros i fer el pagament ja dels 9.860 totals a tots aquells a qui els hi toqui.

El que demanen els malalts d'ELA, la Fundació Catalana d'ELA i la moció de Junts és que a aquestos 4.930 de la Generalitat tampoc s'apliqui cap copagament, que el que requereixin en funció dels cuidadors que necessitin, que és el sou dels cuidadors, ho rebin íntegre. Perquè si apliquem el copagament a aquestes famílies que ja arriben arruïnades al grau III+, doncs, pot ser que algunes no demanin aquesta llei ELA perquè no s'ho puguin permetre.

Els hi ficaré dos exemples. El Ramon i la Teresa. El Ramon tenia una bona feina; li ha quedat una pensió de 3.300 euros, complementada amb 1.938 de gran invalidesa. La Teresa, la seva dona, treballava, però ho ha hagut de deixar per cuidar-lo. I paguen una hipoteca de mil cent. El Ramon necessita els cinc cuidadors, però per accedir a la prestació, que és el sou íntegre dels cuidadors, amb el copagament ha d'abonar el seixanta-cinc per cent de la gran invalidesa més 966 euros de la pensió. Disminuirien els seus ingressos en un cinquanta per cent, els hi quedarien 1.500 euros per viure i pagar les altres despeses associades a l'ELA.

O l'Anna i el Leo. L'Anna té una pensió de 1.500, complementa amb 881 de la gran invalidesa. El Leo també ha deixat de treballar. Paguen un lloguer de sis-cents euros. Amb el copagament haurien d'abonar els 881 de gran invalidesa. La pensió no, perquè la capacitat és negativa, però han disminuït els ingressos un trenta-set per cent. Amb el copagament, les famílies pateixen una reducció d'entre el trenta-set i el cinquanta per cent. Gràcies, Xavi, pels càlculs; ho saps millor que ningú.

Podem permetre que un malalt d'ELA no demani la prestació perquè, si no, no té els diners, per exemple, per a tota la resta? Diputats i diputades, nosaltres tenim un bon sou. Podria sobreviure la nostra família si de cop el cinquanta per cent dels nostres ingressos ens els traguessin? I, per sort, nosaltres no tenim ELA, eh? I una altra pregunta: si el Ramon o l'Anna, en lloc d'ELA tinguessin càncer, pagarien la quimioteràpia, independentment dels seus recursos? Per què han de pagar les cures si és el seu tractament? Catalunya ha de ser justa amb aquesta malaltia.

Ras i curt, el que demanem i votarem és que el poc temps que tenen se'ls hi apliqui la llei ELA, a la que tenen dret, sense aquest copagament, que, en aquestes malalties i en aquestes situacions, és totalment injust. I, òbviament, fer-ho sense més demores. I no tenen excuses. La Fundació Miquel Valls s'ha ofert a vehicular aquestes ajudes fins que ho tinguin tot llest. De fet, amb la diputada Calvo vam presenciar aquest oferiment. Acabo, president. Catalunya no pot afegir més demores a unes vides que no tenen temps, i no és cap regal de Reis per als malalts d'ELA ni per a les seves famílies. Senzillament, és atorgar-los el que és de justícia i al que tenen dret des de fa més de catorze mesos. Diputats i diputades, avui sí, fem que avui sigui el millor dia.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé, bona tarda a tothom. Gràcies, president. Gràcies, secretari general de Drets Socials i Inclusió, per acompanyar-nos. Bé, en primer lloc, vull agrair la presentació d'aquesta moció per part del Grup Parlamentari de Junts –no el veia, disculpa–, en especial al seu diputat, senyor Fàbrega, perquè del que parlem avui, la llei ELA, no és només una decisió política, sinó un pas molt important cap a un país amb un model de cures més just, més humà i universal.

Tal com va dir vostè, senyor Fàbrega, a la seva interpellació, molts dels que estem aquí hem viscut de manera directa o indirecta el diagnòstic d'algun ésser estimat d'esclerosi lateral amiotròfica o alguna altra malaltia neurològica d'alta complexitat irreversible. I segurament alguns d'aquells que no ho han viscut mai de prop no són del tot conscients de la cruesa d'aquesta malaltia, on es viuen situacions extremadament dures.

La Societat Espanyola de Neurologia pronostica que la malaltia anirà a més els propers anys, degut a l'envelliment de la població. Per tant, la llei ELA, Llei 3/2024, aprovada a l'octubre de 2024, per a la millora de la qualitat de vida de les persones afectades i els seus cuidadors, representa un avanç històric en la protecció social i la dignitat dels que pateixen aquestes patologies. I en gran part és gràcies a l'impuls i la lluita de moltes entitats, de persones referents i de familiars –molts ens acompanyen avui a aquest plenari; tot el nostre reconeixement. Una llei que garanteix les cures contínues vint-i-quatre hores amb cuidadors professionals per a casos de dependència total; reconeix automàticament la discapacitat, i crea un grau III+ de dependència, agilitzant les valoracions. També inclou prestacions per cobrir la tecnologia de l'assistència, fisioteràpia, logopèdia i altres tractaments.

Respecte al finançament, amb el Reial decret llei 11/2025, de 21 d'octubre, s'han mobilitzat de manera addicional 500 milions d'euros per reforçar el sistema de dependència i les comunitats autònomes. Així mateix, millora la situació de les cuidadores, permetent mantenir les bases de cotització per no perjudicar-les en les seves futures prestacions. I, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, celebrem l'aprovació d'aquest reial decret, aprovat per unanimitat, que busca posar en marxa l'aplicació de la llei. Per això, votarem favorablement el punt 2 de la moció, que parla d'iniciar el pagament d'aquestes prestacions durant el mes de gener.

Al punt 1, malauradament, ens abstindrem, no perquè no estiguem d'acord amb aplicar les prestacions que preveu la Llei 3/2024 per a les persones amb grau III+ de dependència extrema, perquè evidentment hi estem totalment d'acord, sinó perquè al final d'aquest punt proposa que es facin efectives sense copagaments i sense aplicar cap reducció directa o indirecta de cap altre tipus d'ajut. I vostès saben que la llei estatal preveu mecanismes de participació en el cost.

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, creiem que hi ha qüestions de les que no s'hauria de fer política, i aquesta n'és una. I la convalidació del Decret llei 11/2025 per unanimitat jo crec que així ho demostra. Que plantegi mesures diferents de les que van votar al Congrés dels Diputats no ens sembla coherent, sobretot pensant en les persones i en les famílies a qui va adreçada aquesta llei, perquè saben que modificar, diguem-ne, aquesta qüestió s'hauria de fer mitjançant un reial decret llei al Congrés. Perquè ja he dit que aquesta llei és estatal, tot i que és veritat que agafem aquesta proposta, la fem nostra i des del Govern i des del Departament de Drets Socials i Inclusió es comprometen a valorar aquesta situació i veure si poden tenir alguna via de solució en aquest sentit, pel que explicava el diputat Fà-

brega, no?, de l'aplicació concreta quan es fa efectiva a les persones amb ELA i a les seves famílies.

En tot cas, i per acabar, amb lo essencial, hi estem d'acord: cal de manera imminent desplegar aquesta llei, perquè, entre altres coses, les persones amb ELA del que no disposen és de temps.

Moltíssimes gràcies.

El president

I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Primer de tot, vull saludar i donar les gràcies als malalts, a les seves famílies i a les associacions que avui ens acompanyen.

Avui aquest Parlament no debat una iniciativa qualsevol, avui parlem de temps, perquè, quan parlem d'ELA, el temps no és una categoria administrativa; el temps és vida. Jo vull agrair-li, senyor Fàbrega, que en nom del seu grup parlamentari ens hagi portat aquesta iniciativa a debat. Celebrem que aquesta cambra avanci en la bona direcció, i celebrem també que ho faci en la línia del Partit Popular –molt similar, he de dir-ho–, perquè ja vam defensar fa un parell de mesos, tant en aquest Parlament com en el Congrés dels Diputats, iniciatives en aquest sentit.

I no competim per l'autoria moral de les bones causes; competim –o això hauríem de fer tots– per exigir solucions reals i immediates. I ho dic perquè les associacions de pacients ens han demanat una cosa molt clara: consens i unitat, però també resultats.

Avui parlem de persones que pateixen una malaltia devastadora, l'ELA, que és irreversible, amb una esperança de vida d'entre tres i cinc anys. A Espanya es diagnostiquen cada any prop de nou-cents nous casos. I, lamentablement, cal dir, senyories, que des de que es va aprovar la llei ELA han mort a Espanya més de mil persones sense haver rebut les ajudes que aquella llei prometia. I això no és una xifra; és una condemna política.

La iniciativa que avui debatem planteja dues qüestions fonamentals que el Partit Popular comparteix plenament. Una, les prestacions universals sense copagament, i dos, l'inici del pagament al gener del 2026. És el mínim exigible en una societat que es diu avançada, el mínim per garantir una vida digna quan la malaltia ja t'ho ha pres gairebé tot.

Des del Partit Popular, a més a més, hem presentat una esmena perquè aquestes prestacions es reconeguin amb caràcter retroactiu des de l'entrada en vigor de la llei. Ho vam defensar fa mesos en una proposta de resolució en aquest Parlament, i ho hem defensat també al Congrés dels Diputats. I he de dir, senyories, que això no és un *capricho*; *esto es justicia*. Perquè no és raonable que els malalts hagin estat esperant mentre l'Estat incomplia i quedin ara definitivament enrere.

També els he de dir –i ho faig amb tota la claredat–: els malalts tenen por per si la retroactivitat es converteix en una nova excusa del Govern per endarrerir encara més el pagament de les prestacions. I aquesta por és legítima, perquè l'experiència els ha ensenyat que, quan el Govern promet, sovint no compleix.

Senyor Fàbrega, nosaltres donarem suport a la seva proposta, tant si accepta l'esmena com si no ho fa. No serem nosaltres qui bloquegem aquesta iniciativa. I, tot i que estem convençuts que la retroactivitat és de justícia, hi votarem a favor, perquè avui la prioritat no és tenir raó, sinó que els diners arribin als malalts.

Ens demanaven consens i unitat, per descomptat, i més en un tema com aquest. Però també penso que cal dir les coses, i amb claredat: si avui encara discutim quan i com s'han de pagar aquestes ajudes és perquè el Govern de Pedro Sánchez ha incomplert la seva obligació.

La llei es va aprovar per unanimitat –fàcil, senyors diputats–, però el finançament no ha arribat. I, quan una llei social no es finança, no és una llei; és propaganda. El senyor Sánchez va córrer a fer-se la foto. Va parlar de compromisos, va parlar de dignitat, però després va desaparèixer. I el balanç real, un any després, és que les persones moren.

I aquí a Catalunya tampoc poden donar lliçons. El PSC es va abstenir quan el Partit Popular va exigir que el Govern d'Espanya financés la llei ELA. I abstenir-se en una iniciativa com aquesta no és neutre, és mirar cap a La Moncloa i acceptar que la inacció continuï.

Senyories, quan un govern és capaç de gastar milions en propaganda, en assessors i en estructures polítiques supèrflues, però no és capaç de garantir les ajudes bàsiques a persones que literalment lluiten per respirar, el problema no és pressupostari; és moral. I, malgrat tot això, avui estem aquí i donarem suport a la proposta que avui ens han presentat, perquè ja he dit abans que és de justícia.

Quan acabi aquest Ple, senyories, tots nosaltres tornarem a les nostres vides. Però hi haurà persones amb ELA que avui mateix es preguntaran si poden pagar un cuidador, una ajuda tècnica o una assistència mínima per continuar vivint amb dignitat. Els malalts i les seves famílies no ens demanen compassió; lo que demanen és responsabilitat. I avui aquest Parlament (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president– pot estar a l'alçada, sense retards, sense excuses i sense hipocresia. Ni que sigui per una vegada, diputats, fem-ho bé.

Gràcies, senyor president.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Bona tarda. En primer lloc, també em sumo a la benvinguda de les persones que avui ens acompanyen. I, evidentment, voldria començar també fent un agraïment al diputat que ha proposat aquesta moció, perquè, com han dit la resta de companys que m'han precedit..., necessària. I també avançar que, com que no hem presentat esmenes –i l'hi he dit personalment–, el suport i el compromís d'Esquerra Republicana amb aquesta moció són fermes i que donarem suport als dos punts.

Avui aquest Parlament parla de persones, parla de vides que canvien de manera sobtada i irreversible, parla de famílies que veuen com el temps esdevé un bé escàs. I per això el debat que avui tenim no és un debat qualsevol. La llei d'ELA és una de les poques lleis que s'ha aprovat per unanimitat al Congrés dels Diputats. I aquest consens no és fruit d'una casualitat, sinó del reconeixement col·lectiu que, davant de determinades realitats, la política té l'obligació de posar-se d'acord. Les persones afectades per l'ELA i per altres malalties degeneratives de curs ràpid no poden esperar que les institucions resolguin diferències. Necessiten respostes concretes i compartides.

Des d'Esquerra Republicana compartim l'esperit d'aquesta moció, com he dit abans, un esperit que posa al centre la dignitat de les persones i la necessitat de que els drets reconeguts per llei arribin de manera efectiva, universal i sense barreres econòmiques.

Quan parlem d'ELA, parlem de malalties que avancen molt ràpid; parlem de persones que en pocs mesos passen de fer una vida autònoma a dependre absolutament dels altres; parlem de famílies que han de reorganitzar-ho tot, la feina, la llar, l'economia, les emocions –sí, diputats i diputades, les emocions–, i sovint ho han de fer

mentre lluiten contra una burocràcia pensada per a situacions molt diferents. Per això, agilitzar els tràmits administratius no és un detall tècnic; és una qüestió d'humanitat. Cada informe que s'endarrereix, cada resolució que no arriba és temps que es perd i temps que, evidentment, les persones no tenen.

També volem posar en valor la importància de la investigació. L'atenció és imprescindible per poder garantir una vida digna, però la recerca és imprescindible per obrir una porta a l'esperança.

Ampliar i definir millores de cartera de malalties degeneratives de curs ràpid vol dir reconèixer realitats que massa sovint han quedat invisibilitzades. Vol dir apostar pel coneixement, per la innovació, per un sistema de salut pública capaç de donar respostes millors.

Ara bé –i això ho diem amb tota la nostra responsabilitat–, els drets no poden quedar-se en paper. Les lleis no transformen vides si no van acompanyades de recursos. I en aquest punt cal fugir de la retòrica buida, com la resignació, i la llei d'ELA necessita un finançament suficient, estable i finalista. Sense això, el risc de convertir una conquesta social en una frustració col·lectiva és bastant alt.

Nosaltres ho hem dit moltes vegades: Catalunya fa un esforç molt important en l'àmbit de la dependència –i això crec que aquí ho hem parlat moltes vegades–, però també demanem que l'Estat faci la part que li toca.

Per tot això, des d'Esquerra Republicana donem suport als dos punts d'aquesta moció. Ens sumem, evidentment, a la demanda d'agilitzar els tràmits, i ho fem pensant en les persones afectades, però també en les persones cuidadores –també en les persones cuidadores–, aquelles que sostenen el dia a dia, que sovint deixen la feina, que pateixen un esgotament físic i emocional i que massa vegades queden fora del focus de les polítiques públiques.

Diputats i diputades, des d'Esquerra Republicana, més enllà del compromís polític d'aquesta moció, ens comprometem a posar tota la nostra força a la disposició per fer el que sigui necessari perquè els recursos estiguin disponibles per a les persones que pateixen ELA i les malalties de ràpida progressió i tinguin grau III+. Perquè, quan el temps és tan limitat, el que no és acceptable és perdre'l.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Desde el primer momento en que vimos esta moción, VOX en ningún momento se planteó hacer otra cosa que apoyarla, porque es de justicia y porque de verdad creemos en ella. (*Alguns aplaudiments.*) Ahora bien, las cosas, como son. Cuatro cosas les quiero decir a las asociaciones y a los enfermos a los que Junts ha engañado.

Primera, no hay presupuestos, y parece que no los habrá. Así que esta propuesta es papel mojado.

Segundo, no es que no haya dinero; dinero hay, pero no para los enfermos. La ELA no es una prioridad para este Gobierno, ni para Illa ni para el de Sánchez, ni para sus socios de Junts ni de Esquerra Republicana, que prefieren gastar el dinero en fomentar otras cosas, como mantener la inmigración ilegal, a las personas enfermas de ELA. Y, fíjense, para MENAs, 4.500 euros mensuales; para la ELA, cero pelotero. (*Alguns aplaudiments.*) Cuatro mil quinientos euros al mes, que se traducen en 155 millones de euros anuales en MENAs y ex-MENAs solo en Cataluña, pero cero euros anuales de los 132 millones que necesitamos para poner en marcha la ley ELA en toda España.

Otro ejemplo de coladero de dinero son las macroestructuras que forman estos gobiernos, como la Agencia Integrada Social y Sanitaria, que está utilizada como

agencia de colocación, y dinero público que nunca llegará a los enfermos, porque se quedará en el camino de los directores, gerentes, secretarios y enchufados en general. O los 375 millones de euros que se dan en acción exterior y que tampoco se ofrecen a los enfermos de ELA.

Tercera, Junts lleva gobernando o cogobernando con Esquerra Republicana y los socialistas durante más de veinte años. ¿Han visto ustedes que haya movido un solo dedo por los enfermos de ELA o por los enfermos afectados de enfermedades raras? ¡Si estuvieron a punto de acabar con la contratación del único centro de Cataluña de pluridiscapacidad infantil y tuvieron que recular por la presión mediática! No, no han hecho nada. (*Alguns aplaudiments.*) Lo único que han hecho es poner palos en las ruedas a los que intentábamos hacer algo.

Y esto nos lleva al cuarto punto. Desde hace cinco años, VOX lleva trabajando y presentando propuestas para conseguir el reconocimiento de gran dependiente para los enfermos de ELA y otras patologías terminales con el único objetivo de que no tengan que padecer esa lista de espera de la muerte instaurada por las políticas socialistas y separatistas, intentando que las ayudas lleguen más rápido de lo que avanza la enfermedad. ¿Y qué han hecho Junts, Esquerra y los socialistas? Tumban todas las propuestas de VOX, votar en contra. Y esto lo saben todas las asociaciones, fundaciones o afectados que han querido reunirse con nosotros.

Por descontado, como ya les he dicho, votaremos a favor de esta propuesta, porque para VOX los enfermos no tienen el color político que tienen para socialistas y separatistas. Lo que tienen los enfermos son necesidades. Y en VOX tenemos muy claro que los catalanes nos han puesto aquí para trabajar por ellos, no para ejercer de charlatanes o vivvereros o mercachifles y venderles nuestros elixires mágicos. Así que, que no les engañen –que no les engañen.

Seguiremos esperando las ayudas con muy poca esperanza, la verdad, porque tanto Junts como Esquerra como los socialistas por lo único que de verdad apuestan es por la muerte. Y, si no, que se lo digan a todas esas personas a las que no han dejado elegir libremente y han obligado a un suicidio asistido como consecuencia directa de la falta de ayudas (*alguns aplaudiments*) o a los más de quince mil catalanes dependientes que han dejado morir en el 2024, en esa lista de espera de la muerte, sin una mísera ayuda, los socialistas.

Miren, reconocer el estado de persona dependiente de grado III, nivel 2, de los enfermos de ELA en el momento del diagnóstico, acabando con los trámites burocráticos. Asegurar la asistencia domiciliaria horaria con personal cualificado hasta veinticuatro horas si es necesario, si el paciente lo requiere, siendo el Departamento de Derechos Sociales el responsable de facilitar dicho servicio al enfermo. Aumentar la prestación un treinta por ciento mensual a todas las personas con dependencia, sea cual sea el grado o nivel, para favorecer una vida digna sin suponer una carga económica para familiares o tutores. Estas son las propuestas de VOX, y son a las que Junts, Esquerra y socialistas han votado en contra reiteradamente. (*Alguns aplaudiments.*)

Si estos grupos –y termino, señor presidente– que ocupan esos escaños tuviesen vergüenza, se les caería ahora mismo la cara delante de todas las asociaciones y delante de todos los enfermos. Porque, si algo hemos aprendido en este Parlamento el Grupo Parlamentario de VOX después de años y años, es que para los socialistas y para todos los que mantienen a los socialistas –Esquerra y Junts– los enfermos son mercancía política.

Gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Que la realitat no t'espatlli mai una bona intervenció, no?, diuen. Si m'ho permeten, vull començar aquesta intervenció demanant disculpes a les persones que ens acompanyen per haver hagut de presenciar aquest lamentable espectacle (*alguns aplaudiments*), que, francament, atempta contra la dignitat de persones que prou patiment tenen com per haver de suportar el que estem havent de suportar aquesta tarda, eh? (*Alguns aplaudiments.*)

Volia donar-li les gràcies també al diputat Fàbrega per la iniciativa, molt necessària i que pensem que és molt oportuna, a més a més. És cert que quan arriba el Dia Mundial per la Lluita contra l'ELA totes ens fem fotos, però mentiríem si diguéssim que som completament conscients del patiment de les persones que estan subjectes a aquesta malaltia; tampoc del grau de transformació de la vida de les persones afectades directament o indirectament per aquesta, que genera noves necessitats assistencials, que en moltes ocasions no proporciona la sanitat pública, perquè han de recórrer a serveis de massatgistes, de fisioterapeutes, amb una intensitat tal que no forma part de la cartera de serveis del nostre sistema de salut i, per tant, porten associat un cost econòmic insostenible per a bona part de la població.

Cal, doncs, proporcionar atenció integral de caràcter públic que ajudi a mantenir una bona qualitat de vida per a les persones afectades d'ELA, començant a facilitar l'accés a aquestes cures en una fase més primerenca del que fem actualment, previ diagnòstic, quelcom clau per a la seva qualitat i esperança de vida. I, fins ara, aquest és un rol que han jugat entitats privades com les que avui ens acompanyen i a les que vull donar la benvinguda i que fan una tasca mereixedora de tot el reconeixement, suplint l'Administració tot sovint en la garantia de salut d'aquestes persones.

És cert que de vegades amb el diputat Fàbrega hem polemitzat sobre alguns dels aspectes relacionats amb la participació, per exemple, de la iniciativa privada en la planificació del mapa de serveis socials, o també tenim matisos respecte a la definició del públic diana dels serveis destinats a fer suport a les persones cuidadores, no només pel que fa als supòsits amb cobertura, sinó també al fet de no tenir en consideració la capacitat econòmica de la persona destinatària d'aquells, agrupades sota aquest concepte indeterminat de familiars i de cuidadors.

Però això, en qualsevol cas, avui té un caràcter secundari, perquè, en qualsevol cas, del que es tracta és de que a l'aplicació de la normativa s'ha de garantir una atenció digna a les persones que tenen esclerosi lateral amiotròfica, que s'ha d'escurçar el temps de diagnòstic, el termini màxim per al reconeixement de la seva discapacitat, i se'ls hi ha de proporcionar una garantia d'atenció preferent als serveis multidisciplinaris necessaris per donar resposta a les necessitats associades al seu estat de salut.

I ja discutirem un altre dia sobre si la incapacitat s'ha de reconèixer de manera automàtica o, en canvi, hem de tenir la possibilitat d'obtenir el reconeixement de que les pròpies persones tinguin la possibilitat de valorar per si mateixes les seves capacitats i prioritats.

En qualsevol cas, qüestions totes elles respecte a les quals Comuns ens hem pronunciat anteriorment en sentit positiu i, per tant, en coherència amb posicionaments anteriors que hem efectuat, tant quan ho hem debatut en comissions de salut com també a la Comissió de Drets Socials i Inclusió, ens pronunciarem favorablement.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar... No, finalment no. En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bé; bona tarda. Gràcies, president. Començo –no pot ser d’una altra manera– adreçant una salutació sincera a les persones afectades d’ELA que avui ens acompanyeu al Ple, a les vostres famílies i a les persones cuidadores. Sabem que ser aquí no és fàcil. Volem reconèixer l’esforç i la dignitat amb la que afronteu aquesta situació, que és extremadament dura.

Avui debatem una moció que parla de la vostra realitat, d’una malaltia que avança molt ràpidament, que comporta una pèrdua accelerada d’autonomia i que genera necessitats de cures constants, especialitzades, immediates, necessitats que és evident que si no arriben a temps no és que arribin tard, sinó que deixen de ser útils.

I la llei ELA neix precisament d’aquesta constatació: que el sistema ordinari de dependència no està pensat per donar resposta a processos tan greus ni tan ràpids. No és un sistema que sigui prou àgil ni prou intensiu, i massa sovint, a les persones afectades i les seves famílies, les aboca a una segona lluita, no només contra la malaltia, sinó també una lluita contra l’Administració.

En aquest sentit, la moció que debatem avui, la moció que ens porta el diputat Fàbrega, entenem que és una bona proposta, que és oportuna –així l’hi hem fet arribar–, perquè demana que s’apliquin prestacions que ja estan reconegudes per llei. Sembla mentida que haguem de passar això per una moció, però és així. Però també perquè posa terminis. Posar dates també és assumir responsabilitats, i quan parlem d’ELA, doncs, això és imprescindible, no?, que marquem aquests terminis.

Des de la CUP compartim l’enfocament general de la moció i el seu objectiu. També compartim que aquestes prestacions en concret s’apliquin de manera universal i sense copagament. En general, nosaltres som partidaris –i així ho hem expressat– de criteris de progressivitat, però entenem que en el cas de l’ELA és una situació de dependència extrema. Qualsevol barrera deixa persones fora. I, per tant, la prioritat ha de ser una sola, que és que el dret arribi, i arribi a temps. Per això aquesta és la importància, precisament, d’aquesta moció: recorda al Govern que no n’hi ha prou amb aprovar lleis si després no s’apliquen amb rapidesa i s’hi posen recursos, i també perquè posa al centre que les persones amb ELA no poden esperar. Està molt bé que avui aquí ho recordem.

Com comentava abans, des de la CUP donarem suport a aquesta moció amb aquest esperit, pensant en la necessitat que els drets reconeguts no es quedin en paraules, sinó que es tradueixin en suport real, en suport efectiu i digne. Res més.

Moltes gràcies.

El president

Finalment, per fixar la posició del Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La Lola era la iaia del grup. A fora l’escola i a la plaça ens trobàvem els pares i ella, que havia assumit la custòdia dels seus nets. Era riallera, vital, senzilla, molt bona persona. Es va començar a trobar malament, a caure sense motiu. Al cap de pocs mesos anava en cadira de rodes i abans que fes l’any no podia menjar sòlids. L’últim cop que la vaig veure venia de la costa. Era un dels seus darrers desitjos, ens va dir el seu marit: veure la mar. Ella ja no parlava. Poc després ens van comunicar la seva mort. Va ser tot tan ràpid que semblava impossible de creure.

De totes les malalties que existeixen, l’ELA és, sens dubte, una de les més cruels i terribles. Una malaltia neurològica progressiva, invariablement letal, que afecta les neurones motores i que ocasiona debilitat i atròfia muscular, afectant des de la parla fins a la respiració i provocant la progressiva immobilitat del cos. A Catalunya se’n diagnostica un cas cada quaranta-vuit hores. Parlem de persones atrapades en un cos que deixa de respondre, de recorreguts vitals escapçats abans d’hora, de famílies emocionalment destrossades, immerses en un dol perllongat i d’una esperança de

vida que oscil·la entre els dos i els cinc anys. I, malgrat la gravetat d'aquesta malaltia, l'acarnissament amb el que consumeix els afectats i la por i angoixa que genera en el cercle familiar, el Govern ha set incapaç fins ara d'articular un sistema d'ajudes efectiu i suficient. Una autèntica vergonya.

Governos que aproven lleis per endur-se la foto i el titular i que, en acabat, no les doten pressupostàriament per materialitzar-les. S'imaginem la frustració i la impotència sense mida que han de sentir els pacients i les seves famílies en aquests moments? No tenen temps per perdre; per a ells cada minut compta.

Però els polítics, des de la fredor i cinisme més absoluts, han eludit el seu deure excusant-se en una pretesa manca de pressupost. Els pressupostos prorrogats no han set cap problema per regalar a Egipte 228 milions d'euros, com ha fet en Sánchez, o per regalar-ne 38 a projectes de cooperació internacional absurds, com han fet tots vostès. Però per dignificar la vida dels pacients d'ELA, per això es veu que no hi ha hagut marge de maniobra fins gairebé al cap d'un any. És indecent, esperpèntic.

L'atenció domiciliària d'un malalt d'ELA en una fase inicial costa de 8.000 a 38.000 euros anuals. En una fase avançada, aquesta xifra es dispara fins als 120.000, uns costos inassumibles per a la immensa majoria de catalans, que es veuen abocats a signar préstecs o a picar la porta de familiars i amics per poder minimitzar el patiment dels seus éssers estimats. Descapitalització i deutes econòmics, sumats a l'angoixa i la depressió que aquesta greu afecció genera. L'abandonament institucional i la indefensió que han patit els malalts s'evidencia amb dades: cent setanta persones han mort a l'Estat artificial espanyol d'ençà que es va aprovar aquesta llei sense haver-la vist mai aplicada.

Els afectats d'ELA han de pidolar drets i recursos a l'Administració? Els han de cofinançar? Diria que no va així, la cosa. És l'Administració qui té el deure de garantir i de dotar amb celeritat aquests drets. I no hi ha excuses de mal pagador que valguin.

Per això, votarem favorablement a aquesta moció sense ni pensar-ho. Molta força a tots els que viuen amb aquesta terrible malaltia i que batallen cada dia per l'atenció digna que mereixen. Som al vostre costat.

Per tu, Lola.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Bé, la llei ELA la va entrar al Congrés Junts, també el PP i també el PSOE i Sumar, i el Congrés ha validat un suplement de crèdit de 500 milions per a la llei ELA. Per tant, diners hi són; certament, transferències de moment encara no, però diners hi són.

I gràcies, diputada Lozano, per la seva intervenció. Així, no cal afegir res més respecte al que aquí s'ha sentit. Ja em disculparan les diputades intervinents, a les que agraeixo molt, en nom de Junts i dels malalts d'ELA, el suport a la moció, però només em centraré en les esmenes. Per tant, parlaré dels dos grups que n'han presentat.

PP, diputada Pajares... (*Pausa.*) Ara l'he vist. La seva esmena tenia tot el sentit, és veritat. És el que és de justícia, que això es pagui de manera retroactiva. Però ja ho hem comentat en el seu moment i ho vam comentar amb la Fundació Miquel Valls. De fet, vam estar a punt de presentar-ho ja d'aquesta manera, però això ens provocava dos problemes. El primer problema és la dificultat tècnica de calcular aquest grau III+ amb retroactivitat, i el segon és que el Govern es pogués agafar a una mínima esclota per no tirar-ho endavant. I, per tant, per això no li hem acceptat l'esmena, però realment tenia tota la justícia.

Respecte al PSC, mira, diu el proverbi àrab –àrab, sí; no es posin nerviosos alguns–: «Qui vol fer alguna cosa troba la manera; qui no en vol fer res troba una excusa.» Les esmenes, al nostre entendre, eren una excusa: fer amb copagament i quan puguem. Home, no importa que haguem perdut catorze mesos? Quan es va presentar el decret que posava en funcionament la llei, ja havien mort 134 catalans d'ELA sense poder-ho gaudir. Ara ja anem a 144. La xifra no s'atura. Cent quaranta-quatre malalts que no han rebut el que hi tenien dret, no?

La consellera va dir textualment fa quinze dies en aquest mateix faristol: «Cada dia, cada hora i cada minut compten, i en som plenament conscients.» I va afegir: «Mai les meves paraules són només paraules.» Aquestes esmenes sembla que la contradiguin, però jo confio en el secretari, que tenim aquí avui a la tribuna, i confio en la gent del departament, que faran tot el possible perquè això sigui una realitat. Perquè la llei garanteix vint-i-quatre hores de cures especialitzades a domicili, i el reial decret garanteix aquest finançament. Per tant, s'ha de complir la llei, no? Doncs compleixin la llei ELA, grau III+, 9.860 euros per pagar els sous que es necessiten. De moment, qui no està complint la llei ELA és el Govern, eh?

I acabo, president. En aquest darrer Ple, deixi'm acabar desitjant, diputats i diputades, un bon Nadal i un millor 2026, tant de bo amb tots els diputats aquí. Però pensin també que per als malalts d'ELA aquest Nadal, que potser és el darrer, pot ser una mica millor si sabem que al gener del 2026 rebran l'ajuda per a les cures domiciliàries que necessiten i que fa més de catorze mesos que hi tenen dret. I això depèn dels nostres vots avui i, especialment, de que la conselleria compleixi la moció i compleixi la llei.

Abans d'entrar li he dit al Jordi Sabaté: «Moltíssimes gràcies per ser aquí.» I el Jordi Sabaté m'ha contestat: «La votació s'ho mereix.» Doncs això depèn de tots vostès, senyors diputats.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-tresè de l'ordre del dia. De fet, els nostres convidats, malalts d'ELA, romandran en el Ple fins que fem aquesta votació, que estic convençut que ens dignificarà col·lectivament.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els assentaments irregulars amb relació a la seguretat i la convivència

302-00185/15

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els assentaments irregulars amb relació a la seguretat i la convivència. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades i convidats que sou avui presents també en la sessió plenària, tots molt benvinguts. Abans d'aquests punts, en aquest plenari hem tractat una moció dels Comuns que tractava sobre el sensellarisme, i ara també estem tractant la proposició de llei del sensellarisme per fer-hi front i per erradicar-lo. I, com ha dit la diputada Ennату Domingo fa una estona, és una llei que és necessària i que requereix un debat que és profund.

A Barcelona –ho sabem– dos mil ciutadans dormen al ras, un 43,2 per cent més que fa dos anys, amb el recompte que ha fet Arrels Fundació. De fet, demà al Ple de l'ajuntament, a instàncies del Grup de Junts per Barcelona i dels Comuns, també tractarem aquest fenomen després del fracàs de la gestió que se n'ha fet fins ara.

Dic això perquè totes aquestes iniciatives parlamentàries i també municipals constaten que estem davant d'una de les problemàtiques greus i visibles derivades de l'emergència habitacional i social que afecta Catalunya. Els assentaments irregulars afecten milers de persones que viuen en unes condicions que són inacceptables, sense garanties d'un habitatge digne ni de seguretat ni de salut, i van a més any rere any. En aquestes zones, moltes vegades la vida quotidiana està marcada per la vulnerabilitat, pel risc d'incendis, per les condicions d'insalubritat i per la manca d'unes infraestructures bàsiques.

I no només això; aquestes realitats tenen impactes també en la convivència veïnal, en la seguretat ciutadana i també en la cohesió social de molts barris. Vull deixar molt clar que el fenomen dels arrendaments..., ai, dels arrendaments, disculpin. Vull deixar molt clar que el fenomen dels assentaments irregulars té una solució, i la solució és social. Només tindran una solució social, perquè parlem de persones que viuen en una situació de vulnerabilitat extrema, que requereixen una atenció integral i digna. La solució només serà social, hi insisteixo.

Però tampoc ens podem enganyar, perquè en el mentrestant, la manca d'aquest abordatge social integral també genera unes derivades de seguretat i de convivència. I aquestes derivades tampoc les podem ni minimitzar ni minimitzar. Per tant, hi insisteixo, afecta la seguretat de les persones que viuen en aquests assentaments. També afecta els veïns i veïnes, que també en pateixen les conseqüències, d'aquesta situació, en la seva vida quotidiana. És a dir, afecta la convivència, i només cal parlar amb els veïns que viuen al voltant d'aquests assentaments.

Dit això, com hem plantejat aquesta moció? Primer de tot, hem demanat que la Generalitat lideri una resposta i impulsi una estratègia integral i nacional sobre els assentaments irregulars, amb coordinació i col·laboració amb els ajuntaments i la xarxa d'entitats. He parlat amb molts de vostès i amb el diputat Mario García, en particular, del Partit dels Socialistes, i té tota la raó. I, per tant, així ho hem introduït també. I, per descomptat, des del respecte més estricte a l'autonomia municipal i a les competències respectives.

Aquesta estratègia ha de combinar, clar, la prevenció, l'atenció social i, quan sigui necessari, el desallotjament amb alternatives habitacionals, temporals, reals i dignes. Que no passi el que va passar ahir a Badalona, perquè Badalona no és el model.

Per això, en segon lloc, també és imprescindible i demanem que calen més recursos econòmics i una governança compartida.

En tercer lloc, també demanem coordinar, demanem coordinació policial, garantint una presència activa, més activa, dels Mossos d'Esquadra en els assentaments irregulars, especialment en aquells que estan vinculats al tràfic de drogues i a la delinqüència organitzada. Cal establir protocols.

Quart, cal implementar també un pla de xoc als barris més afectats i que estan patint des de fa temps aquest fenomen.

Cinquè, i molt important, demanem activar de manera immediata tots els mecanismes de protecció a la infància. No pot ser que el 2025, a les portes del 2026, hi hagin infants dormint en aquests assentaments i en aquestes condicions.

Sisè, reforçar els equips i els recursos dels serveis socials, sanitaris i educatius, també, per tal de garantir un acompanyament integral de les persones.

I, setè, és imprescindible establir una taula de coordinació permanent entre la Generalitat i els ajuntaments afectats.

I, per últim, demanem també i reclamem la delegació de les competències en matèria d'immigració cap a la Generalitat de Catalunya, perquè, de moment, no funciona com l'estan gestionant des de l'Estat espanyol. I, per tant, demanem que es faci aquesta delegació.

Acabo, president. En resum, necessitem una resposta global, que integri tots els àmbits, que impliqui una coordinació global entre totes les administracions. És una

situació que és greu i no admet més dilacions, i el nostre deure és actuar amb responsabilitat i també amb urgència.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, presidente. Señores y señoras diputados, señora *consellera*... Asistimos en Cataluña a un récord histórico de personas sin hogar en las calles y a un aumento sin precedentes del fenómeno del chabolismo, con un centenar de asentamientos ilegales solo en Barcelona, como el de Sagrera o el de Badalona, donde miles de personas malviven en barracas u ocupando locales, la mayoría de la África subsahariana y del Magreb.

Y lo hemos podido comprobar en el desalojo del antiguo instituto B9, de Badalona. Más de cuatrocientos subsaharianos que ahora acabarán en otros barrios y ciudades y que, desde luego, no son los ingenieros, médicos y profesores que tenían que venir a pagarnos las pensiones. (*Alguns aplaudiments.*)

Y hay que decirlo claro. Los asentamientos ilegales no han aparecido en Cataluña por arte de magia, señor Rius. Los asentamientos de inmigrantes ilegales los han traído ustedes, con sus políticas, con sus consignas y con sus pancartas, como el «*Volem acollir*» o el «*Obrim fronteres*». (*L'orador mostra unes fotografies a la cambra.*) Porque, mire, aquí está el presidente Puigdemont, el capo..., proponent a Bruselles que Catalunya aculli 4.500 refugiats. Y aquí tenemos al presidente Torra, que ofrece los puertos catalanes para acoger a la inmigración ilegal de las mafias del tráfico de personas, del Open Arms. Yo, con estos dos expresidentes de la Generalitat de Junts, entiendo ahora por qué quieren ustedes las competencias en inmigración. Desde luego para cerrar los CIEs y para seguir alentando la invasión migratoria en Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, miren, ustedes y el bipartidismo que regulariza a millones de ilegales son los culpables de que hoy tengamos esta situación de tercermundización en Cataluña. Los llaman y luego los abandonan a su suerte en campamentos de chabolas.

Y, claro, resulta una gran hipocresía que Junts, que ha gobernado treinta y dos de los últimos cuarenta y cinco años en Cataluña, venga ahora y presente una moción para paliar un problema que ustedes mismos han creado.

Sus políticas de brazos abiertos a la inmigración masiva tienen consecuencias, consecuencias en forma de aumento de la delincuencia, tráfico de drogas a plena luz del día, robos violentos, amenazas de muerte a vecinos que osan reprobar a esos delincuentes sus fechorías, agresiones sexuales a chicas del barrio y okupaciones de viviendas, incluso hasta un homicidio.

Y consecuencias también en forma de saturación de nuestros servicios públicos y de las ayudas sociales, que nunca llegan a los españoles porque las esquilma la inmigración masiva.

Y, frente a esta situación, Junts, los del «*Volem acollir*», los que han creado el problema, nos presentan una moción que ni una sola vez, señor Rius, menciona las palabras de «expulsión» o «deportación».

Yo les pregunto: ¿qué Cataluña quieren ustedes?, ¿qué modelo de sociedad nos ofrecen? Porque el de la izquierda ya lo conocemos: una sociedad multicultural, es decir, multiconflictiva, de fronteras abiertas, con ciudades inseguras, con extrarradios degradados y con barrios convertidos en zonas *no-go*. Y ese, señores de Junts, es también su modelo, porque en esto no se distinguen de la bancada de la izquierda.

Y desde VOX lo tenemos claro. La solución al problema solo puede llegar de la mano de tres medidas. En primer lugar, deportaciones masivas de todos los inmi-

grantes sin papeles que han entrado violando nuestras fronteras. En España se entra respetando la ley.

En segundo lugar, y, desde luego, déjeme que le diga que se llenan ustedes la boca de humanidad, pero luego los dejan tirados en la calle, señor Rius. La verdadera humanidad, lo responsable de verdad, y no de postureo, es devolverlos a sus países de origen, porque aquí –y hay que decirlo claro– no hay vivienda ni hay trabajo para todos.

En segundo lugar, prioridad nacional. Cataluña no puede ser la ONG del mundo. No podemos acoger a todas las personas sin recursos del planeta. Cataluña no es un lugar en el que quepan toda Asia, toda África o toda Hispanoamérica.

Y, tres, firmeza en la acción policial, porque nos parecen muy graves –y aprovecho que tengo aquí a la consejera para decírselo– declaraciones filtradas por Mossos d'Esquadra que dicen que, desde luego, desde el *departament* en muchos casos se les ponen trabas para actuar contra estos asentamientos.

Y, en cuanto a las enmiendas, hemos propuesto dos cosas. En primer lugar, hablan ustedes de refuerzo de la cooperación policial, pero excluyen a la Policía Nacional, que es la única que tiene competencias en materia de extranjería y para la expulsión y tramitación de las órdenes de expulsión. Desde luego nos parece absolutamente sectario y perjudicial para los catalanes.

Y, segunda cuestión, proponen ustedes ofrecer alternativas habitacionales a aquellos que vivan en estos asentamientos. Y desde VOX les hemos pedido algo que es de sentido común, que estas alternativas habitacionales se ofrezcan a los catalanes en situación de exclusión residencial. Y también aquí nos han dicho que no.

Desde VOX afirmamos sin complejos que, por justicia social, en la vivienda, las ayudas sociales y las ayudas a la dependencia, *primer, els de casa*.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, per defensar les seves esmenes, té la paraula el diputat senyor Mario García Gómez.

Mario García Gómez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Avanço ja que votarem a favor d'aquesta moció. Ni ens agrada ni ens volem acostumar al fet de que hi hagin persones malvivint als carrers de Catalunya, ni tampoc dels possibles problemes que es puguin derivar d'això.

Hem presentat esmenes, n'hem pogut transaccionar dues amb el diputat proponent. I tres idees ràpides entorn d'aquesta moció. Primera, subjecte polític de la qüestió. Parlar només d'assentaments no és el camí correcte; hem de parlar de les persones que hi viuen i de com resoldre les seves problemàtiques. No fer-ho ens situa fora de la realitat d'aquells que no tenen una llar per viure. Això és contemplar i opinar sobre la realitat des de la comoditat de la finestra. Que no ens confongui la mirada perversa de l'extrema dreta i de la dreta extrema.

I tampoc es tracta d'erradicar sense més els assentaments i esbandir el problema cap a un altre lloc, senyors del Partit Popular. La manera de fer de l'alcalde Albiol ahir a Badalona va ser irresponsable i totalment insolidària. Insolidària tant amb les persones vulnerables com amb la resta de municipis de Catalunya.

Mirin (*l'orador mostra un full a la cambra*), 2003: «El PSC Badalona denuncia l'ocupació de l'equipament municipal a l'antic B9.» Aleshores eren poc més de vint persones, i l'alcalde no va fer res per elles. El 2024 eren ja entre cent cinquanta i dos-cents persones, i l'alcalde tampoc va fer res per elles, i ha deixat créixer el nombre de persones fins a més de 450, i ha convertit la qüestió ja en un problema de seguretat i convivència només per poder aparèixer després mediàticament com a salvador del problema. Problema que la seva pròpia inacció ha generat. Esto sí que es indigència moral del PP –esto sí.

Segona idea: la complexitat del fenomen. L'existència d'assentaments s'emmarca en una problemàtica molt més àmplia i que ja ve de lluny, i que té com a principal motiu la manca d'un habitatge. I és un fenomen extremadament complex tant a nivell territorial com social, com inclús respecte als diferents motius i les problemàtiques que pateixen les persones que hi viuen.

Per tant, la gestió cal abordar-la des d'una perspectiva multidimensional, amb consens i cooperació de totes les administracions, i la col·laboració de tots els grups polítics democràtics, i posant la mirada molt més enllà de l'àmbit de la seguretat. Cal fugir de les estigmatitzacions i dels discursos de la por. Molts assentaments a Catalunya no són en si mateixos conflictius ni plantegen problemes de convivència amb els veïns, sinó que allò que expressen és el problema social que hi ha darrere.

Tercera idea, sobre la qüestió de la seguretat. Una mica de seny. Els Mossos persegueixen els delinqüents, tots els delinqüents, tinguin casa o no. Però ni tots els que tenim una casa som delinqüents ni tots aquells que no la tenen ho són.

Sí que som ben conscients dels problemes de convivència que poden plantejar de cara als veïns. De fet, tota sobresaturació de l'espai públic sense un abordatge correcte acaba generant problemes de convivència.

I val a dir al respecte que els cossos policials treballen la bona convivència des de la prevenció, amb una mirada comunitària, tenint sempre present el diàleg amb els afectats, tant amb els veïns com els sensesostre, per tal de garantir la convivència i reduir la sensació d'inseguretat. En definitiva, d'allò que es tracta, doncs, és de millorar la gestió de la problemàtica, i no pas de canviar la mirada política.

Respecte al tema competencial, entenem que, en un món que s'ha fet global, allò que cal és continuar, no?, treballant per compartir responsabilitats i sumar esforços. I en aquesta línia estem treballant.

Ara bé, ni dos mil persones dormint al carrer a Barcelona, de més d'1 milió i mig d'habitants, ni sis mil a una Catalunya de més de 8 milions és el problema de seguretat.

I parlem amb rigor quan parlem de la seguretat dels catalans i les catalanes, que és un tema molt seriós. Ni els membres del crim organitzat dormen al carrer, ni els propietaris del cultiu de marihuana dormen al carrer (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, president–, ni els que mouen el diner negre ni fan frau per internet convindran amb mi que dormen al carrer. No ens equivoquem amb això.

Per acabar, Catalunya és una societat oberta, *segura* i solidària amb els més febles. I ho som després dels quaranta anys foscos del franquisme, i que ens va deixar una herència plena de barraquisme als nostres municipis. Ser solidaris sempre ens fa bé. Tornem a ser-ho ara.

Gràcies. I aprofito: molt bones festes i molt bon Nadal per a tothom.

Gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. I, en primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. Intervenim en aquesta moció subsegüent, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, amb una voluntat clara, honesta i responsable. Quan un problema fa temps que existeix, el primer exercici de responsabilitat política no és dramatitzar-lo, ni sobreactuar-lo, ni presentar-lo com una realitat sobtada o inesperada. El primer que cal fer és reconèixer-lo, descriure'l amb rigor, posar-li nom i assumir-ne les causes reals.

Aquest és un principi elemental a qualsevol política pública que vulgui ser útil, i també és una qüestió de respecte cap a la ciutadania, cap als municipis i cap als professionals que fa anys que conviuen amb aquesta realitat.

Només des del reconeixement honest dels fets es poden construir solucions sòlides. Només així es poden formular polítiques que vagin més enllà del titular fàcil o de la resposta immediata. Només així es pot aspirar a transformar una realitat que és complexa i persistent.

Cal fer, d'entrada, una puntualització necessària. D'acord amb la llei del sensellarisme que aquest Parlament està tramitant, els assentaments formen part explícita de les situacions en què es troben persones en situació de sensellarisme. Això no és un detall menor. Això vol dir que el propi marc normatiu reconeix aquesta realitat, vol dir que no estem davant d'una anomalia ni d'un buit legal ni d'un fenomen imprevisit o excepcional. Estem parlant d'una situació reconeguda, descrita i definida pel mateix sistema institucional. Els assentaments no són un fenomen nou ni imprevisible. Fa anys que existeixen, fa anys que els municipis hi conviuen, fa anys que els equips de serveis socials, els professionals de l'atenció comunitària i les entitats socials hi treballen, sovint amb recursos limitats, però una dedicació constant i compromesa.

I fa anys –fa anys– que se'n coneixen les causes. No són misterioses, no són desconegudes, no són inevitables. Parlem de la manca estructural d'habitatge públic; parlem d'un mercat privat cada vegada més inaccessible; parlem de precarització laboral i vital; parlem de polítiques migratòries decidides fora del nostre país, i parlem d'una desigualtat social que s'ha anat cronificant amb el pas dels anys. Malgrat tot això, encara hi ha qui actua com si els assentaments fossin un problema recent, com si acabessin d'aparèixer i com si fossin l'origen dels conflictes socials.

Des d'Esquerra Republicana ho diem amb tota claredat: els assentaments no són la causa; són la conseqüència. Són el símptoma visible d'un fracàs col·lectiu de les polítiques públiques, especialment de les polítiques d'habitatge, de les polítiques socials i de les polítiques d'inclusió. I, quan es confon deliberadament el símptoma amb la causa, no només fallen les polítiques, sinó que es construeix un relat injust, simplificador i profundament irresponsable.

Aquesta moció reconeix que estem davant d'un problema social, però quan es llegeix amb atenció es constata que el focus es desplaça; es posa l'èmfasi en el control, en la vigilància, en la gestió de les conseqüències visibles, i s'evita abordar amb decisió les causes estructurals del problema. Dir que la solució és social és relativament fàcil; el difícil és actuar amb coherència fins al final. El difícil és assumir que sense habitatge públic no hi ha solució possible. El difícil és posar recursos allà on cal posar-los.

Sense alternatives habitacionals reals, dignes i estables, els desallotjaments no resolen el problema, només el desplacen, només l'ajornen, només el fan més invisible durant un temps. Ho sabem perquè s'ha intentat, ho sabem perquè s'ha repetit, i ho sabem perquè els resultats sempre han estat els mateixos: més precarietat, més exclusió i més vulnerabilitat.

També cal ser molt curosos amb el llenguatge que utilitzem. La seguretat és un dret. La convivència és un dret. La dignitat també ho és. I aquests drets no són incompatibles. Al contrari, només es reforcen mútuament quan es garanteixen conjuntament. Els ajuntaments no demanen més diagnòstics ni més informes; demanen recursos, demanen capacitat real d'actuació i demanen corresponsabilitat institucional entre totes les administracions.

Hi ha una qüestió que hauria de generar consens absolut en aquesta cambra: la infància. Cap menor hauria de créixer en un entorn que vulnera drets bàsics. Si això passa, no és una anècdota; és un indicador clar que el sistema està fallant.

Finalment, reclamem competències en immigració, i les reclamem precisament per això, per garantir drets, per millorar l'acollida, per reforçar la inclusió i per cons-

truir convivència des de la responsabilitat institucional. I vaig acabant, president. La convivència no es construeix criminalitzant la pobresa ni assenyalant els més vulnerables, sinó garantint drets, oportunitats i condicions de vida dignes.

Respecte a la moció, hi haurà cinc punts que els votarem favorablement i tres que no.

Moltíssimes gràcies. I bon Nadal a tothom.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidente. *Consellera*, diputados... Señor Rius, esta moción no es más que una muestra del complejo que tienen ustedes para hablar de seguridad. Saben que por la derecha les viene la señora Orriols cual correccaminos a toda velocidad, que les come terreno. Y dicen: «Bueno, vamos a intentar hablar un poco de seguridad, pero que no se note. Hablamos un poquito de inmigración, pero no mucho.» Y por eso hablamos de asentamientos, y eso es su moción.

Y si quieren hablar de asentamientos, pues hablemos de asentamientos, porque es verdad que al final un asentamiento se afianza cuando la Administración no actúa. Y eso es la teoría de los cristales rotos. Cuando se deja degradar una zona, al final se degrada y acaba siendo a veces el escondite de algunas actividades delictivas, como pasó en la nave B9, de Badalona. Que, por cierto, señor del PSC, en el 2019 gobernaban ustedes en Badalona. (*Veus de fons.*) ¡Sí señor! Está muy mal informado. Y, ya que veo que sigue al señor García Albiol en redes sociales, le recomiendo que vea el vídeo de hoy, y verá todo el material robado que había en la nave B9. (*Alguns aplaudiments.*)

¿Cuál es el municipio más afectado por asentamientos? La ciudad de Barcelona –la ciudad de Barcelona. ¿Y qué pasa? Pues no lo sé. Eso, a la *conselleria* de Drets Socials y al ayuntamiento, tiene que explicárselo: quién actúa, quién ejerce sus competencias. Todo el mundo quiere competencias, pero nadie las ejerce.

Y ese pimpón que hay entre el ayuntamiento y la Generalitat, los ciudadanos de Barcelona no se lo merecen. Porque estamos hablando, sí que es verdad que muchas veces, de personas en casos de vulnerabilidad –es verdad–, y luego, los vecinos que padecen los efectos colaterales negativos que llevan los asentamientos. Porque sí, tienen efectos negativos: problemas de salubridad, problemas de convivencia y problemas de seguridad. Y hay que dar respuesta. Y esto, evidentemente, no beneficia a ningún municipio. Y más porque en algunos asentamientos se esconden el tráfico o el menú de drogas y también grupos de delincuentes organizados que se aprovechan de las personas que están en vulnerabilidad.

Y para esas personas que están en situación de vulnerabilidad, efectivamente, todos los servicios sociales, toda la ayuda social y acompañamiento social posible. Para aquellos que están delinquiendo, todo el peso de la ley, que les caiga encima. Y si encima hay una persona en situación irregular y que es delincuente, también la Administración le tiene que ayudar, le tiene que ayudar a irse a su casa.

Y hablamos de competencias, porque ustedes realmente –una gran parte de esta moción, que es la parte que le votaremos en contra– hablan de tener las competencias de inmigración. Bueno, el Congreso de los Diputados ya les dijo que no, que eso no era posible. Y, además, porque las políticas de inmigración necesitan unidad de acción –unidad de acción–, porque inmigración es hablar de la gestión y la seguridad de las fronteras, es hablar de la lucha contra el crimen organizado, y es hablar de la lucha contra la inmigración ilegal.

En ese sentido, cuando hablamos de competencias en inmigración, dos consideraciones. Una, al PSC. Ustedes desde luego hace dos años jamás estarían votando esto, jamás estarían votando ceder competencias de inmigración a la Generalitat o

a los independentistas –jamás. Pero para mantener a Pedro Napoleón Sánchez en la poltrona, todo les sirve, incluso vender a un país.

Y a Junts, ustedes, claro, quieren competencias de inmigración, pero cuando han podido hacer alguna cosa, ¿qué hicieron? Potenciar la inmigración del norte de África en lugar de la inmigración hispanoamericana, por un tema exclusivamente lingüístico. Y potenciaron la inmigración del norte de África, básicamente del Magreb. Y era..., pues mire, de aquellos lodos, estos barro. Y resulta que el cincuenta y siete por ciento de los multirreincidentes viene del Magreb. Resulta que el ochenta por ciento de los delitos en la ciudad de Barcelona –datos oficiales– los cometen personas extranjeras, la gran mayoría personas que proceden del Magreb. Que las mayores detenciones de personas no nacionales –el veintiocho por ciento y el ocho por ciento, por tanto, un treinta y dos por ciento– son personas que vienen del Magreb. Lo repito: de aquellos lodos, estos barro.

Alguna responsabilidad tendrá su política de inmigración de lo que está pasando en Cataluña. Desde luego, si ustedes gestionasen las competencias de inmigración en Cataluña, sería un peligro para la convivencia y la seguridad de los catalanes.

Muchas gracias. Y feliz Navidad.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè. En nom del Grup Parlamentari de Comuns, té la paraula el diputat Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Mirin, la proposta de reformar l'ordenança de convivència de Martorell vol introduir sancions de fins a 750 euros per prohibir l'ús d'ampolles, garrafes o altres estris per emmagatzemar aigua de les fonts públiques. L'alcalde de Vic fa uns dies va plantejar que els municipis tensionats demogràficament haurien de tenir autonomia per decidir qui s'hi empadrona i qui no, i evitar un efecte crida. I fa dues setmanes Junts va presentar una interpellació, que ha donat peu a la moció que debatem avui sobre assentaments irregulars, dirigida a la consellera d'Interior, abordant la problemàtica dels assentaments i l'infrahabitatge, prioritzant l'enfocament de seguretat. Per sort, avui la moció principalment fomenta l'abordatge social en cinc punts, als quals donarem suport.

No obstant això, no donarem suport als punts que recullen aquests enfocaments «securitaris» a la interpellació. I és que un a vegades no sap amb quin Junts està parlant o quin Junts està escoltant.

La veritat és que costa entendre molts plantejaments que estan agafant força en general a tota la societat. Sé que estem vivint un moment polític especialment complex a nivell social i a nivell polític, però encara hi som a temps. És imprescindible no seguir un camí que posa el focus del malestar social cap als sectors més vulnerabilitzats de la nostra societat. No és innocu posar en el centre d'una moció sobre assentaments la qüestió de la seguretat. No és innocu voler prohibir que persones en exclusió social puguin emplenar garrafes en les fonts. I tampoc és innocu que alcaldes i alcaldesses facin una crida continuada per no voler complir la normativa per empadronar persones, especialment quan són migrades.

Estem en un moment complex, en què comencem a normalitzar com a societat plantejaments i pràctiques que no hem de normalitzar. Un exemple és com es va gestionar ahir el desallotjament de l'antic institut B9, de Badalona. Un alcalde que deshumanitza centenars de persones en situació d'exclusió social, que es permet etiquetar tot un grup de gent com a delinqüents de manera uniforme, que presumeix de no dedicar ni un euro a garantir mesures socials d'emergència per a persones recentment desallotjades i en situació d'exclusió residencial, que sembla orgullós de tancar un alberg per a persones en situació de sensellarisme. Un desallotjament en el que van participar més de trenta agents de la Policia Nacional, de la Brigada d'Estrangeria, i tan sols un petit grup de treballadores de serveis socials. Un desallotjament

en què desenes de persones se'n van anar abans d'hora perquè tenien por d'acabar al CIE i en el que els serveis socials només es van entrevistar amb les persones després de ser identificades per la Policia Nacional. Resultat: setze persones ateses per serveis socials i quinze detingudes perquè no tenien la situació regularitzada. I desenes –i desenes– de persones dormint en un descampat davant del solar que va deixar l'antic institut, en ple hivern, a pocs dies de Nadal.

Davant una situació d'emergència social com aquesta, no pot liderar, el Departament de Drets Socials, un dispositiu d'emergència alternatiu amb el suport d'altres municipis per plantar cara de veritat a la deixadesa de funcions que ha volgut fer l'alcalde de Badalona? No podem, altres municipis, sortir al rescat d'aquesta emergència social?

Si volem fer front de veritat a la deshumanització, hem de fer molt més. És complex, sí. Corren vents deshumanitzadors, sí. Però tenim l'obligació de continuar fent tot el possible per frenar-ho. Cal una estratègia integral per fer front a l'exclusió residencial en assentaments, barraquisme, sensellarisme. Tant de bo que la llei contra el sensellarisme que s'està tramitant ajudi a canviar-ho de veritat, amb pressupost i amb voluntat política real.

I una reflexió: anem amb compte amb l'efecte crida. Efecte crida de persones en situació de sensellarisme. Efecte crida de persones vulnerables. Efecte crida de persones que es volen empadronar a un municipi sí i a un altre no. I, llavors, comencem a competir en una lògica que no és la nostra, que no ha de ser la d'aquest Parlament ni de cap formació política. Per això aquesta intervenció és una crida a la reflexió col·lectiva de tots, de totes, de totes les formacions polítiques. Perquè espero que el 2026 ens porti, a tothom, més humanitat, més humanisme i, sobretot, més respecte als drets humans.

Bon Nadal.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies, president. Diputats, diputades, conselleres... Començarem aquesta moció amb una idea molt clara: nosaltres no rebutgem parlar d'assentaments, però sí que rebutgem que el marc sigui una agenda de seguretat que criminalitza la pobresa i l'exclusió social. Perquè, quan es parla d'assentaments irregulars sense parlar d'habitatge, sense parlar de pobresa, sense parlar de drets, el problema no s'afronta; el que fem és desplaçar-lo, com acabem de veure a Badalona amb el desallotjament del B9, i en portem parlant ja aquesta tarda.

Els assentaments no apareixen del no-res; són una conseqüència directa d'un mercat de l'habitatge que expulsa, de sous que no permeten pagar un lloguer, de traves a l'empadronament i d'anys de manca de polítiques públiques valentes. I això és important dir-ho, perquè aquesta moció parteix d'un enfocament equivocat, perquè no és casual que la interpellació que va donar lloc a aquesta moció s'adreçés a la consellera d'Interior i no a la de Drets Socials, com vostè mateixa va reconèixer, consellera. Això ja ens indica des d'on es vol abordar el problema: no des dels drets, no des de l'habitatge, sinó des del control i des de l'ordre públic.

Parlar d'assentaments com si fossin sinònim d'inseguretat o de delinqüència és injust i és perillós. No és un problema d'immigració o de delinqüència; és un problema de pobresa, un problema de pobresa que cada vegada es fa més gran. I no estem parlant en abstracte, parlem del que està passant a municipis. Amb governs de Junts, hem vist multes per omplir garrafes d'aigua a fonts públiques, castigant literalment la set. Hem vist traves i discursos excloents sobre l'empadronament, com si ser veí fos un privilegi o un dret –acabeu de recordar el cas de Vic. Ordenances de civisme que converteixen la supervivència en una infracció administrativa. Ahir mateix

llegíem a les xarxes socials de Junts a Badalona que amb desallotjar quatre-centes persones sense alternatives no es resol res, que s'ha de combatre, deia. Què vol dir «combatre»? Vol dir deportar? Deportar és la solució? Així estem en aquest moment?

I encara més greu, perquè aquesta manera de funcionar no queda limitada a un sol espai ideològic. També hi ha governs que es reivindiquen més progressistes, que parlen de drets, que parlen de justícia social, però que després tanquen fonts, endureixen sancions i ordenances, permeten que el padró sigui una cursa d'obstacles i que passin mesos i mesos abans de que algú aconsegueixi o renunciï a empadronar-se.

Aquesta doble moral és especialment perillosa perquè normalitza l'antidret sota una capa de bonisme institucional. Aquest enfocament nosaltres el trobem en diversos punts de la moció, per exemple, aquells que posen l'accent en el reforç policial o la vinculació entre assentaments i delinqüència. Aquests punts nosaltres no els avalarem, perquè tractar la pobresa com un problema policial no només no resol res, sinó que empitjora la vulnerabilitat i l'estigmatitza. Per això, en tots aquests punts hi votarem en contra.

També hi ha punts que parlen de plans de convivència, de coordinació institucional, d'estratègies genèriques, però que en realitat no garanteixen drets, alternatives habitacionals, no posen límits clars a les actuacions genèriques, i en aquests casos –que n'hi ha un parell– no hi votarem en contra perquè el redactat també es podria permetre polítiques socials positives, però tampoc no hi votarem a favor, perquè aquesta ambigüitat ha estat massa sovint una excusa per legitimar expulsions, i en aquests casos ens abstindrem.

En canvi, donarem suport als punts que reforcen serveis socials, recursos públics, coordinació, i tot això des d'una mirada social, perquè aquí sí que hi ha elements que poden millorar la vida de les persones afectades. En conjunt, nosaltres votarem en aquesta moció a favor d'aquells punts que reforcen drets, que reforcen serveis socials i la responsabilitat pública; votarem en contra de tot allò que reforça el control, el relat de la por i la criminalització, i ens abstindrem allà on el redactat és prou ambigu i pot acabar servint tant per protegir com per expulsar.

Acabem amb una idea central. El problema dels assentaments no és la gent que hi viu; el problema és un sistema que expulsa i unes institucions que no assumeixen les seves responsabilitats. I si tot això ho abordem des d'una mirada policial, ni cap dispositiu ni cap desallotjament ni cap discurs fals sobre la convivència ens trauran aquest problema de sobre.

Gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

No, aviam, si encara veurem una flotilla cap a Badalona. (*Rialles i alguns aplaudiments.*) Avui, en comptes de copiar-nos a nosaltres, Junts s'ha decantat per copiar els Comuns. Ja han demanat drets d'autor al senyor Cid? En el seu text, amb boca petita, reconeixen que els assentaments il·legals generen narcotràfic i delinqüència i que qui la practica són immigrants il·legals. Però, en comptes d'atacar amb duresa el fenomen, ens conviden a considerar-los un col·lectiu vulnerable extrem que requereix atenció integral i digna, i n'acaben proposant fins i tot el reallotjament. Entre les mesures palliatives només hem trobat a faltar la inscripció gratuïta al curs de drets humans que patenta el senyor Colomines. Hagués set la cirereta del pastís.

Els assentaments irregulars no apareixen espontàniament com un bolet; són fruit de les mítiques campanyes del «Volem acollir», de la ingenuïtat i ineptitud manifestada d'uns governants que no van preveure ni planificar les conseqüències dels seus

actes. Fa uns anys, quan Aliança no existia, vostès defensaven que sense immigració no hi ha progrés i apostaven per fer polítiques immigratòries des de la perspectiva intercultural, de gènere i de la transversalitat. Fa uns mesos demanaven competències en immigració per acollir millor. Fa uns dies, i després de certes enquestes, manifestaven voler les competències per frenar la immigració i integrar-la. Ja els veig demà passat demanant expulsions massives. Em temo que, quan vostès hi van, Aliança Catalana en torna.

El barraquisme té un impacte directe sobre l'entorn urbà, afecta negativament la convivència i genera conflictes veïnals. I no poden emparar-se en cap pretesa vulnerabilitat per justificar la desregulació absoluta que patim en aquest afer. Cap país europeu tolera el barraquisme. Nosaltres, que aspirem a restituir l'estat català, no podem pas ser menys que la resta.

Cal que oferim habitatge digne als sensellar? Sí. Hem de garantir que els catalans que s'han vist abocats a aquesta situació d'extrema pobresa puguin sortir de l'atzucac. No ha de passar el mateix, però, amb aquelles persones que, atretes pel seu efecte crida, han vingut a la nostra terra sense permís i sense feina i que han format màfies, xarxes de delinqüència organitzada o guetos que qüestionen el nostre marc de drets i llibertats.

I dir-ho clar i català no és ser antidemòcrata ni repressor; és ser assenyat. De voler protegir, ordenar i garantir els drets efectius dels catalans se'n diu coherència, se'n diu sentit comú. No és discriminació el que vindiquem; és compromís envers el poble de Catalunya. Un poble que fa segles que lluita contra l'opressió dels estats espanyol i francès i que ara es veu obligat també a combatre les negligències polítiques en matèria d'immigració. Democràcies consolidades com Dinamarca o Finlàndia han acabat prioritzant els nacionals en polítiques socials per mantenir la cohesió i evitar tensions i conflictes. No havíem de ser la Dinamarca del sud, nosaltres?

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, president. Consellera, moltes gràcies per ser aquí. Diputats i diputades... Primer, respecte a les esmenes. Em centraré una miqueta, perquè he sentit moltes coses. Agrair les esmenes que ha presentat –no el veig ara, en Mario; (pausa) allà– el diputat del PSC, el senyor Mario García, que n'hem pogut transaccionar dues. Ens hem entès en les altres. N'hi havia algunes que a mi em feia angúnia, com si volguéssim xutar al 2027 un fenomen que està passant en aquest moment.

Dos. Ostres, a mi, a vegades, venir amb discursos preconcebuts de casa quan se'm va poder escoltar bé quina va ser la meua interpellació que vaig fer a la consellera i la moció que he llegit així, em sap greu, una miqueta. I sobretot amb un fenomen on hem deixat molt clar que l'abordatge i la solució són socials, però que la manca d'aquest abordatge social també té unes derivades de seguretat. Es pot entendre això o no? Perquè, escolti, jo i vostès –n'estic convençut– passem pels carrers i els barris i les viles, i saben que hi ha veïns que pateixen també les conseqüències de la manca d'abordatge social. I per això valia la pena –i suposo que es pot fer– demanar-li a la consellera de dir: «Sabent que l'abordatge és social, tingui en compte això.» Per tant, em sap una miqueta de greu que a vegades, ostres, es vingui aquí amb el discurs preconcebut, perquè hi ha vegades que es poden generar consensos, i importants, i que no cal anar traient anècdotes.

Dit això, va, que és l'última intervenció... Crec que... Oi que no hi ha res més després, president? (Pausa.) Molt bé. Doncs, escolteu, moltíssimes gràcies a tots els grups parlamentaris que votaran a favor dels punts, en tot o en part, d'aquesta moció.

Respecte a les esmenes de VOX, no són esmenes. I, per tant, no hi faré cap referència.

I, en qualsevol cas, molt bon Nadal per a tots i per a totes i que tingueu una molt bona entrada d'any.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 19, 20, 21, 22 i 23 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit. Demano si cap grup parlamentari vol que es plantegi una nova votació separada o que es llegeixi alguna part de les mocions que ara sotmetrem a votació. Demana la paraula el diputat Salvador Vergés. Té la paraula.

Salvador Vergés i Tejero

Sí, president. Per demanar lectura del punt 1 de la moció de l'ELA, si us plau.

El president

Molt bé. També ha demanat la paraula el diputat Garriga.

Joan Garriga Doménech

Sí, president. Respecte a la moció 21, sobre el sensellarisme, votació separada de la capçalera del punt 1.

El president

Votació separada, perdoni, de...? *(Veus de fons.)* De la capçalera del punt 1. Perfecte. I Esquerra Republicana, la diputada Capella?

Ester Capella i Farré

Sí; jo, sobre el transport públic, el punt número 1, també lectura.

El president

I el diputat Cornellà?

Dani Cornellà Detrell

Sí, gràcies. A la moció sobre la participació i el nou model energètic, llegir el punt 1.

El president

Llegir el punt 1.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies.

El president

Molt bé.

(Pausa.)

És que ens ho hem repartit entre els membres de la Mesa, les secretaries.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el transport públic (continuació)

302-00183/15

Comencem amb la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el transport públic. I demano a la diputada secretària tercera de la Mesa del Parlament, la

senyora Rosa Maria Ibarra i Ollé, que procedeixi a la lectura del punt 1, tal com ha demanat el Grup Parlamentari d'Esquerra.

La secretària tercera

«El Parlament de Catalunya constata, una vegada més, la situació de col·lapse en què es troba el servei ferroviari de rodalies, regionals i mitjana distància a Catalunya com a conseqüència de dècades de desinversió estructural i crònica per part de l'Estat espanyol a la xarxa ferroviària catalana i d'una estructura empresarial, a través d'Adif i Renfe, absolutament centralitzada, ineficient i molt allunyada de la vocació de servei públic.»

El president

Molt bé, doncs procedim a votar aquest punt.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 25 vots en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 79 vots a favor, 53 vots en contra i cap abstenció.

Votem, a continuació, el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

I, finalment, votarem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 103 vots a favor, 12 vots en contra i 17 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la participació i el nou model energètic (continuació)

302-00187/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la participació i el nou model energètic. Tal com ha sol·licitat el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, demano a la diputada i secretària quarta de la Mesa del Parlament, la senyora Judit Alcalá, que procedeixi a la lectura d'aquest punt 1.

La secretària quarta

«Establir una moratòria immediata. Suspensió de la tramitació de macroprojectes energètics majors de cinc megawatts o projectes menors de cinc megawatts d'una mateixa empresa fraccionats en un mateix municipi fins que s'acabi d'elaborar. Debatre, acordar i aprovar el Plater, pla territorial sectorial d'energies renovables, al gener del 2027».

El president

Passem, doncs, a votar aquest punt primer.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 69 vots en contra, 4 vots a favor i 59 abstencions.

Votarem ara els punts 2.a, 2.c, 2.d, 2.f, 2.g i 7.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 65 vots a favor, 25 vots en contra i 42 abstencions.

Votem de manera conjunta els punts 2.b, 2.e, 7.b, 7.e, 7.f, 7.g, 7.h, 7.i, 7.j i 7.k.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 63 vots a favor, 25 vots en contra i 44 abstencions.

Votem, a continuació, el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 27 vots en contra i 33 abstencions.

Votem de manera conjunta els punts 4 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

També de manera conjunta votarem els punts 5.a i 5.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 67 vots en contra, 65 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 6.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 67 vots en contra, 43 vots a favor i 22 abstencions.

Votem el punt 6.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 69 vots en contra, 43 vots a favor i 20 abstencions.

Votem el punt 6.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 69 vots en contra, 43 vots a favor i 20 abstencions.

Votem, a continuació, el punt 7.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 63 vots a favor, 27 vots en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt 7.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 69 vots en contra, 32 vots a favor i 31 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'abordatge del sensellarisme (continuació)

302-00184/15

Procedim ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'abordatge del sensellarisme.

Comencem votant la capçalera del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 105 vots a favor, 13 vots en contra i 14 abstencions.

Votem de manera conjunta el punt 0, el punt 1.c i la capçalera del punt 3.

Comença la votació.

Aquests punts i la capçalera del punt 3 han estat aprovats per 105 vots a favor, 13 vots en contra i 14 abstencions. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau.

Votem el punt 1.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 73 vots a favor, cap vot en contra i 59 abstencions.

Votem el punt 1.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 27 vots en contra i 33 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 14 vots en contra i 13 abstencions.

Votem ara el punt 3.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 116 vots a favor, 2 vots en contra i 14 abstencions.

Votem el punt 3.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 106 vots a favor, cap vot en contra i 25 abstencions.

Votem el punt 3.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 27 vots en contra i 33 abstencions.

Votem, a continuació, el punt 3.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 116 vots a favor, cap vot en contra i 16 abstencions.

De manera conjunta, votarem els punts 3.e i 3.f.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 119 vots a favor, 13 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 3.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

De manera conjunta, votem els punts 4 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 105 vots a favor, 13 vots en contra i 14 abstencions.

Votem, a continuació, la capçalera del punt 5.

Comença la votació.

La capçalera del punt 5 ha estat aprovada per 30 vots a favor, 25 vots en contra i 77 abstencions.

Votem el punt 5.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 30 vots a favor, 14 vots en contra i 88 abstencions.

Votem el punt 5.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 58 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 5.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 60 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 14 vots en contra i 46 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els recursos associats a la dependència severa (continuació)

302-00186/15

A continuació, votarem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els recursos associats a la dependència severa. Demano al diputat i secretari segon de la Mesa del Parlament, l'honorable senyor Juli Fernández Olivares, que procedeixi a llegir el punt 1 d'aquesta moció.

El secretari segon

«Aplicar les prestacions que preveu la Llei 3/2024, de 30 d'octubre, per millorar la qualitat de vida de persones amb esclerosi lateral amiotròfica i altres malalties o processos d'alta complexitat i curs irreversible –lleï ELA– per les persones valorades amb grau III+ de dependència extrema de manera universal, sense copagament i sense aplicar cap reducció directa o indirecta de cap altre tipus d'ajut.»

El president

Moltes gràcies, senyor Juli Fernández Olivares.

Passem a votar el punt 1 d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 90 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions. (*Aplaudiments.*)

Passem ara a votar el punt segon d'aquesta moció.

Comença la votació.

El punt segon d'aquesta moció, de la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els recursos associats a la dependència severa, ha estat aprovat per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els assentaments irregulars amb relació a la seguretat i la convivència (continuació)

302-00185/15

Passem a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els assentaments irregulars amb relació a la seguretat i la convivència.

Votarem els vuit punts de manera individualitzada.

I comencem amb el punt 1.

S'inicia la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 75 vots a favor, 51 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 119 vots a favor, 1 vot en contra, 11 abstencions, i hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat.

Votarem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 101 vots a favor, 31 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 102 vots a favor, 26 vots en contra i 4 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap vot en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 2 vots en contra i 25 abstencions.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 119 vots a favor, cap vot en contra i 13 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

Abans d'aixecar la sessió, deixin-me adreçar-los unes paraules per desitjar-los molt bon Nadal. De fet, en el Nadal s'hi concentren els millors valors de la humanitat en ella mateixa. S'hi concentren la tendresa, l'amor, l'esperança, la compassió.

Deixin-me citar un líder que no només era un líder religiós de l'Església catòlica, sinó un líder moral, que era el papa Francesc. Ell parlava de la dignitat infinita i transcendent de la persona humana. És exactament això el sentit preeminent de la commemoració del Nadal, es tinguin creences religioses o no se'n tinguin.

Comparteixo amb vostès la reflexió que fèiem també als servidors públics d'aquest Parlament, als quals agraïm sempre la seva feina i la seva vocació. Potser des d'una experiència molt molt personal, però els deia quelcom tan poc sofisticat però tan transcendent com el següent: «Els que tinguin fills, mengin-se a petons els seus fills, i els que encara tinguin pares, abracin-los i estimin-los amb passió, perquè cada moment compta i cada moment és transcendent.»

Molt bon Nadal, i els desitgem un any 2026 que sigui un any lluminós.

S'aixeca la sessió.

(Aplaudiments.)

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i cinc minuts.